

www.flyingjoymaker.com

ISBN 978-3-9523860-1-9

drAgoljub M.V.P. diplomirani otac **Ostrvo mirođija, druge priče i još koješta**

drAgoljub M.V.P.
diplomirani otac

Ostrvo mirođija, druge priče i još koješta

2012.

**drAgoljub M.V.P.
diplomirani otac**

**Ostrvo
mirođija,
druge
priče
i još
koješta**

2012.

Izdavač:
drAgoljub
Solothurn - CH

Edicija:
Aleksija Đenić

Copyright:
Dragoljub (Mirkov i Vidosavin) Popović
CH-4502 Solothurn, Postfach 1337

Kontakt:
flyingjoymaker@bluewin.ch
www.flyingjoymaker.com

Pisanje okončano:
u sredu, 11. januara 2012. – 09:31:44,
u Solothurnu - CH

ISBN 978-3-9523860-1-9

Sadržaj

Ostrvo mirođija	5
Savetnik Odeljenja javne bezbednosti	11
Prodavač svog sećanja	19
Nekoliko pitanja od belosvetskog značaja	25
Viktorija-S-26	53
Galaktička veza	59
Stephen Hawking i njegovi protiv amatera	63
Karl Marx i duša (koje nema)	79
Trajko koji je sâm sebi dao ime	95
Radno leto sa čovekom kog je na smrt izujedao pas	109
Ne-univerzalnost fizike	117
Moj Bog se zove Skup svih mogućnosti	119

Ostrvo mirođija

Na jednom velikom ostrvu, koje geografski stoji na liniji sever-jug, živela su dva naroda. Uz istočnu obalu je živeo narod Recimobudala, a uz zapadnu obalu je živeo narod Recimopametnih.

Sredinom ostrva, a opet na liniji sever-jug, se proteže lanac vrlo visokih planina.

Kraljevstva Recimobudala i Racimopametnih nisu međusobno imala nikakve ekonomsko-političke odnose, a sa ostatkom sveta su bila u trgovinskim odnosima; oba kraljevstva su ostatku sveta prodavala začine i čajeve, kojih je bilo samo na tom ostrvu. I to mnogo – za ceo svet. Oba kraljevstva su bila mnogoljudna i imala jake trgovačke flote. Procenjivalo se da je u svakom kraljevstvu bilo po oko 300 hiljada duša. Gradovi njihovi su bili od velelepni palata, jer su od onog lanca planina imali finog kamenja da naprave palate i za po 300 miliona podanika.

Gradovi njihovi su bili materijalno bogati u svemu, jer su za svoje začine i čajeve imali dovoljno novaca da od ostatka sveta kupuju sve ostale robe i životne namirnice.

Uprava i podanici Istočnog kraljevstva su bili zadovoljni onim što su zarađivali i što su uživali, a uprava i podanici Zapadnog su težili da postanu jedini trgovci mirođijama na svetu. Odnosno smatrali su istočno kraljevstvo konkurentskim. Međutim o nekom započinjanju i vođenju rata sa Recimoglupima nije bilo ni pomisli, jer su Recimoglupi bili telesno jači, a nije se imalo ni vremena ni ljudstva za vođenje rata: i na jednoj i na drugoj

strani su tokom cele godine sve radne snage bile u službi bra-
nja, sušenja i pakovanja mirođija. A brodovi obe strane su iona-
ko bili građeni za trgovinu, a ne za ratovanje.

Onda mudracima zapadnog kraljevstva padne jedna zamisao da
bez ratovanja ojade Istočno kraljevstvo. I tako izaslanici zapa-
da odu na istok. Bili su primljeni sa nepoverenjem. I to sasvim
osnovano, jer je u svetu bila poznata stvar da trgovci zapadnog
dela Ostrva mirođija olajavaju trgovce i robu istočnog dela
Ostrva mirođija, iako je svet bio neposredan svedok poštenih
isporuka kvalitetne robe i sa istoka; to znači: sve na vreme i u
ugovorenim količinama.

Emisari zapada objave na istoku:

„Kralj Recimopametnih ima tri divne ćerke. Pošto naš kralj želi
da pomeša svoj rod sa jakim muškarcima Istoka dogovorio je
sa ćerkama ovakvu stvar: Koja tri prva muškarca Recimoglupih
stignu na našu stranu kopnom dobiće za brak jednu od kralje-
vih ćerki i trećinu dela svetskog tržišta koje drži naše kraljev-
stvo.“

Ova objava je bila prenošena tri dana kroz celo kraljevst-
vo Recimoglupih. I to tako da su na svakom trgu Istoka bile
okačene objave na papiru i triput dnevno čitane od dobošara.
Za ovakvu reklamu su Zapadnjaci platili domaćinima; i to je
tako po dogovoru i obavljeno. Ko je hteo da vidi ćerke kralja
Recimopametnih, trebao je jednog od ona tri dana doći u glavni
grad Recimoglupih predveče, jer su tri lepe gošće nakon zalas-
ka Sunca izlazile u šetnju; da se predstave momcima istočnog
kraljevstva.

Kažemo: „momcima“ jer se nije očekivalo da neko od starih
muškaraca Istoka pođe u osvajanje jedne od tri lepe princeze.
Jer, bez broda stići na zapadnu stranu je skoro nemoguće.

Kad su momci istoka videli lepotice sa zapada – popalili su se
svi do jednog; na priliku da osvoje obećano.

Kralj Recimoglupih onda, u nameri da odbije momke svog kraljevstva od pokušaja koji ne obećava srećan završetak, upita emisare zapada:

„Šta ćemo za slučaj da svi naši momci stignu pešice do vašeg glavnog grada? Nije pošteno da neko, posle mučnog putovanja, ostane bez neveste.“

Emisari zapada se povuku na savetovanje i dođu kralju Recimoglupih sa odgovorom:

„Svaki vaš momak koji stigne kopnom u glavni grad Recimopametnih biće slobodan da uzme bilo koju našu devojku, ako jedna od kraljevih ćerki bude već osvojena.“

Onda kralj Recimoglupih reče:

„To onda može izazvati rat između vaših i naših momaka, tamo na vašem terenu. A to onda znači i roditeljsku pomoć vašim momcima, tako da će naši momci doći u opasnost gubitaka života. Znamo da to tako ide, kad dođe do svađe oko bogatstava. A šta je veće bogatstvo nekog naroda nego njegove devojke i momci? Deca su tek budućnost, a oženjeni-udate i starci su izrabljeni deo populacije.“

Onda emisari Recimopametnih odgovore:

„I za takvu mogućnost, da poželite garancije, smo se pripremili. Ovde imamo dva primerka blanko ugovora, sa pečatom Vrhovnog svetskog suda i mi samo da sastavimo tekst Ugovora.“

Onda kralj Istoka upita: „A ako na Zapad, po devojku, krene neki naš udovac ili stari momak?“

„U ugovor ćemo staviti „bilo koji muškarac“. Tako da će se isplatiti pokušaj svakom koji pešice stigne na našu stranu.“ – rekoše emisari zapada, misleći da je dobro da strada što više Istočnjaka.

Onda kralj Istoka opet upita:

„A ako dođe više naših muškaraca nego što imate devojaka?“

„Onda vam stoje na izboru naše žene. Pa taman da bude i sama kraljica nekom po volji.“ – odgovoriše već lako iznervirani emisari zapada.

„A koliko dugo da važi ugovor?“ – beše mnogo nezgodan pregovarač onaj kralj Recimoglupih.

„Pet godina. S tim da vašom stranom ostrva patroliraju naši brodovi da bismo bili sigurni da vaši muškarci neće izvesne delove prelaziti vašim brodovima.“ – ponudiše emisari Zapada.

Celo pregovaranje je bilo u nameri kralja Recimoglupih da otrezni momke svog kraljevstva, da ne pođu na puteve koji znače gubitke života. A mudraci Zapada su sve obećavali samo da bi stradalo što više muškaraca Istoka.

I tako budu, pod pritiskom momaka Istoka, potpisani primerci *Ugovora o udaji ćerki kralja Recimopametnih.*

Kad su emisari i tri lepotice Zapada otišli odakle su i došli – kralj Istoka okupi sve momke svoga naroda i reče im:

„Kojigod od vas pođe kopnom da osvoji jednu od onih princeza sa zapada ne da je recimoglup, nego je stvarno glup: Preko planina neće preći niko, jer su visoke. Južnom stranom neće proći niko, jer ima mnogo zverinja i zmija otrovnica. Severnom stranom neće proći niko, jer je sve pod snežnim olujama i mrazovima. I cela ponuda Zapada je smišljena da nam uništi mušku mladost. Pošto smo mi slobodno društvo ja sad ne mogu bez Parlamenta uvesti nikakve zabrane po tom pitanju, a vidim da su se popalili i neki matorci, pa se spremam na tužne vesti od onog trenutka kog budem čuo da je jedan od vas krenuo pešice na Zapad. Ali kad je tako `ajde bar da napravimo nekakav

plan sa smislom: Nemojmo raditi kao da ovde nema devojaka i žena. Ja predlažem da na put u osvajanje njihovih princeza krećete u grupama. Pa ako se posle nekog razumnog roka niko od naših ne javi odande – da krene nova grupa.“

Kralj je računao da će takvim dogovorom smanjiti broj stradalih Recimoglupih. A računao je i na to da njegovi sinovi nisu glupi, ali se brzo uverio da nisu ni pametni. Odnosno sva trojica su se spremala za put na zapad. I niko od momaka sa istoka nije hteo da ne bude među prvom trojicom.

Posle dve godine od sklapanja Ugovora između Istoka i Zapada ne vrati se u Istočno kraljevstvo nijedan muškarac koji je pošao pešice na zapad.

Istočno carstvo ostane tako bez momaka i u tuzi; roditeljskoj za sinovima, devojačkoj za momcima koji ih izdadoše i polakomiše se na ćerke kralja Recimopametnih.

Istočno carstvo tako zapadne i u ekonomsku krizu, jer više niko njihov nije bio sposoban da radi oko mirođija i da ih raznosi po svetu. U kraljevstvu Recimopametnih nastade sveopšte veselje da su tako sa svetskog tržišta mirođijama istisnuli istočnog konkurenta.

Onda jedna tužna majka sa istoka smisli osvetu i predloži to kralju Recimoglupih. Kralj Recimoglupih i njegovi savetnici procene da je stvar izvodljiva i objave početak radova.

Na posao se dadoše, puni elana, svi preostali muškarci, sve žene i sve devojke istoka i dva meseca pre isteka *Ugovora o udaji ćerki kralja Recimopametnih* prođu svi muškarci kraljevstva Recimoglupih, kroz tunel, na zapadnu stranu ostrva.

U te zadnje tri, četiri godine tri stasala momčića istoka pokupiše, po redu tri kraljeve ćerke Zapada, jer do isteka ugovora nijedna nije smela da se uda, a onda pokupiše redom i ostali momci Istoka ostale devojke Zapada; za svakog starijeg Recimo-

glupog momka koji nije hteo da ide na onaj put bez povratka ostade takođe po jedna devojka iz kraljevstva Recimopametnih. A i svi oženjeni sa istoka dobiše dozvole svojih supruža (tužnih majki) da uzmu po jednu devojku Zapada, samo da se što žešće osvete.

Na kraju momci Zapada ostadoše bez devojaka i prođoše sami tunelom na istok, da požene one devojke Istoka čiji su momci stradali, ili na jugu, ili na severu, ili preko planina ostrva.

I tako propade Zapadno kraljevstvo Ostrva mirođija.

Savetnik Odeljenja javne bezbednosti

Krajem juna 1989. je došao u Švajcarsku iz Srbije. Name-
ravao je ostati u njoj u „vr` glave“ tri meseca; da zaradi
250 DM da bi mogao vratiti neki dug, koji je u Srbiji stajao
godinu dana. To je u Srbiji bila jedna mesečna plata. Ali je on
u Srbiji bio bez radnog odnosa od aprila 1988. A i da je bio u
radnom odnosu mesečna plata tamo je potrebna za mesečno
preživljavanje, a za vraćanje duga ne bi ostajalo ništa. Itd.
Naravno da u Švajcarskoj leta 1989. nije hteo ni tražiti neko
radno nameštenje, koje bi za švajcarske prilike donosilo nor-
malno, a za srpske nenormalno velike sume novaca: bio se za-
rekao da više nigde ništa ne privređuje mišićima. Tri meseca u
Švajcarskoj pa – nazad u Srbiju!

Međutim, svako ko se seća kako su od leta 1989. tekle stvari sa
Dinarom kao tada konvertibilnom valutom i polit-ekonomski
odnosi u SFR Jugoslaviji, može razumeti zašto je on u jesen te
godine odlučio da se ne vrati u Srbiju kako je to planirao nje-
nog proleća.

U Švajcarskoj je počeo da zarađuje novac kao ulični svirač, pa
je tako nastavio i posle ona tri meseca koja su mu bila dovoljna
da zaradi novac za onaj dug; i da ga poštom pošalje u Srbiju.

Išlo je kako je išlo, ali to za ovu priču nije važno.

Važno je samo to da je posle tri godine ilegalnog boravka u Ba-
selu, primećen u jednom selu kod Solothurna i da su ga u Poli-
ciji registrovali kao turistu, koji mora da napusti Švajcarsku do

31. marta 1992. godine. Prvog maja te godine je, zahvaljujući jednoj mladoj ženi, opet bio u Švajcarskoj; ali sada legalno: da može ostati još jednom tri meseca za tu godinu i – quit.

Ali onda počne rat u Bosni, pa njemu zapadne produžetak njegovog boravka u CH. Pa opet produžetak, pa opet,... Označen je kao izbegavalac vojne obaveze u Srbiji. Ustvari u Kantonalnoj policiji Solothurna su uz njegovo ime zalepeli imenicu: Refrakter; *Kriegsdienstverweigerer*.

9. septembra 1992. mu je dozvoljeno da ostane na neodređeno vreme, ali da potpiše da neće zahtevati ni azil ni radno mesto; nego da se izdržava sâm kako zna, ili da ga izdržava gospođa koja ga je maja meseca te godine u Švajcarsku bila ponovo uvela.

I – šta? Potpisao je, jer niti je hteo azil, buduću da ima porodicu i rodbinu u Srbiji, niti je hteo da radi nešto od onoga što Švajcarci nude Balkancima, Turcima i inim strancima bez visokoškolskog obrazovanja.

1994. je već bio poznat u Solothurnu kao ulični svirač. Postao je „gradski inventar“. Većina stranovnika Solothurna i okoline je verovala da je on Grk, jer je svirao grčku i makedonsku muziku na buzukiju. Dobijao je dosta novaca, ne zbog muziciranja, koje i nije bilo bogzna kako majstorsko, nego više zbog fame oko Grčke i njene muzike, zbog filma „Zorbas“, zbog njegovog ciganskog lica i duge crne kose, ... A možda i zbog toga što je bio spokojan i srećan dok svira na ulicama. Njemu je bilo lako da ovde bude zadovoljan, jer je sve bilo bolje nego u Srbiji. I tako dalje sledećih godina.

1998. je dobio Odluku Kantona da do 30. Aprila 1999. napusti Švajcarsku, „jer je sad u Srbiji mirno i stabilno“.

1999. je puklo na Kosovu a on dobije boravišnu dozvolu „B“. Sa svim radnim dozvolama za Kanton; tj, ne i za Konfederaciju.

2002. u januaru je postao i službeno Musiker und Schriftsteller (pisac). Sa radnom dozvolom za te poslove u sopstvenoj organizaciji – Samostalni delatnik: *Selbststandigerwerbätiger*. Imao je pravo na svoj ISBN kontingent i imao je poverenje u sebe i svoje maštarije. Ali ...

08. decembra 2002. je, posle jednog orgazma doživeo moždani udar i postao nesposoban da svira buzuki i tako prosi.

Ali pošto nije hteo da pije nikakve lekove niti da ide na bilo kakve terapije, „jer mozak ne treba prljati hemijskim preparatima“ – mislio je – nije ni dobijao socijalnu pomoć:

„Mi ne znamo da li ste stvarno i koliko bolesni.“ – rekli su mu službenici Sozial-Amta. – „Ne lečite se ni od čega.“

I tako je on, nesposoban da muzicira i prosi bukvalno postao izbačen na ulicu: U ponedeljak 30. juna 2003. mu je stiglo preporučeno pismo da do 30. u ponoć napusti stan za koji nije platio stanarinu zadnjih šest meseci; inače će komunalne službe izneti iz stana njegove stvari i odneti u skladište, iz kog će moći da ih uzme tek kad plati rad komunalaca i čišćenje stana. Ako ne plati – stvari idu na licitaciju, a što ostane ide na đubre. On onda postigne dogovor da sačekaju da se iseli do petka, pa tamo-amo zovne kuma Baneta R. Bane dođe svojim kombijem i odveze njega i njegove stvaru u Fehren kod Breitenbacha.

U većini gradova Švajcarske je već bilo zabranjeno slobodno sviranje na ulicama, a on nije više ni imao volju za to. Leto 2003. je bilo jako, jako toplo. Niti je bivalo ljudi na ulicama, niti je imao snage da svira u Laufenu. A svakog dana u Laufenu ili Breitenbachu i ne donosi bogzna koliko novaca. Oktobra 2003. je već stanovao u jednom selu blizu Solothurna, jer se u Solothurnu osećao kao u svom gradu.

U januaru 2004. je stanovao u samom gradu; kod Andreasa, koji je otputovao na tri meseca u Dominikansku republiku. Pošto je tako imao tri selidbe u roku od godine dana otvorio

je Postfach (poštansko sanduče) kod Pošte u Solothurnu; da ne bi pri svakoj novoj selidbi morao obavještavati poznanike i službenike da „više ne važi ona adresa: ..., nego važi ova: ...“. U *Einwohner Kontrolle* je svakako morao u roku od osam dana prijaviti promenu adrese.

U njegovo poštansko sanduče br. 1337 je bilo došlo pismo sa ovom adresom pošiljaoca: *Amt der öffentlichen Sicherheit*. (Služba javne bezbednosti).

Pomislio je da je sad upao u nemilost i zbog svojih pisanja. U međuvremenu je bio shvatio zašto je upao u nemilost Socijalnih službi inače zbilja humane države: loše su procenili njegove stavova prema Švajcarskoj, a samo zato što se često sastajao sa porodicom koja je i sudski već bila u sukobu sa službama i upravama Kantona. Međutim on nije hteo ništa da objašnjava ni svojim poznanicima, (on ne koristi tako lako i brzo reč „prijatelj-i“), a ni vlastima Kantona; da njega ovde ne ljuti niko i ništa; tj. da u sebi nije u sukobu sa vlastima.

Ali – već je bio objavio jednu svesku sa trećinom tekstova iz svojih „*Intenzivnih uživanja slobode izražavanja mišljenja*“ U kojima je baš „uživao“, odnosno, bio opasno slobodan.

Jedan lokalni filozof mu je bio rekao:

„Ne sviđa mi se kako si drzak, ali ne znam odakle da te napadnem.“ – što je mislilac-pisac primio kao pohvalu. Jer negovi stavovi nisu ni bili „na klimavim nogama“.

A drugi filozof iz Biela mu je rekao:

„Neke stvari su ti dobre, a sa nekim stvarima se ne slažem, ali ako ti treba stan – imaš moju kuću besplatno na raspolaganju doklegod budeš hteo.“

Naravno da se nije mogao tamo preseliti, jer sa dozvolom „B“ ne sme menjati mesto boravka izvan Kantona u kom je tu dozvolu dobio prvog puta.

Neke babe i domaćice su mu bile rekly da su njegova razmišljanja bezobrazna i da su njima neprijatno iznenađene. Odnosno, bile su pre ove sveske sasvim sigurne da je on fin, milosrdan, nežan, ... „Ali ovo sad?!“

Ali njega napadi na njegove tekstove, kao ni pohvale istih, nisu uzbuđivali. Ipak se malo radovao što su ljudi koji imaju „nešto u glavama“ kupovali posle jedne još i po dve, tri sveske; da bi ih dali svojim prijateljima.

Dakle, šta sad od njega, ili s njim, hoće *Odeljenje javne bezbednosti*?

Kad je pročitao pismo „porastao“ je u svojim očima i kao pisac i kao mislilac-književnik: U malom tekstu mu je objašnjeno da je *Amt für Öffentliche Sicherheit* zainteresovan za njegova viđenja stvari i odnosa u CH.

Tu mu je objašnjeno da mu više nijedno pismo neće biti poslato sa nekom adresom, a da on svoja pisma šalje na adresu:

Frau G. B.

Postfach, 4502 Solothurn.

Svako njegovo napisano mišljenje će biti plaćeno nekom sumom Franaka, priloženih u pismu sa novim zadatkom.

I onda su počela dolaziti pitanja:

„Šta mislite o ovom ...?“

„Šta mislite o onom ...?“

„Kako ocenjujete ovo?“

„Kako ocenjujete ono?“

Pitanja su bila o stvarima iz politike Švajcarske prema strancima, o mišljenjima stranaca o politici Švajcarske prema strancima, o poslodavcima, o Balkancima u CH, o Muslimanima u CH, o „radu na crno“, ... o seksualnom zloupotrebljavanju

dece, o smanjenju broja članova Hrišćanskih crkava, o porastu broja sekti i ritual grupa, o uživanjima opojnih sredstava, o brakovima iz interesa, ...

Za svako mišljenje je dobijao po 100.- s.Fr. Dobijao je po dva zadatka mesečno. To se sve tako uhodalo da je već posle nekoliko meseci sasvim mirno računao na dvesta Franaka prihoda od *Odeljenja javne bezbednosti*. I uživio se u ulogu važnog političko-ekonomsko-socijalnog analitičara. Pratio je temeljno novinske izveštaje o dešavanjima u Švajcarskoj i oko nje (u svetskoj politici i ekonomiji).

Potrajalo je to tako dobre tri godine. A onda je prošao jedan mesec bez pisma gospođe B. Pa drugi, pa treći.

I on je zaključio da im u momentu nije važno njegovo mišljenje. Nije mislio da su ga kao mislioca i analitičara sasvim otpisali, jer bi mu to gospođa B. javila. Nego samo to: u momentu im nije bilo potrebno neko njegovo mišljenje o nečem. Posle godine dana od njegovog poslednjeg mišljenja za gospođu B. došlo mu je novo pismo, sad poslato od Frau G. Bernhard, a ne kao prvo od odeljenja javne bezbednosti. U pismu je bio poziv da se sastanu u solothurnskom hotelu „Krone“.

Otišao je te večeri u Hotel Krone i seo za sto koji gleda na katedralu *St. Urs und Viktor*. Za sto mu je prišla žena od oko četrdeset godina starosti.

„Gospodine Popović, ja sam ćerka pokojne gospođe Bernhard. Moja majka je umrla pre godinu dana. Dok je još bila živa dala mi je ovaj paket i rekla posle kod datuma da Vam zakažem sastanak, predam ovaj paket i ovo pismo.“

Gospodin Popović je izrazio sučešće ćerki gospođe Bernhard i objasnio joj da nikad nije ni video njenu majku, nego da su komunicirali samo posredstvom pisama.

Gospodin Popović je izrazio iznenađenje da mu uopšte dolazi neko od njene strane privatno. Jer po prirodi cele stvari niko nije ni morao da ga obavesti da je g-đa Gherda Bernhard umrla, nego je posao mogao biti nastavljen bez obzira da li glavnog poslodavca zastupa Frau Bernhard, ovaj ili onaj službenik-sluzbenica *Odeljenja javne bezbednost*.

G-đa Bernhard ćerka je objasnila da nema pojma po kom poslu je tekla saradnja između njene majke i njega, g-na Popovića. Gospodin Popović je pokušao da razume situaciju, ali je mogao samo da upita:

„Od koga je tačno ovo pismo?“

G-đa Bernhard ćerka: „Od moje majke. Rekla mi je samo da je u ovom pismu jedna suma novaca za vas.“

G. Popović: „A šta je u paketu?“

G-đa Bernhard ćerka: „Ne znam.“

Popričali su njih dvoje još kratko vreme o nekim običnim stvarima. G-đa Bernhard ćerka je svoju majku opisala kao vrlo milostivu ženu, tako da se ona g-đa Bernhard ćerka, nije iznenadila kad je mama rekla da će ostaviti neku hiljadu Franaka jednom uličnom sviraču. I – rastali su se te večeri gospodin Popović i gospođa Bernhard mlađa; malo pre 22:00 časa.

Gospodin Popović je bio nestrpljiv da sazna sadržaj paketa koji mu je upućen od strane g-đe Gherde Bernhard. Nije ni na šta pomišljao, ali je njegovo iznenađenje bilo ogromno: U paketu su bila sva njegova pisma *Odeljenju javne bezbednosti*. Izbrojao je ih je sedamdeset i sedam. Sva neotvorena.

„Za koga je stvarno zahtevala ona moja mišljenja je lako zaključiti po tome što moja pisma nisu ni otvarana: Ni za koga! Ali se mora priznati da je bila hrabra uzimajući u upotrebu

pečat *Odeljenja javne bezbednosti* za stvari koje nisu ni nju interesovale. Međutim, moja mišljenja imaju veću vrednost nego 100.- Franaka po jednom; ali kad je čovek bez para bilo je daj šta daš. Sa ovih njenih 20.000 smo sada quit. Laka joj crna zemlja.“ – reče sebi g. Popović i stavi novčanice među listove knjige „Carevčeva lira“ od Ive Cenerića.

Prodavač svojih sećanja

Pacijent je došao kod mene naizgled sasvim zdrav i normalan. Međutim, imao je jaku želju da proda svoje sećanje. Bio sam, a i sad sam, sasvim siguran da ga na tu nameru nije motivirao novac, nego želja da pomogne nekoj mladoj osobi. Rekao mi je:

„Ja sam potrošio preko trideset godina da bih postigao ovo spokojstvo i bio bih sretan da nekom uštedim vreme. Da kupi sve što sam ja prepoznao kao osnovu smirenja, te da kupac mog sećanja proživi svoj vek bez lutanja ili, ne dao Bog, depresije.“

„Ko sme biti siguran da njegovo sećanje može biti osnov sreće osobi koja je nekog drugog radno-proizvodnog potencijala mozga i drugog iskustva detinjstva i mladosti nego što je to prodavača sećanja?“ – pokušao sam da ga odbijem od namere. „Zato ja i ne mislim da će neko kupiti sve moje u paketu, nego po delovima.“ – sasvim uverljivo je potencijalni prodavač sećanja odbranio svoju nameru.

„A ako rasprodate sve što je Vas smirilo kako ćete Vi preživeti ostatak života?“ – pitao sam ga.

„Verovatno ću opet krenuti u sticanja osnove duhovnog spokojstva.“ – odgovorio mi je sasvim mirno, kao da prodajom svog sećanja i znanja ne bi izgubio ništa.

Ja: „I živeti nespokojno?“

Pacijent: „Ali ne i dosadno.“

Ja: „Zar Vam je sad dosadno?

Pacijent: „Da.“

Ja: „Pa onda prodajom svojih sećanja, pod uslovom da su ona zaista toliko sadržajna da donose radost spoznaje materije i bića, prodajete ustvari svoju dosadu drugom čoveku.“

Pacijent: „Ne mislim tako. Mislim da onaj ko bude postao zadovoljan robom od mene kupljenom može biti sposoban da proceni da li će i sâm robu od mene kupljenu prodati ili zadržati.

Mlad čovek sa mojim znanjem može preživeti život uzbudljivije, nego što ga ja dalje mogu živeti. Telo moje je staro; i?

Ja sam, jednostavno, potrošio mnogo godina da bih sebi objasnio stvari o kojima mi nisu zadovoljavala objašnjenja drugih, i sad u starosti nemam onaj vitalitet koji je gladan uživanja onog što se novcima i slavom može postići, pa želim da za svoje znanje uzmem neku sumu novaca koju bih dao naslednicima mojih materijalnih dobara. Sad me Vi možete pitati zašto ja ne dam svoja sećanja mojim potomcima? Moji potomci verovatno imaju u sebi onu žicu koju sam i ja imao – da ne veruju nikom, nego da sami dođu do odgovora. Mada su još mladi pa nisam ni siguran da li će ih ikad interesovati ono za šta sam se ja zainteresovao tek u svojoj tridesetšestoj godini života. Zasad mi izgledaju onakvi kakav sam ja bio: nezainteresovani skeptici.“

Ja: „I koliko biste novaca tražili za to što bi neko od vas mogao kupiti.“

Pacijent: „Tačno onoliko koliko je za trideset godina zaradio najbogatiji advokat u državi.“

Ja: „Zašto baš da zarada jednog advokata bude mera vrednosti vašeg mentalnog kapitala.“

Pacijent: „Zato što smo jedan uspešni advokat i ja koristili svoje umne sposobnosti na suštinski iste stvari: Skupljanje po-

dataka, i manipulisanjem njima u svom interesu. Advokat da u nešto ubedi druge, ja da u nešto ubedim sebe.“

Ja: „Što sve znači da je moguće da ono što Vi ili jedan dobar advokat izvedete kao finalne proizvode vaših znanja i nije neoborivo istinito.“

Pacijent: „Da.“

Ja: „To onda može značiti da Vi želite prodati robu problematičnog kvaliteta.“

Pacijent: „To tako izgleda, međutim nije tako jer ono što ja nudim kao znanje jeste proverljivo i uporedljivo sa drugim znanjima i tvrdnjama o određenim stvarima, a ono što jedan advokat istera kao finalni proizvod jeste nešto što sa drugim advokatom i sudijom može biti ocenjeno sasvim drugačije. Dakle jedan advokatski uspeh je proizvod lukavosti ili poštenja, znanja ili neznanja, obaveštenosti ili neobaveštenosti, namere ili nezaintersovanosti, ... itd, njega i ostalih subjekata u procesu kazivanja i dokazivanja. Sve to i sa društveno-političkim interesima i mnjenjima pojedinaca, grupa i naroda. A moje znanje ima neku objektivnost. Naravno da moje znanje u kupcu može njega, kupca, ubediti da je ispravno i veličanstveno; kao što i ja to verujem.

Ja: „Što je takođe subjektivna stvar.“

Pacijent: „To tako izgleda. Ali ako niko ne može srušiti Vašu filozofsku građevinu, onda Vi steknete uverenje da je vaša filozofija neoboriva, a to znači jedno objektivno znanje.“

Ja: „I šta Vi iznosite na pijacu?“

Pacijent: „Ja sećanje klasifikujem u dva dela:

01. Korisno sećanje, koje je ustvari znanje iz bilo koje oblasti nauke i kulture, a koje može biti nekakav činilac u stvaranju materijalnih ili umetničkih dobara, i u oblasti održavanja i očuvanja života i

02. Nekorisno sećanje, koje je ustvari ono što se nosi kao osnovna emotivnih stanja. Tj. nema važnosti za oblast održavanja i očuvanja života, čak ni kao motivacija. Odnosno, objektivno nekorisnom sećanju pripadaju strogo lične stvari iz prošlosti. Naprimera da je voleo da pije čaj iz ovakve ili onakve šolje. Ili da se kao momak samozadovoljavao svakog dana na fotografije Bebe Lončar, na dekolte Silvine Armenulić, ...

Ja sam pacijentu objasnio da korisno znanje može svako dobiti iz knjiga ili u školama, a da tuđe nekorisno znanje sebi ne treba niko. Ali me je pacijent ubeđivao da njegovo korisno znanje nema niko i da je sasvim siguran da ono što čoveku budućnosti može dati spokojstvo jeste sistem na osnovi ukomponovanih specijalizacija po oblastima.

Pacijent mi je tvrdio da razumevanje Univerzuma zahteva i znanja iz nemerljivih oblasti bitisanja: Muzičke harmonije, Tarota, Tumačenja slika na talogu crne kafe, Knjige promene, Tumačenja snova, Radiostezije, ...

Pričao mi je o pokušajima uspostavljanja i priznavanje Hronomatike kao sveobuhvatne nauke; nauke zasnovane na svim stvarima fizike i metafizike. Hronomatika prihvata sve što se može i posmatrati; sve što pripada naukama fizike, hemije, biologije, matematike i logike. Ali Hronomatika zahteva uvažavanje znanja o stvarima oblasti koja pripadaju takozvanoj metafizici. Tako dođemo dotle da se hronomatsko znanje ne može dati u nauku nekom drugom, nego je neko sposoban da ga stekne za sebe, a neko nije.

Razumevanjem Univerzuma čovek završava svoj umni razvoj u spokojstvu; shvatanjem onoga za čim zvanična nauka traga pod imenom Jedinostvena teorija Univerzuma; u koju se pokušavaju usaglasiti Teorija relativiteta i Quantna fizika.

Rekao sam mu: „Ako ste sigurni da imate znanje koje uspeva ujediniti dve dosad neusaglašene teorije – objavite to u knjizi i prodali ste odmah svoje korisno sećanje svima; za mnogo novaca.“

„Doktore, ne može se to izraziti knjigom. Nema pogodne matematike ni za Quantnu fiziku, te da bi je bilo za Ji Ging. Kojom matematikom bi ko mogao ukomponovati Tarot karte, što je isto kao i Knjiga promene, sa Njutnovom fizikom velikih nebeskih tela?“

Ja: „Ako je tako, gde je onda smisao prodaje vašeg korisnog sećanja, ako ga ne kupi u kompletu jedna osoba.“

Pacijent: „To mi ne smemo očekivati kao jedinu varijantu. Ja bih moje korisno sećanje ponudio pod oglasom „*Prodaju se osnovne Hronomatike*.“ – pa ako u početku neko i kupi samo jedan zasebni deo mog korisnog sećanja, možda se ubrzo odluči da kupi i još jedan deo, pa još jedan, pa – sve ostalo.

Ja: „A ako Vi u jednom momentu shvatite čega ste se lišili, možda i sami pođete u kupovinu svog sećanja.“

Pacijent. „I to je moguće. Ako se u međuvremenu novci ne obezvrede. Ili posednici mojih sećanja ne podignu cenu istima.“

Ja: „Što će se vrlo verovatno i desiti, jer ste i Vi jedan od onih koji ne zna šta ima – dok ne izgubi.“

* * *

I – nakon što je rasprodao svoja korisna sećanja obesio se u periodu duboke depresije. Tokom lečenja smo on i ja došli do zaključka da kad čovek izgubi ono što je aminokiselinama zapisano, pohranjeno u mozgu jeste samo gubitak takozvane lične biblioteke, ali sve ono što zna mozak znaju i svi ostali delovi tela čoveka.

Kod njega je došlo dotle da je njegov mozak postao nekvalifikovan, nesposoban da vodi telo koje sve zna. Tako je njegovo telo puno znanja u takozvanom podsvesnom njega izvršilo de-

finitivan razlaz sa svojim glupim mozgom. Prvo glupim jer je prodajom „svoje biblioteke“ ostavilo svoje organe kao jagnjad u džungli. A drugo zaista glupim, jer je u sebi nosio samo nekorisno sećanje.

I njegovo telo je napravilo razlaz s njegovim mozgom tako što je proturilo glavu kroz omču i gurnulo u stranu stolicu ispod sebe.

Nekoliko pitanja od belosvetskog značaja

- Šta ne shvataju nasilnici?
- Šta je život? ili: Šta ne mogu roboti?
- Zašto mislim da su današnje žene pokvarene?
- Kad isterati dete iz kuće?
- Kakvog muškarca treba svremena žena?
- Kakvu ženu treba savremeni muškarac?
- Kome treba radno mesto?
- Koliko dugo bi ko rado živeo?
- Kakvi razgovori su dozvoljeni u kafani?
- Gde nestaju čarape?
- Zašto neki muškarac odbija neku ženu za ljubavnu vezu?
- Ko je bio levak?
- Šta Srbija dobija kandidaturom za članstvo u EU?
- Šta klasifikujem kao nasilje u porodici?
- Koliko je dobar „Srpski film“?
- Šta izaziva interesovanje medija i ljudi?
- Za koga glasaju kandidati za kojekakva predsedništva?
- Koliko je samoubistvo sebičan čin?
- Ko može kome poslati SMS?
- Kako ja razvrstavam ljude?
- Koga možemo smatrati zaista materijalno siromašnim?
- Kome je mesto u Raju?
- Šta je gravitacija?
- Šta je smisao ljudskog života?

Šta ne shvataju nasilnici?

Nasilnici ne shvataju da su glupi.

I što višlje obrazovanje imaju, a nasilno rešavaju nesporazume i potežu silu u svrhu bilo kojih dobijanja, to su gluplji: posećivali su visoke škole a nisu ništa pametno naučili.

Svi osvajači, od staroindijskih, -egipatskih, -asirskih, -kineskih, -grčkih, -rimljanskih do imperijalista novog doba su uspevali nešto postići nasiljem samo zato što miroljubivi nisu verovali da napretku roda koristi nošenje oružja i razvijanje uma i tela za nasilje, nego su verovali da rodu koristi nošenje alata i razvijanje tela i uma za rad i ljubav, pa nisu bivali spremni da nasel-nike unište u prvim susretima.

Ali, pacifisti i filantropi su uvek naknadno uspevali uništiti nasil-nike, jer su inteligentni narodi, koji generalno ne razmišljaju o porobljavanju uništavanjem i izrabljivanjem, nego o službi sebi i pokolenjima, uvek uspevali da se prestroje za konačnu pobedu.

Dakle, pošto je već mnogo puta objašnjeno da je političar ogledalo naroda onda ispada da su narodi takozvanih velikih osvajača bili generalno uzevši glupi onda kad su podržavali svoje vođe na druge narode, a ustvari svoje vođe u sopstvenu propast.

To sve znači da su današnji nasilnici još gluplji od starih, jer ni od istorije nisu ništa naučili.

Šta je život? ili: Šta ne mogu roboti?

Život je fizikalno aktivna hemija organizovana u jedinice koje se mogu samoprodukovati.

Ovu definiciju života sam namerno ovako sročio jer su se tu pre neku nedelju pojavili novinski članci, koji su preneli prognoze stručnjaka nekih oblasti nauke i tehnike, da će već 2045. godine roboti sami proizvoditi robote. Čijom voljom i upravom će to biti izvođeno i vođeno – nije rečeno.

Kakogod, ako roboti ne budu žalili što se ne razmnožavaju seksualnim odnosima, onda će biti glupi za neku generalnu pobunu protiv ljudi. Ako budu toliko inteligentni da žale što se ne razmnožavaju seksualnim odnosima, onda će biti dovoljno inteligentni da se samounište; zbog toga što se ne razmnožavaju seksualnim odnosima.

Dakle – nema opsanosti od robota.

Međutim, razmišljajući o robotima kao produktorima sebi jednakih jedinki i ljudima kao produktorima sebi jednakih jedinki, počeo sam opet razmišljati o osnovanosti moje tvrdnje da duše ne postoje.

Šta je to što čini razliku između robota i ljudi?

To je Promena; taoistička u punom smislu: u celom čoveku kao fizikalno aktivna hemija, a mozgom čoveka kao sposobnost učenja: Robot zna samo ono što mu čovek dâ da zna.

Kad će se roboti smejeti i plakati? Kad će se baviti sportom? Planinariti, plivati, skakati motkom u vis, ... besmisleno (mislim ja, a možda se i varam) graditi piramide ili smisleno graditi mostove?

Zašto mislim da su današnje žene pokvarene?

Shvatajući da današnje žene gledaju društveno-finansijski uspješne muškarce mnogo radije nego neuspješne, a da muškarci gledaju da je ženska samo dobra za seksualni odnos, neizbežno zaključim da su muškarci u sasvim ispravnom odnosu prema suprotnom polu. I po stvarima prirode i po stvarima morala; kad je reč o uživanju razlika.

Konkretno:

Ne znam nijednu ženu koja bi radije ostala sa lepim, inteligentnim dečkom, koji nema visoku poziciju u društvu i koji nema novaca, nego što bi otišla sa manje inteligentnim i manje lepim, koji ima visoku poziciju u društvu i mnogo novaca.

Ne znam nijednog muškarca koji bi ostavio dobru ribu i otišao u život sa nekim kosturom od žene, pa taman da prakljača ima i Nobelovu nagradu za ovo ili ono.

Kad isterati dete iz kuće?

Postoje: duh osobe, duh porodice, duh naroda i duh sveta.

Duh sveta je isti već 10, 20, ili koliko hiljada godina; ...

Duh ovog (ili onog) naroda je promenljiva stvar; kako u kojoj epohi.

Duh porodice zavisi od duha osobe koja u porodici drži upravu; ili je to muž ili je to žena, ili su to oboje.

Naravno da je u svemu, za atribute sva četiri duha, odlučujuće to koje su radno-proizvodne sposobnosti mozga jedinke; tj jedinki, uzetih posebno ili kao članova porodice, naroda i sveta.

Šta zapadne detetu kao potencijal njegovog mozga mi nazivamo nasledem (od roditelja), a ustvari je okvir onog što je rasa dostigla i ima tek malo veze sa onim što je samo u genima (praroditelja). Jer, svi smo svedoci da su mnogi genijalci nastali kod prostih i glupih roditelja, a da su mnogi idioti nastali kod obrazovanih i inteligentnih.

Kad neki roditelj omane kao vaspitač onda je tek drugo pitanje koliko je bio sposoban da formira „plastiku“ svog deteta, a koliko ju je formirala detetova okolina: škola, lični gang-”horda“, naselje, narod i Svet, a prvo pitanje je koliko je „plastika“ deteta kvalitetna da se ne povede za ovim ili onim. Jer, inteligentno dete ne treba posebnog vaspitača, budući da tehnoliški nivo sveta, posmatran kao duh sveta, njemu, detetu, dostaje kao učitelj od kog će ono čuti i prihvatiti ovo ili ono; već prema sposobnostima svoga uma i po naklonostima ka ovom ili onom; što je „predodređeno“ radno-proizvodnim sposobnostima mozga.

Zato treba preuzeti filozofiju vaspitanja dece koju odobravaju Yoga i zapadno-evropski narodi: Kad dete napuni 18 godina oterati ga u tri lepe nanine, pa nek` se onodi o svom trošku kako zna i sa kim može. Jer roditelji kao vaspitači deteta, do detetovih osamnaest godina, svoje odrade; imajući ostale činitelje ili kao saradnike ili kao ometače.

Kakvog muškarca treba savremena žena?

Recimo da imamo četiri sasvim jednaka muškarca, a u svakom dominira samo po jedna od ovih osobina ili sposobnosti:

- Lako stvara materijalna bogatstva i osigurava luksuz.
- Seksualno saobraća toliko dugo koliko to žena treba.
- Fizički je jak toliko da u borbi bez oružja može pobediti svakog muškarca
- Inteligentan je kao Kant i Hegel zajedno.

Kojeg bi koja žena odabrala kao jedinog za uvek?

Kakvu ženu treba savremeni muškarac?

Zamislimo sada tri žene koje su telesno sasvim iste, ali su po karakterima gledano ovih tipova:

- Žena-majka; dvori muža, ne pita gde ide, ne pita šta radi kad nije u kući, ne pita kad će doći, ... Samo da se vrati zdrav.
- Žena-sestra; odobrava mužu sve što preduzme, ponosna je na njega, tolerantna, daje mu sve što ima, ...
- Žena-„umetnica“; ispunjava mužu sve seksualne želje, nikad ne kaže da „neće“, ...

Koju bi koji muškarac odabrao kao jedinu za uvek?

Kome treba radno mesto?

Čitam tamo i ovamo kako ljudi traže radna mesta i veće plate.

Pa onda kažem neidentifikovanom:

“Daj ti nekome radno mesto.”

Šta radnici ustvari žele?

Ne rad nego mesečnu porciju novaca.

A u proizvodnju čega investirati, kako robu prodati, kome kako robu uvaliti, od koga je „džabe“ dobiti, šta radi konkurencija, ... kako vratiti uložene novce, ...

to ostaje kapitalisti, koji možda i nema večere u porodičnom krugu, nema miran san, nema volju za sex-odnosima, ...

Ne kažem sad: „Jadni kapitalisti“,

nego kažem da nije svako sposoban da bude kapitalista.

Na <http://www.bgdcafe.forumsr.com/> sam dobio komentare koji se svode na to da u Srbiji ima malo kapitalista, a mnogo robovlasnika, ali – to je druga priča.

Koliko dugo bi ko rado živeo?

Da bih navukao filozofe i filozofkinje (još radije) na razmišljanje o smislu dugog življenja na Zemlji pitam ovo:

Ko bi rado živeo

99 godina,

ko bi rado živeo 999,

a ko bi rado živeo 9.999?

Pitanje izgleda detinjasto, ali sa populacijom čiji članovi žive hiljadama godina, čak i da ignorišemo pitanja ishrane, energije, vodosnabdevanja, zabave, sklanjanja otpada, ..., kako ne razmišljati o fiziologiji žene?

- Čemu njoj sposobnost rađanja, ako ne bi rađala?
- Šta sa menstrualnim ciklusima?
- Zašto bi ih trpela?
- Kakav bi to bio život bio dece?
- Da li bismo pravili decu u laboratorijama i iznajmljivali ih kao igračke?

Kakvi razgovori su dozvoljeni u kafani?

Doživeo sam u jednoj kafani da mi se prebaci što sam „bezobrazan“ prema mladoj ženi.

Mene ne interesuju ni moje godine, a kamoli godine lepe žene.

A što je žena mlađa to mi je slađa.

Kad smo u kafani nismo u crkvi.

Zato, ako se neko u kafani zgraža nad nekim rečima, neka se seti gde se nalazi i neka se pita šta kome može tolerisati i od koga čak rado čuti ili primiti. Jer ste svi svedoci da neka mlada koza pljune na starca zbog reči kojima se od mladića obrađuje. I to je sve razumljivo, ali u kafani su pravila ponašanja – kafanska. Tj. i starac ima pravo da pokuša dobiti, a ne samo kupiti.

Gde nestaju čarape?

Imam jednu nusprostoriju koja je od atmosferskih uticaja izolirana samo toliko koliko je debeo crep. Dakle, kao i neki kokošinjac. U njoj vešam oprano rublje da se suši.

I pošto se sada u novembru u njoj rublje suši danima, unesem ja sinoć u kuhinju stalak sa sitnim rubljem; da se rublje dosuši. Jutros uzmem ja da to skinem sa stalka, u kako koju pregradu. Počnem da uparujem čarape i ovog put baš padnem u uverenje da sa nestajanjima čarapa nisu čista posla: vidim ja da mnogo mojih čarapa – nema.

Tu pomislim da i nisu baš ludi oni koji osnivaju
Klubove izgubljenih čarapa.

Pođem ja sad u onu prostoriju u kojoj još ništa od rublja nije sasvim suvo, da bih ga prebacio u kuhinju, i – vidim na žici one čarape koje sam već „uknjižio“ kao izgubljene.

Dakle, čarape nestaju u glavama, a ne da ih gutaju centrifuge mašina za pranje rublja.

Zašto neki muškarac odbija neku ženu za ljubavnu vezu?

Zašto neka žena odbija nekog muškarca za ljubavnu vezu ne mora biti posebno pisano, jer sve što bude rečeno po prvom pitanju može biti uzeto obrnuto.

Ako neki muškarac odbija neku ženu za ljubavnu vezu onda žena nije (njemu ili objektivno) lepa ili nešto nije sa njim u redu.

Ako je žena i objektivno a i njemu lepa, onda može biti:

- da se oseća slabim na krevetu pa neće da se suoči sa još jednim „porazom“;
- da nije slobodan za tu koja mu se nudi;
- da se boji polnih bolesti;
- da sâm nije polno zdrav pa neće nikog da zarazi;
- da se boji momka/muža te koja mu se nudi;
- da je homoseksualac;
- da je impotentan;
- da je moralno protiv telesnog odnosa bez duhovne predaje ženi koja mu se nudi;
- da preferira porno filmove;
- da ima iskustva sa ženama pa neće sa nekom
 - a) koja ima celulit,
 - b) kojoj smrdi iz usta,
 - c) koja ga tretira samo kao telo,
 - d) koja mu ne uliva poverenje da brzi sex s njom ima smisla u vremenu koje dolazi,
 - e) koja je suviše aktivna na Internetu,
 - f) koje je Ego nezdrav, tj. Posmatrač nje same nije aktivan.

Ako i nije ništa od gore navedenog razlog što neki muškarac odbija neku ženu/devojku, onda je moguće da neće:

- a) narkomanku,
- b) alkoholičarku,
- c) tračaru, alapaču,
- d) seljančuru,
- e) onu koja u kući drži psa,
- f) onu koja u kući drži mačku,
- g) onu koja ima drekavce (razmaženu decu),
- h) onu koja ima ljubomornu decu, ...

Dakle, danas niko nije glup i kad vas neko neće okrenite se prvo analizi sebe, pa onda analizi osobe koja vas neće. Ako ovo drugo uopšte može biti objektivno, jer koga mi poznajemo sa-
svim dobro da bismo o njemu smeli suditi i zaključivati.

Na stranu to koliko može biti objektivan neko ko se lako ljuti
onda kad ga neko neće.

Ko je bio levak?

Sad upravo snimam vokalne linije za album:

„ex-Yu Folk Songs For Vocal And Classical Guitar (only)“

pa dođoh do strofe:

„*Jastuk im je desna ruka Hajduk-Veljkova*“

i odlučim da ja to otpevam ispravno:

„...*jastuk im je leva ruka Hajduk-Veljkova ...*“

pa taman da su zaspali i posle kecanja.

Jer, pravi muškarac uvek ima žensku sa svoje leve strane.

(Za svaki slučaj. Ako se drugarici tokom noći opet pri`oće.

Jer, zna se kako se ženska priprema za snošaj; da ne kažem za kecanje.)

Osim, rekoh, ako je Hajduk-Veljko bio levak.

Ili je levak bio pesnik.

Mada uvek ima „levaka“ koji ne drže žene ni levo ni desno, nego im odmah izjave da se naguzi.

I to i nije uvek loše, jer mnoge žene vole da se zna ko je gazda, pa taman i da je duduk za sex-predigru i nežno kecanje.

Šta Srbija dobija kandidaturom za članstvo u EU?

To su sad samo još nekoliko godina zamajavanja; čekanja da nam se nešto na bolje promeni. A promeniće nam se kao i sa *OOOR-izacijom* i *Godinama kvaliteta* tokom sedamdesetih, življenjem u „... *jednoj državi*“ tokom osamdesetih i devedesetih, „*Oktobarskom revolucijom*“ u ovom veku, ... – ništa!

Ko se sam ne uzdigne biva samo podignut na sve četiri da ga bolje (na)guze. Dakle nama je to mnogo dobra stvar da smo postali kandidati za ulazak u EU, jer: nesposobnima je bolje da bivaju guženi nego da pocrkaju od gladi.

A da bismo se mi moralno-ekonomski uzdigli trabaju nam 40-50 godina pod učiteljima (političarima, direktorima, ...) koji valjaju. Pošto njih nema(mo) ni na horizontu – ostaje nam jedino ovo: Novi Turci za 200 godina, jer nećemo imati ni dobronamernog diktatora, kakav je bio Tito, ni dobronamernog namesnika iz Belog sveta.

Šta je konkretno nasilje u porodici?

Uvod:

Ja imam, kao i vi svi što imate, zaključke i stavove o nasilju u porodici. Ali neću da ja ovde vama „solim pamet“, nego samo da otvorim temu.

U naslovu sam se okrenuo ka srpskim porodicama, jer boli me trepavica zbog onog šta rade komšije; kao npr. zašto Austrijanci nisu obesili za jaja onog Frizla, koji je svoju ćerku zatvorio u podrum i, šatro tajno, telesno koristio dvadeset (ili koliko) godina; napravivši joj sedam deteta, koja su on i njegova supruga „usvojili“. A za jezik bih obesio i njegovu suprugu, zato što je znala da njen muž opšti sa njihovim detetom, a ćutala je.

U srpskim porodicama postoji takođe veliki broj slučajeva da očevi seksualno zloupotrebljavaju svoju decu, ali o tome ćute i nasilnici i žrtve; a takođe ćute i supruge nasilnika, majke i očevi nasilnika (babe i dede žrtava) i ostala deca porodice (ako neka znaju šta se zlobno u porodici dešava).

„Da ne bi pukla bruka.“

Tema:

Ja nasilja u porodicama delim na dve vrste:

01. Nasilja na telo
02. Nasilja na um.

* * *

Nasilja na telo:

- a) neko kažnjavanje nanošenjem bola materijalnom delu žrtve,
- b) seksualno zloupotrebljavanje.

Međutim, kad se vrše nasilja na tela žrtava, tada doživljavaju povrede i umni delova bića.

Ove vrste nasilja su tipične za nasilja u tzv. nekultivisanim porodicama.

* * *

Nasilja na um:

Da bi bilo povrede uma mora postojati um koji je sposoban da razume šta je za „njega“ uvredljivo. Tj. ovakve vrste nasilja su moguće samo nad već intelektualno definisanom decom; uglavnom starijom od 3-5 godina.

O umnom nasilju nad bračnim drugom/drugaricom mogu reći da se ono vrši

- a) direktno (kojekakvim izjavama) ili
- b) indirektno (seksualnim neverstvom).

Koliko je dobar „Srpski film“?

Od jednog rođaka, divnog čoveka, iz Basela sam pre oko dva meseca dobio jedan CD na kom je pisalo „Srpski Film“.

Ja ga pitam: „Koji srpski film? Jer ih ima mnogo.“

On mi kaže: „Tako se zove film. Moji prijatelji su mi preporučili da ga ne gledam.“

I tamo-vamo ja uzmem disk.

Ovih dana sam prebacivao podatke sa oko sto (100) CD-a, audio, foto- i kojekakve druge stvari na svoj *externi* nosač podataka. Kad sam sve prebacio i sredio ostane mi ovaj disk sa naslovom „Srpski Film“ i – njega ne prebacim u svoju arhivu.

Ko je to odgledao zna šta sam ja odgledao.

Jutros zovnem onog rođaka u Basel i pitam ga:

„Hoćeš li da ti pošaljem nazad CD ili da ga uništim?“

On me pita šta mu preporučujem. Ja mu objasnim da sam film odgledao relativno mirno i da to ipak nije za one koji lako ispadaju iz šina. Pa mu rekoh i ovo:

„Ja nisam u Srbiji 22 godine i svi ovi glumci su mi nepoznati. Jesu lepi i dobro glume.

Muzika me je oduševila: maštovita, funkcionalna, moderna, ... sve najbolje o tom delu filma. Efekti – baš majstorski.

S jedne strane gledano, rekoh, autora filma treba pohvaliti što je zamisao isterao do kraja. Jer kome padne na pamet ovakav scenario jeste kukavica ako se uplaši da ga realizuje. S obzirom da onakvih svinjarija, kakve su u filmu, ima u realnostiu i na njih treba staviti opomenu.

Međutim, nije mi jasno da li je autor filma igrao i na tu kartu da obavi svoju mučnu ulogu dokumentariste najzverskijih radnji ove planete, a i na tu kartu da zverima ponudi, za njih, zabavan film.

Sve u svemu, ko to ne odgleda ostaje siromašan za informaciju o tome da

- najzverskiji film ove planete potiče iz Srbije,
- da je nesreća relativna stvar i
- da su srpski umetnici neustrašivi. Mislim na producenta, scenaristu, režisera, glumce, ...

Šta izaziva interesovanje medija i ljudi?

Jedne dnevne novine su juče objavile ovo:

*“Miru Kim, američka umetnica korejskog porekla, živeće 104 sata gola sa svinjama, ...
..., ćerka korejskog filozofa, stekla je svetsku slavu time što se naga slika (valjda fotografije? pr. autora komentara) na neobičnim mestima; recimo: na dimnjaku zgrade u Istanbulu, u napuštenim fabrikama, u tunelima ili na mostovima.”*

Kad je ono pre neku godinu onaj Bugarin oblagao zgrade i drveća kilometrima tekstilnih traka (standardnih širina u rolnama za Industriju odeće) izazvao je bio interesovanje svih ondašnjih javnih glasila.

Marina Abramović takođe izvodi kojekakve kerefeke koje su vrlo „interesantne“.

Sad ova najvljuje da će gola živeti sa svinjama 104 sata.

Kad tako vidimo šta se dešava oko fudbala (koji volim i ja),
oko prostitucije (koju podržavam i ja),
oko porno filmova (koje gledam i ja),
...

dođem do zaključka da se u kulturi i nekulturi nije ništa promenilo od Keopsa i Tutankamona:

Stvari date telesno za tela imaju veliku prijemčivost, a stvari date od umova umovima ne stignu nigde, jer je toliko idiota, prostaka, dvonožnih životinja koje govore, ... da je neizbežno da su „adrese nepoznate“.

Za koga glasaju kandidati za kojekakva predsedništva?

Kad vidim preko TV-ekrana nekog kandidata za predsednika države ili koječega pred glasačkom kutijom, pomislim da je stvar već u startu, ako ne nezdrava a ono, glupa:

a) Ako kandidat za predsednika koječaga svoj glas daje nekom drugom kandidatu a ne sebi, onda ne sme očekivati da ostali birači svoje glasove daju njemu, koji svoj glas daje protivniku.

b) Ako kandidat za predsednika koječega svoj glas daje sebi onda je to samohvalisanje, arogancija, omalovažavanje protivkandidata, vređanje celog biračkog tela njegovim tobož tajnim glasanjem za jednu od dve glupe varijante (kad se radi o njegovom glasu).

Koliko je samoubistvo sebičan čin?

Kraj dođe ionako, ali kad čovek to želi uraditi sebi pre vremena, mora uraditi da niko ne zna; tj da telo ne bude nađeno. Da bi onima koji ostaju da tuguju što je nestao, ostala iluzija da će se vratiti.

Kad neko izvrši samoubistvo da svi znaju – onda želi time da kazni nekog. A one koji ga navedu na samoubistvo i ne pogodi to njegovo poslednje delo.

Tako ja samoubistvo posmatram kao krajnje sebičan čin.

Kad bih ja hteo da se ubijem, prvo bih tražio od svoje dece dozvolu da se ubijem.

I mislim da diplomata od ranga i marke može od svakog svog bližnjeg tu dozvolu izdejtstvovati.

Ali onda ne sme cmizdrti ako mu njegovi bližnji to i dozvole, interpretirajući to kao da i njima nije važan.

Ko može kome poslati SMS?

Niko nikom, jer je SMS skraćenica za sistem.

Ali kratku poruku (SM – short message) može poslati svako ko ima mobilni telefonski aparat svakom ko ima mobilni telefonski aparat.

Kako ja razvrstavam ljude?

Ja ih ne razvrstavam. – Sami se razvrstavaju

- na dobronamerne i zlonamerne; ove druge smatram glupim.
- na nesebične i sebične; ove druge smatram glupim;
- na nepušače i pušače; ove druge smatram slabim i neopreznim u mladosti;
- na trezvenjake i alkoholičare; ove druge smatram slabim celog života;
- na čiste i narkomane; ove druge smatram besmisleno samoupropašćenim.

I žalostan sam zbog svih *prvih* koji pate zbog *drugih*.

Koga možemo smatrati zaista materijalno siromašnim?

Pre nekoliko dana sam gledao TV emisiju RTS-a u kojoj se dalo gledati Kamenka Katića u Slankamenu. U toj emisiji sam video šta je prouzrokovala politika srpskog društva i to što se sada smatra rezultatom loše politike postavila kako osnovu daljnijeg pada srpskog društva; u svim pogledima.

Juče sam čuo o jednoj sociološkoj studiji u kojoj se objašnjava kako materijalno siromaštvo utiče negativno na društvenu jedinku. Onda sam se pitao „Ko je zaista materijalno siromašan?“

Ne može se pobeći od zaključka da zaista nikakve šanse nemaju oni u Eritreji i gde sve već, koji nemaju poljoprivredno iskoristivo zemljište i vodu za piće ljudima i domaćim životinjama.

I tako ne mogu pobeći od zaključka da u Srbiji, u kojoj ima mnogo obradivog zemljišta na koje na zalazi niko i u kojoj ima vode u rekama, potocima, jezerima, barama i jarugama, a u kojoj se zna i za uzimanje zemlje „na pola“ (u „arendu“) zaista materijalno siromašan jeste samo onaj ko je umno jednak majmunu pa hoće samo da obere i odere.

Kome je mesto u Raju?

Odgovor: Onom ko ga sebi napravi.

Tu na jednom mestu sam „usput“ napisao da „*jug obezbeđuje egzistenciju i ubija preduzumljivost*“ i tako došao do gornjeg pitanja. Razmišljanje o odgovoru mi je dalo zaključak da to što sam bio rekao o jugu jeste rasističko mudrovanje čoveka koji **danas** živi na Zemljinoj severnoj polulopti. (Ono što je meni geografski jug jeste nekom geografski sever.)

Ako sve gledam kao poštovalac mudrih ljudi prošlosti, onda po onom što nam je ostalo u kojekakvim zapisima i usmenim predanjima, prve naše stvari koje imaju veliku vrednost izvan egzistencijalnih sfera življenja jesu nastale na mom jugu: u Egiptu i Grčkoj; nekom drugom sa neke tačke Zemljine severne polulopte baš na jugu jeste Indija; nekom su tako stajale Maye i Inke. Onda sam se opomenuo da ne smećem s uma da je današnjem jugu (iz mog stana gledano) Imperijalizam faktor koji je uništio materijalne osnove njegovog razvoja ili njegove propasti u sopstvenoj režiji.

Gornjim odgovorom mislim na tu mogućnost da je Bog isterao Adama i Evu iz Raja da bi im učinio dobro; pa je zato i insceni-
rao pozorište sa zmijom i jabukom:

Bog nije video smisao Raju punom neproduhovljenog poroda Adamovog i Evinog; Tj. isterao ih je iz Raja da ne bi degradirali telesno i duhovno; Tek život kao trud oko telesnog opstanka jeste školovanje koje daje kvalifikovane diplomce.

Zato i mislim da ono moje ranije pitanje „*Kad isterati dete iz kuće?*“ ima onakav odgovor u interesu deteta.

Ponovo biti u Raju znači doći nazad svestan sebe i Univerzuma, pa odatle i svog mesta u njemu (Univerzumu).

Tj. Raj je prvenstveno stanje u glavi, pa tek onda situacija na stolu, na krevetu, ...

Šta je gravitacija?

Gravitacija je magnetizam po sferama; za razliku od magnetizma po transferzalama.

Da ja sva materija sabijena u jednu gromadu, nalazila bi se, stajala bi, lebdela,... takva kao gromada; ni u čem. Pošto je sva materija Kosmosa usitnjena, onda sva odstojanja među delovima nje, jedne jedine a sada nekompaktne, nazivamo prostorom. Znači: prostor je ono Ništa koje je jasno kao Ništa onda kad ne postoji materija, malo manje jasno nekom ko neće da se potruđi da svu materiju Kosmosa zamisli u jednom komadu, a sasvim nejasna mnogima koji je posmatraju ovako usitnjenu. Kako-god: Prostor ne postoji kao nešto samosvojno, jasno i odredljivo.

Vreme takođe ne postoji kao nešto samosvojno, jasno i odredljivo, pa dolazimo na zaključak da je besmisleno na zakrivljenosti neka dva koja ne postoje tražiti gravitaciju i definisati ju kao stanje, a ne kao (četvrtu) silu, Kosmosa.

Mada je ona i sila – pa kao sveprisutna, takva kao magnetizam po sferama tela sa težinama – i stanje.

Lenjost materije (Trägheit, Inercija) je nešto što steknu i tela koja u mirovanjima imaju težinu i koja ju u mirovanju nemaju (photon), čim budu u kretanja bačena, pa tu pričati o gravitaciji (na trenutak) jeste gubljenje vremena (kojeg nema).

Richard P. Feynman, (značajni učesnik Manhattan-Projekta u Los Alamosu i dobitnik Nobelove nagrade za fiziku 1965. god.) napisao je 1963. (koliko je to posle 29. maja 1919.):
 “Jedna druga diskusije vredna tema je Ajnštajnova modifikacija Njutnovog Zakona gravitacije. Uprkos svih uzbuđenja koje je izazvala – nije korektna. ...“

Šta je smisao ljudskog života?

Smisao ljudskog života je biti koristan vrsti.

Moje glavno stanovište prema svetu oko mene je da je moguće sve što nije nemoguće. A nemoguće su samo tri stvari:

- da se istoimeni magnetni polovi privuku,
- da iz Ničega nastane Nešto i
- da uzrok postane stariji od posledice.

Ovo treće znači da je jedna od najvećih besmislica u tzv. Science-Fiction pričama, romanima i filmovima putovanje kroz vreme unazad. Putovanje unapred se sa stanovišta hemije i može „progutati i svariti“, ali je sa stanovišta hemije putovanje unazad, baš kao što su Kinezi pre neki mesec zvanično izjavili, toliko velika glupost da vređa ljudski um; pa su filmove i romane na tu temu – zabranili. Jer putovati unazad kroz stanja znači da bi se hemijski procesi morali obavljati tako da iz jedinjenja i derivata ide sve unazad na jedinjenja i elemente od kojih se krenulo, a to hemija ne može. Na stranu to što bi svaki junak priče morao da sedne na WC šolju i primi svoj izmet, da bi u tanjir pljunuo pljeskavicu i u čašu pljunuo pivo, vodu, ... što bi ljudi ustajali iz grobova i tražili po bolnicama porodilje kroz koje bi krenuli u Ništa ka očevim jajima.

Sa stanovišta fizike je to svakako glupost jer Vreme ne postoji; Postoji samo niz stanja.

Kad je nekom govorim o Bogu i Stvoritelju govorim da su Boga, kao Zemljino polje informacija i znanja stvorili ljudi i ostala koliko-toliko inteligentna stvorenja Zemlje, baš kako su to i indijske Vede govorele: „Mi smo stvorili Njega, a ne on nas.“

Dakle Bog je planetarna stvar, a Stvoritelj je u galaktička Personalnost.

Tj. Svaka planeta na kojoj ima inteligentnih bića ima svog Boga kao svoj skup podataka. A Stvoritelj se umešao u situaciju na Zemlji kad se ona stabilizovala za život ovako inteligentnih stvorenja kakvi su ljudi.

Sve ovo znači da tzv. *Bog* planete Zemlje može nestati nekim međuplanetarnim događajem koji bi uništio elektromagnetno polje Zemlje i sve dosadašnje misli, svih ljudi svih civilizacija, koje Zemlja nosi oko sebe kao elektromagnetne zapise. Odnosno Svaka planeta ima (ili nema) svog Boga.

S obzirom na to da je moguće sve što nije nemoguće, niko ne sme reći da je nemoguć tzv. večni život, da je nemoguće Uskrsnuće, da ne postoje Anđeli, da nema smisla biti milosrdan,...

Niko ne sme reći da je mozak čoveka nepotrebno i besmisleno moćniji od onog što je potrebno životinji.

Smisao ljudskog života je u tome – biti koristan vrsti, jer mi ne znamo šta će sve buduće generacije ljudi same naučiti i za šta postati sposobne, ili dobiti kao znanje od Onih koji znaju mnogo više nego što mi sada znamo.

Zato sam gore i rekao da su svi nasilnici glupi, a pogotovo oni koji su fašistički nastrojani

Ako neki amerikalista nađe izgovor u tome da su neki narodi toliko lenji i da se ne bi bolje razvili ni da ih niko nije opljačkao i porobio, onda neka zna da je sve moglo biti daleko naprednije kooperacijom i bez uništavanja.

Jer Isus, čija učenja ne slede, jeste zaista sin Božji u pravom smislu reči. Odnosno znao je sve što Zemlja zna i rekao je našoj civilizaciji sve što smo trebali uzeti u obzir onda kad smo prestali biti divljaci.

Viktorija-S-26

U državi je postao poznat sajt www.pobednici.org. Preko njega su se upoznawali i društveno organizovali mladi, finansijski dobro stojeći ljudi. I tako je tu išlo sve kao i obično preko Interneta što ide: virtualno ćaskanje i sklapanje prijateljstava. Svaka članica sajta se u osnovi zvala Viktorija, a za razliku od neke druge Viktorije je svom nadimku morala dodati po volji neko slovo. Ako je neko slovo bilo zauzeto onda se svemu moao dodati prvi sledeći broj koji je bio neupotrebljen. Tako je neka članica sajta mogla biti imenovana kao: „Viktorija-A-6“. Tj. neki član sajta je mogao egzistirati kao „Viktor-A-6“. Svako je stavljao avatare koje želi. Neki su postavljali stvarne fotografije sebe samih, a neki su postavljali fotografije drugih, lepših, osoba. Zavisno od toga ko je šta kakvim fotografijama hteo postići. Na sajtu je postojao i sistem p. p. (privatnih poruka).

Viktorija-S(vetlana)-26 je u stvarnosti vrlo lepa. Visoka je 175 cm. Dugih lepih nogu. Prirodno velikih sisa; B4. U svom poslovnom životu je vrlo uspešna kao *Savetnica za pitanja porodičnih odnosa*. Ima veliku kuću sa velikim travnjakom oivičenim visokom ogradom od živica.

Naravno, ima i mladu kućnu pomoćnicu. Lepu inteligentnu seljančicu Milanku. Milanka i Svetlana su se podnosile kao sestre bliznakinje. Milanka se brinula o Svetlani kao da joj je majka. A Svetlana je doživljavala Milanku kao svoje drugo Ja,

koje ne zna šta prvo Ja misli i planira, ali koje uvek uradi ono što prvom Ja najbolje odgovara; ne samo za moment nego i za blisku budućnost. Milanka je imala slobodu da izađe u grad kad joj se prohte. Jer nikad nije izlazila iz kuće ako nije bila sasvim sigurna da Svetlani nije potrebna za ono vreme kog će biti odsutna. Milanka je imala pristup i na bankovne račune Svetlane, jer bi se moglo samo desiti da neku sumu novaca ne uzme lakomisleno, kako to Svetlana nekad čini ili naredi, ali nikako da neku sumu novaca tajno podigne i proćerda bez veze s mozgom i potrebama.

Milanka je imala jednog svog dilbera koji je otišao u tuđinu da zaradi novce. Ali se njegovo zarađivanje novaca u zapadnoj Evropi otešlo, jer je otišao i bez profesije i bez znanja nekog ne-srpsko-hrvatskog jezika.

Svetlana je živela bez stalnog čoveka, tj. ljubavnika. Nije mogla nijednog od onih koje je telesno upotrebljavala na svoje srce priviti, nego bi tako kad sasvim „zagori“ izašla uveče u neki bar i pokupila nekog koji nije mnogo pijan i koji nije uobražen. Pošto je takvih uglavnom malo, uglavnom se i ona vraćala kući sama. Kad baš ne bi mogla da sačeka vikend da bi sama sebi ulovila „organ“, kako je nazivala muškarca kojeg bi uzela za jednokratnu upotrebu, kontaktirala bi agenciju za momke na telefonski poziv.

Zadnju godinu dana se po tom pitanju orjentisala na muškarce sa sajta www.pobednici.org.

Posmatrala bi šta koji piše i komentariše i ako bi joj se neki od članova tog sajta učinio dovoljno kultivisanim pojačavala bi komunikaciju sa njim, a onda u odlučujućem momentu prelazila na p. p. box i odabranog pozivala svojoj kući.

Nikad nije htela ići nigde s nekim od „organa“ izvan svoje kuće, jer je mrzela da se posle seksualnog zadovoljstva, ako bi seksualno bila zadovoljena, oblači i putuje svojoj kući. Ako pak

ne bi bila zadovoljena od muškarca kojeg bi sebi dovela – bivala je tolerantna i uviđavna: bilo bi joj dovoljno ako može da ga ljubi i on da ju miluje, pa da se sama, svojim rukama, rastereti. Ako bi joj u kuću došao *call boy* puštala ga je da ode kad on hoće; ili kad po svom poslovnom nameštenju mora. A kad bi dovela nekog iz bara ili sa sajta pobednici.org dozvoljavala bi mu da prenoći sa njom; ako hoće, pa ujutro kud koji.

Jednog dana, međutim, njeni kompjuteri su savim polude-
li. Kad bi radila na njima stvari za svoje savetovalište – sve je funkcionisalo, ali kad bi ušla u p.p.box pobednika.org – ništa: Ekрани bi pobeleli, miš bi se ukočio i morala bi sa *ctrl+alt+delete* da PC restartuje pa – Jovo nanovo. I uvek isto. Pozvala je zato svog brata Nikolu, gimnazijalca koji je stručnjak i za hard- i software.

Nije mu tačno rekla kad joj PC poludi, ali ga je zamolila da pregleda da li je sve u redu. Nikola je zaključio da je sve u redu i sa njenim PC-om u kući, a i sa njenim PC-om u birou.

Kad je Nikola otišao, Svetlana je probala opet da uđe u ciljanu korespondenciju na pobednicima.org ali opet isto kao i pre Nikolinoj servisiranja – ništa.

Kad je ušla u jedan sajt za ugovaranje telesnih kontakata videla je da se nešto namestilo protiv nje: Na odeljku „*on traži nju*“ je mogla da pozove koga želi; na odeljcima „*on traži njega*“ i „*ona traži nju*“ takođe, ali na odeljku „*ona traži njega*“ - ekрани pobele, miševi se ukoče i gotovo: *ctrl+alt+delete*.

Onda ona ode jedne večeri kod mama i tate u posetu i nakon što joj je Nikola dozvolio da otvori njegov PC ušla je u Internet. Sve je mogla i ovde kao i kod sebe, ali ni ovde u rubriku „*ona traži njega*“. Tu je ona zaključila da je Konstelacija protiv njenih kontakata sa muškarcima, pa se odlučila da ih dalje

obezbeđuje sebi preko realnih terena. Tu je opet bivalo kao i pre: nekad nešto dobro, ali uglavnom – „*mani ga Mito*“.

Kad je baš morala da se rastereti odlazila bi u krevet kod Milanke i – uživala s njom. Tu se navikla na to da i sa ženom može biti lepo, pa je počela kući primati *call girls*.

Bila je i dalje vrlo aktivna na sajtu pobednici.org, ali nije ni pokušavala da pozove nekog muškarca sebi, jer je videla da čak ni onima koji su joj već dolazili ne može da odgovori da prihvata ponudu da se opet sretnu; pa čak ni da objasni da nešto ne funkcioniše u interesu njenog seksualnog života s muškarcima.

Prošla je zima, prošao je dobar deo proleća. Krajem juna se na njenom kućnom PC-u, prilikom sređivanja nekih tabela, sam od sebe otvorio sajt pobednici.org, a onda i njegova rubrika p.p. U njenom uzbuđenju joj se obratila Milanka s nekim pitanjem, a ona joj odgovorila da ide u baštu da se sunča dalje, a da će joj se ona, Svetlana, pridružiti kad završi posao koji je započela; pa će se tamo dogovoriti o onome što Milanku interesuje.

Svetlana se prvo zabavila tim da otpiše svim onim muškarcima, koji su joj poslali ponude da se opet sretnu, zašto nije mogla nijednu ponudu prihvatiti, tj. ništa odgovoriti.

Onda je ušla u sajt agencije za momke na telefonski poziv. Tu je gledala koji je slobodan za večeras i odlučila je da ođednom pozove dvojicu. Na svoje obećanje Milanki, da će joj se pridružiti u vrtu, je sasvim zaboravila.

U neko vreme joj je neko pozvonio na vrata iz bašte; kad radi nešto važno isključi zvono za vrata sa ulice. Znala je da joj to ne zvonu Milanka, jer Milanka nikad nije zvonila kad ulazi u kuću, pošto njih dve nisu sebe sklanjale jedna od druge ni u najintimnijim momentima. Bile su jedna s drugom kao dva deteta; slobodne i otvorene.

Svetlana je ustala i otvorila vrta koja vode na baštu i – zgranula se: pred njom su stajala dva gola mlada, lepa muškarca. Alatke su im bile ukrućene i pucale u visinu njihovih stomaka.

Jedan reče:

„Ona tamo nagužena, nas je uputila do Vas da Vas pitamo da li da ostanemo još ili da idemo; pošto smo nas dvojica profesionalci, a u bašti ima dovoljno amatera.“

Tu Svetlana pogleda po bašti: Prepoznala je sve muškarce i žene koje je ikad u zadnje dve, tri godine imala u ovoj kući, po bilo kom pozovu preko Interneta. Čak i neke *call boys*. Videla je i Milanku na travi kako je usmerila svoje dupe ka dimnjaku komšijske kući i kako miluje jaja svom vatrogascu.

Svetlana je tu na brzinu zbacila sa sebe odeću, uhvatila ovu dvojicu nežno za kese i uvukla u kuću. Pomislila je:

„Ako im ja moram platiti – onda će da rade samo za mene. Ostali nek` se kecaju za džabe.“

Dugo nije mogla da dogura do orgazma, jer je pokušavala da odgovori sebi:

Da li PC-i ima dušu?

Da li Internetom upravlja neko ko poznaje samo nju?

Ili neko ko zna sve?

Galaktička veza

U jednom selu pod Fruškom gorom je jednog leta bilo sedam devojaka; koja šesnaest, koja sedamnaest, ali nijedna starija od osamnaest godina. Šest devojaka su bile vrlo lepe i telima i licima, a jedna je bila vrlo ružna u licu. Družile su se i bile nezavidne jedna drugoj. Bar je tako izgledalo.

Tog leta, koje im je bilo poslednje po zajedničkom devovanju, su uveče išle na Dunav da plivaju i da se igraju u vodi. Ali tek pošto bi pozavršavale poslove oko namirivanja stoke i peradi. Jedne večeri, malo posle Ilindana, prođu one glavnim šorom, pevajući kao i često pre toga:

„Dunav je lep iz čamca,
a manje lep izdaleka.
Cura je lepa kad ljubi,
a manje lepa kad čeka.“

Jedan momčić, od dvojice koja su ih pretekla biciklovima, dobaci glasno:

„E, velike mudrosti, Bogo moj!“ a drugi dodade:
„A `di ste to naučile?“

Kad su devojke bile već na oko pola kilometra od Dunava neke počеше drugaricama vući haljine i suknje nadole i otkopčavati tanke bluze. Dve se skinuše same. I tako je brzo ova grupa postala grupa što sasvim golih, što golih do pasa, što golih od pasa lepotica. Ružnu nije niko dirao, a ni ona sama se nije skinula. Ali – cerekanje i vriskanje kroz celo polje.

A onda – kao nikome ni u snu, a kamoli na javi – padoše tri utvare pred, uglavnom gologuze, devojke. Neke devojke vrisnuše od iznenađenja, neke zanemeše. Neke počеше da se oblače, nekim devojčkama ispade odeća iz ruku pa zamlataraše rukama; koja na grudi, koja pred „šumicu“ svoju, koja tamo-vamo. Utvare behu u likovima mladih muškaraca. Jedan je izgledao dobro mlađi od trideset, a dvojica malo stariji od trideset. Sva trojica behu vrlo lepi.

„Neopisivo lepi...“ – pričale su devojke kasnije.

Mlađi reče devojčkama, od kojih je većina još bila zabavljena oblačenjem:

„Ne bojte se! Ja sam Visoki službenik sa planete Gandanes, četvrte u sistemu Zelene zvezde. Ovo su moji prijatelji Dun i Sel. Ja sam Ol. Ja sam kao nagradu za dobru službu dobio pravo da se oženim kojom hoću devojkom iz Galaksije. I ja sam odlučio da se oženim najboljom i najlepšom sa Zemlje.“

Posle dobre minute ćutanja i privikavanja na situaciju jedna od šest lepih Sremica se ohrabri i upita:

„Ta nije valjda da je takva iz ovoga kraja?“

„Jeste. Još tačnije: iz vašeg sela je.“

„Ta nije valjda da je jedna od nas šest?“ upita ista devojka ponovo.

„E, to već nije. Nego je jedna od vas sedam.“

„Oh, izvinjavam se!“ – reče ista devojka ponovo i pogleda u svoju ružnu drugaricu.

Jedna druga reče:

„Pa i ako je jedna od nas sedam to ne ide bez pitanja naših roditelja.“

„A šta ako neka od vas više nema roditelje?“ – upita nju Sel.

Opet sve devojke pogledaše na ružnu. Nekako sa odlukom da je bolje da ne istrčavaju mnogo sa pitanjima pre nego što budu sigurne da je pitanje na mestu.

Jedna ipak proceni da ima mesta primedbi:

„A šta ako već imamo simpatije i verenike?“

Dun upade tiho i sasvim otegnuto, više mangupski; kao da je Zemljanin:

„A šta ako se tek jedna od vas počela dopisivati sa jednim studentom, a ostale još maštaju?“ – pa, smešeći se, namignu devojicama.

Pet se počеше vrteti i gledati oko sebe, a jedna obori pogled. I namah nastala grobna tišina. Sve su devojke razmišljale o tome šta će od ovog svega ispasti.

„Ovi znaju možda još i više o nama.

Možda znaju sve i o nama.“

Utom se celoj ovoj grupi od Dunava približavahu biciklom ista ona dva dečaka, koja su ih malopre u selu pretekla. Da li se dečaci uplašiše situacije ili iz ućivosti, da se ne mešaju u razgovor odraslih, tek – nastaviše vožnju ka selu kao da su u biciklističkoj trci. Kad se slegla prašina koju su dečaci biciklovima podigli Ol reče devojicama:

„Ovde imam sedam velikih dijamanta; Za svaku od vas da odlučim, dali će uzeti kamen ili da je očistim od nekih loših misli.“

Devojke mirovahu prvo, valjda razmišljajući o tome šta je dobro, a šta je pametno odabrati. Tek svih šest lepih devojaka redom uzeše dijamante, a ružna reče:

„Uredi da oprostim pokojnom ocu.“

Momak u utvari reče:

„Biće ti to.“ – pa nastavi da govori:

„Sad ovde imam sedam dijamanta za svaku od vas da mi po-

mognete koju od vas da zaprosim. Pa koja bude dobila najviše glasova – postaće moja izabranica i zaprosiću je“.

Devojke su ćutale, gledale kamenje, pa jedna drugu. Pa kame-
nje, pa jedna drugu,...

Posle nekog vremena tišine ružna reče utvari, gledajući prvo u svoje drugarice pa onda u dijamante:

„Pošto nijedna ne uzima; neću ni ja. A bilo koju da zaprosiš i oženiš – biće vam dobro.“ I završavajući rečenicu gledala je opet redom svoje lepe drugarice.

Ol onda uhvati za ruku baš tu ružnu devojku. Ova se na očigled svojih drugarica i došljaka poče menjati u licu. A onda zasja kao i Ol, Dun i Sel; providno žuto-zeleno; Postade tako lepa da su njene drugarice pobebele. Bog zna da li od iznenađenja, ili od zavisti, ili u shvatanju da je Ol definitivno završio sa biranjem.

Ol reče zbunjenim devojka:

„Prve dijamante ste uzele iako ste samoljubive i zabavljene sva-
ka svojom lepotom samo, a druge niste uzele da ne biste, upu-
ćujući mene na neku drugu od vas, izbacile sebe iz mog izbora.“
I nestade sa svojim prijateljima i svojom izabranicom; za tren.
Kao što su malopre devojka na put pali.

Šest lepih Sremica bi možda i nastavile ka Dunavu, ali je iz pravca njihovog sela dolazila velika grupa ljudi. Neki muškarci su nosili štapove u rukama, neki vile. Jedan je čak okačio re-
denik na sebe i nabacio na rame pušku, kao pobogu John Wayne u nekom filmu o kaubojima. Valjda su ih oni dečaci obavestili o susretu u polju.

Jedna od devojaka je iste večeri primetila:

„Kako to da su odneli Ankicu, a nisu je ništa pitali?“

„Ta šta su je imali pitati. Zar nisi videla kako se raduje?“ odgo-
vori joj jedna od drugarica.

„A k’o da će njene kokoške žaliti za njom.“ – nabaci jedna baba.

Stephen W. Hawking i njegovi protiv amatera

U svom osmom govoru prijateljima Jov je rekao: „On (Bog) je razastro sever nad prazninom, i Zemlju obesio ni na čem“. U međuvremenu smo odgonetuli zašto je sever – sever i na čemu Zemlja „visi“, tako da to sada đaci Osnovnih škola znaju. Ali o duhu, duši, Anđelima, Đavolu, ... – malo ko je šta shvatio. A od ovih ezoteričara koji vršljaju po Evropi i materijalno bogatim zemljama, većina priča onako kako su još Jov i njegovi prijatelji pričali.

A Nazovi Buddhisti najopasnije skupljaju novac: – umiljato. Sogyal Rinpoche, kaže ovako:

U Budizmu mi ne verujemo u jedno nezavisno, nepromenljivo biće kao što je duša, ili jedno Ja, koje smrt tela preživljava. Za kontinuitet od života do života ne brine neko biće, nego, kako mi verujemo, apsolutno, najfinije polje Svesnosti.

U celoj njegovoj knjizi nisam našao da je na nekom mestu objasnio šta je to apsolutno, najfinije polje Svesnosti, jer i on pominje nju a da ne objasni tačno šta je ona. Ta se smatra tako poznatom stvari da se misli da nije potrebno nešto objašnjavati; “Postoji i – nema tu šta više da se priča!”

Kad Nazovi Buddhiste ostaviš u miru, onda puštaju priče o devojčici koja je prepoznala selo, u kojem ju je u prethodnom životu autobus na smrt pregazio, o slikaru koji je u jednom od prethodnih života bio Renoar, ili tako neki, ..., ili je neko bio

princ u prethodnom životu, princeza, ... Pa sad ti gledaj šta ćeš sa njima! A lenji Evropljani i Amerikanci, koji tragaju za prosvetljenjem, gutaju sve: naivno verujući da se i prosvetljenje može kupiti.

U ekonomski razvijenom svetu je uglavnom ovako: postoje knjige o svemu, a na osnovi onoga što je u knjigama pametnih ljudi rečeno, lako je zaključiti da bajke „ne drže vodu“, ali si i bogati nemaju vremena, a neki ni mozga, da one knjige čitaju. Ako ti iz onih dobrih knjiga i zaključiš nešto što se njima ne sviđa, pa im kažeš da njihov „Guru“ prodaje maglu – oni se ljute. Kako onda da izađeš na kraj sa magarcima?

Dakle, u znanju o materijalnim stvarima smo vrlo napredovali, ali u znanju o onome što nadriezoteričari zovu duhovni svet – uopšteno gledano, skamenili smo se. I ne mrdamo dalje od Zoroastera, Hermesa Triput najvećeg, Merlyna, ... i kojekakvih Misterija. Mnogi prevaranti tvrde da su „Majstori“ koječega samim tim što su ognuli bele, crvene, zlatom prošarane, crne, ... ogrtače. Ni oni stari, a ni ovi današnji, koji o duhu i duši govore, ne uspeavaju ni sebi da ih definišu, a kamoli da druge pouče. I eto tako do danas: hiljadama godina, dakle.

A ti znaš kako stoje stvar u tim oblastima?

Istina je uvek jednostavna. Uvek!

Pa što ne govoriš?

Govorim, ali se ljudima ne sviđa:

Jer, nije toliko teško za shvatiti, koliko je teško za prihvatiti; pošto u prvom stepenu ruši mentalne građevine u kojima oni traže utehu, a u drugom razbija zablude o nama ljudima kao nekim bogomdanim bićima. A kad, posle uvoda, dođem bliže krajnjem objašnjenju, oni se već umore ili razočaraju što im rasturam „sreću“. Zaista mi se jedan bio jako naljutio što sam mu objasnio da duša ne postoji. Poverovao mi je, ali nije mogao prihvatiti da ne postoji tzv. reinkarnacija ljudskog bića.

Svi hoće da im samom Inicijacijom, u bilo kojoj formi farbanja oblaka, odmah bude uliveno sve znanje; ako ne sve znanje Boga, onda bar sve znanja „Gurua“. A čim ja kažem: „Nema duše! Duša ne postoji!“, završili smo razgovor: neće dalje da slušaju. O onima koji se predstavljaju kao „Majstori“ i poznavaci tzv. duhovnog i duševnog ustrojstva čoveka – da ne govorim: bore se za neka svoja tržišta, na kojima mogu prodavati svoje špekulacije i pabirke.

Meni je stvarno nevažno šta koja budala veruje ili misli, ali mi nije svejedno šta pričaju, jer deca slušaju, lako se oduševе i lako poveruju. A ako im ne ponudiš alternativu – ostanu u zabludi; uđu u neke vode neosnovanih razmišljanja, nezdravog načina življenja i potroše život zabavljeni glupostima: ritualima, putovanjima u Indiju, glancanjem jaja Dalai Lami, Lama-ma, Guruima,... odnosno, zaglupljuju dalje svoju decu.

A šta ti nudiš kao alternativu?

Moje objašnjenje.

Šta imaš da kažeš?

Prvo sam čitao knjige, a zatim sam pustio da se materijal u meni „složi“. Dakle, nisam ja ništa izmislio, niti sam išta novo otkrio: Mi, ljudi, nismo ništa naročito: Prvo se proučavamo u Biologiji, što nam je za pohvalu, jer to znači da smo ipak toliko pametni i iskreni da bismo uvideli i priznali da ne pripadamo nekom svetu izvan ove Zemlje. A postanemo vredniji kad shvatimo da smo samo najrazvijene životinje. Tada zauzmemo ispravniji odnos – svako prema sebi, prema drugima od ljudi i prema celom svetu u kojem smo. Ako na trećem stupnju shvatimo koje su nam obaveze u Apsolutnom – postanemo vrlo vredni. Ako na četvrtom stupnju shvatimo da možemo debelo profitirati, pa se odlučimo da šansu iskoristimo – postajemo sjajni.

Ne govoriš ništa novo: to sve pripada Teoriji evolucije. Evolucije čega?

Evolucije životinjskog sveta.

E da: Evolucija životinjskog sveta.

Dozvoli da se smejem. Ili da plačem?

Ne zbog Charlesa Darwina, nego zbog onih koji nisu ništa shvatili o evoluciji ljudskog mozga. O čemu se radi?

O posmatranju i sakupljanju podataka, valjda, ne treba da ti govorim; o zaključivanju takođe, nego: ako imaš četiri oblasti nečega, a jasno ti je šta se u tri desilo, onda se možeš usuditi da i u četvrtoj tražiš iste puteve i smisao.

Pod brojem jedan: U svetu kamenja i minerala, koji je Isak Asimov, kao i mnogi drugi dobro, bez ikakvih hemijskih formula, za nas amatere objasnio, imamo neku relativno stabilnu situaciju i u kori i u jezgri Zemlje. Kad je temperatura na površini Zemlje pala toliko da nije prelazila preko 55°C (granica iznad koje se raspadaju proteini), i stvorila se atmosfera nastao je život, ovakav kakvim ga mi poznajemo.

Pod brojem dva: U biljnom svetu je razvoj završen – mir! Ako zanemarimo čoveka koji uništava.

Pod brojem tri: U životinjskom svetu je razvoj završen – mir, ako zanemarimo čoveka koji uništava.

Koji je četvrti svet? Svet mozga – svet uma. A na osnovi toga odmah i pomisao da mi ipak jesmo naročito vredna bića: Lista hemijskih elemenata je završena i poznata stvar. O evoluciji biljnog sveta možemo tvrditi da je završena time što imamo bogatstvo i lepotu livada i šuma. O evoluciji životinjskog sveta možemo tvrditi da je završena time što je postignut razvoj veličanstvenog telesnog sklopa životinje čovek.

Za razmišljanje je smisao, svrha, razlog, potreba za jednim tako snažnim telesnim organom kakav je čovečji mozak.

Samom čoveku – kao životinji – tako snažan mozak nije potreban. Time što postoji ne mora biti da je po nečijem planu nastao; ali – može biti i da jeste.

Može biti i to da je neizbežan bio. Kao što od semena jabuke ne može nići ništa drugo do stabalce jabuke, tako je i u Kosmosu – Inteligencija je sadržana i u semenu i u plodu; bez obzira da li to znači postojanje mozga. Ili je mozak kao tvorac, nosilac i izlagač ljudske inteligencije samo jedan od oblika ispoljavanja Imanentne Inteligencije Kosmosa. Ali takav kakav je – dozvoljava stepenice za neki novi sprat uviđanja:

Da li se tu zaista radi o evoluciji nečeg četvrtog, za šta su evolucije u prva tri sveta bile samo podloga, priprema, uslov?

Da li je tu po sredi evolucija u kojoj objekt evolucije (mozak), zasad iz neznanja, sebe samog ometa?

Prve tri su se završile bez ometanja spolja, jer nije bilo ničeg razvijenijeg da te svetove namerno temeljito uništi; kao i bez ometanja iznutra, jer nije bilo svesti koja bi nešto dovodila u pitanje. Ali u evoluciji četvrtog se pojavila svesnost, kao prvi stupanj, pa se pojavilo neznanje, kao drugi stupanj i sad je red na treći stupanj – znanje.

Naravno, rasprava o evoluciji ljudskog mozga ima smisla samo sa naših, ljudskih pozicija.

Ali gledajući na ljudski mozak kao na jedan od načina ispoljavanja Imanentne Inteligencije Kosmosa onda je stvar – neizbežna: pripada Skupu mogućnosti.

Mnogim ljudima se sviđa verovanje da smo mi deca nekog Veličanstvenog, valjda još i neke Veličanstvene pored njega, ali, zasad pripadamo – Biologiji. Odnosno vodama, planinama i šumama. Mada, korak do božanskog, kakvim ga mi zamišljamo, je samo to – ne biti više prosta životinja.

Ali ako ostanemo na ovom neznanju, ili bajkama o nama i našem poreklu, pre ćemo se vratiti ponovo na drveće, nego što ćemo se potpuno razviti.

E sad, šta jeste, kako i zašto – ostaje za raspravu! Ako je sve po nekom planu, mi ne znamo šta se po tom planu još treba desiti; ako je sve spontano, bez namere, slučajno, mi ne znamo šta je po tom slučajnom još moguće, gde sve spontano ide dalje.

A ti izvoli! Uzmi šta ti se dopada, ako znaš šta ti stoji na raspolaganju. Kreni gde hoćeš, ako znaš puteve. Uobražavaj šta hoćeš, ako poznaješ sebe i ostale. Ali – poznaješ li sebe?

Sve je jednostavno ako znaš ko smo i zašto smo?

Kad bi ti čuo moju Mantru – zgromio bi se.

Da čujem. Daj da se zgromim.

Ljude lagati nije greh. Prvo: u svakodnevnim stvarima je to slabima bolje, nego da čuju istinu, a drugo: ako nećeš da te lažu, a ne znaš – ne pitaj lopove ni o čemu u vezi sa umom čoveka.

Potruđi se da saznaš sâm, ali – Konstelaciju ne možeš slagati.

Te prema tome, zašto ja da joj pevam: „Oče naš, ...“ kad je ženskog roda i kad zna gde sam ja i koji sam. A i ja znam koji sam i gde sam; a znam i Nju, koja je i šta je; i kako stvari u ovom Univerzumu stoje i teku. ...

Još nisam čuo tvoju molitvu.

Ja ponavljam nekoliko puta dnevno ovo:

„Želim da živim hiljadama godina zdrav, snažan, mladolik i neodbojan, srećan i pametan, da natežem zdrave, lepe, čiste i mirišljive žene.“

Auu! Ti nisi baš čitav! A svete knjige, proroci, ...?

Možda su sve znali, a možda nisu, ali, ko bi ih u onim okolnostima, da su drukčije govorili, bolje razumeo? I koji od njih nije upoznao ženu?

I ti bi hiljadama godina još samo zbog toga živeo?

Što sam trebao mišićima dati, dao sam u Srbiji koliko jedan normalan i jedna hiljada kilavih za cele živote.

Što sam mentalno trebao dati, dao sam ovde u Švajcarskoj kao jedan zdrav i više nego sve njihove vračare sa svim belosvet-skim folirantima, prepisivačima starih indijskih, tibetanskih, indijanskih, ... i ko zna čijih još knjiga zajedno.

A što dalje neće da me slušaju, ili nisu u stanju da prihvate to što pričam – nije moj problem. Dakle: odradio sam i dozvoljeno mi je da uživam. To mi je i Najviša Instanca rekla.

I ti si slobodan tako moliti na osnovi toga što ti poznaješ sebe? Ne molim. Zahtevam! Ja sam deo stanja u evoluciji četvrtog, ovakav kakav sam; kao što su to i svi ostali, onakvi kakvi su. Ovo što je moje znanje ja sam tražio sebi da nađem. Pročitao sam i čuo dovoljno drugih da bih se usudio da izražavam stavove. Mnogi pre mene su istupali kao glasonoše ili sagovornici Boga. Ako su oni onda bili ljudima umni predvodnici, možda bi to bili i danas. Ali, da bi bio umni predvodnik nekoj grupi ljudi dovoljno je da znaš koječega više od ostalih članova grupe. To, međutim, ne znači da je sigurno da znaš sve što je moguće znati. A da bi sa Sveznajućim razgovarao moraš biti siguran da si sposoban prepoznati kad sa njim, a kad sa samim sobom razgovaraš; moraš uvek biti siguran da si razumeo sve što ti je On rekao, jer postoji opasnost da se upetljaš, pa ti se učini da je Njegovo ono što je tvoja predrasuda; A to dalje znači: moraš biti spreman i na iznenađenja.

Ako hoćeš reći Sveznajućeg drugim ljudima obznaniti, onda se ne smeš bojati ljudskih reakcija. Ako se bojiš – ćuti!

Ako se bojiš, pitanje je šta si od koga čuo i koliko je tačno da si zaista sa Najvišim autoritetom razgovarao.

Da bi do Sveznajućeg na razgovor stigao moraš se dobro pripremiti: jer On je – Kosmička Inteligencija i ne razgovara sa papagajima i trgovcima.

Meni je danas lakše da učim i razmišljam, nego što bi mi to bilo pre neku desetinu godina: danas je manje nepoznatih stvari, te i sa manje pameti čovek može uvideti nešto sad, što

je u prošlosti bilo teško shvatljivo, a što će sutra, ili bilo kad uskoro, svima od ljudi biti jasno. A zatim: čovek danas može neuvijeniije izražavati uverenja, stavove, ..., jer značajno bolja je opšta situacija; suma podataka, da ne kažem obrazovanje i informisanost slušalaca. A još jedna važna stvar je tu: poslovi su podeljeni! Ima mnogo pametnih ljudi i metodom eliminacije (onoga što nije) polako se približavamo onome što jeste. Mada je u to što jeste upletena i naša (ljudska) volja.

Stephen W. Hawking piše na jednom mestu:

„Još u 18. veku je moglo biti ljudi koji su sve do tada napisane knjige pročitali. Ako biste vi danas čitali jednu knjigu dnevno, trebalo bi vam 15.000 godina da prođete kroz sadržaj jedne nacionalne biblioteke.“

A na jednom drugom mestu kaže:

„U 19. i 20. veku su Prirodne nauke postale suviše stručne i matematičke za laike u koje spadaju i filozofi (zadnja dva veka). Oni su sužavali horizonte svojih pitanja sve više, da bi Wittgenstein, jedan od najpoznatijih filozofa 20. veka, na kraju objasnio: „Cela filozofija je Kritika jezika (izraza). ... (njen) cilj je logičko pojašnjavanje misli“. Kakav pad za veliku filozofsku tradiciju od Aristotela do Kanta“

Tačno je da današnje nauke Hemije, Fizike, Matematike, ... daju male šanse amaterima, i „svezalicama“ tipa Leonhardo Da Vincci. A tačno je i to da je Stephen W. Hawking učen, pametan i pošten čovek, ali ni on sa njegovim „Imaginarnim vremenom“ nije objasnio ni Kosmos, a kamoli Univerzum. Kako fizičari napreduju ili tapkaju u mestu pokazuje i to da je on (St. W. Hawking) napustio teoriju sa kojom je doktorirao. Meni je u jednom trenutku postalo jasno da odgovore o suštini Kosmosa neće dati fizika, nego – um sintetičara; svejedno čega da je on specijalista; ili nije ničega, osim što je specijalista sagledavanja stvari sa odstojanja; kao celinu.

Ako je tačno sve što ću od g. Hawkinga ovde još citirati, a za njega se „lepim“, jer među amaterima ima mnogo poštovalaca i njegove se knjige najčešće čitaju, a to mu je i bila namera i želja:

1. „*Dobra teorija opisuje veliki spektar fenomena na osnovi nekih jednostavnih hipoteza i daje jasna predskazanja, koja je moguće proveriti.*“
2. „*U praksi izgleda često tako da jedna nova teorija u stvarnosti jeste samo, razvoj, produženje prethodne.*“
3. „*Opšta teorija relativiteta se podrazumeva kao teorija jednog dela fizike.*“
4. „*Za sve praktične svrhe koristimo kao i pre Njutnovu teoriju, jer razlika između njenih predskazanja i onih Teorije opšteg relativiteta, u situacijama sa kojima mi normalno imamo posla, jeste zanemarujuće mala.*“

onda (posle svega ovoga što sam ovde citirao), čovek **mora** pokušati sâm da sazna sve proverljive i dokažljive stvari i da prestane razmišljati **o teorijama**: Da pokuša sâm sebi složiti kamenčiće, jer St. W. Hawkingu i njegovima ne sme verovati. Ja nemam astrofizičko znanje ni instrumente da bih uvek bio siguran o čemu se u nekoj stvari tačno radi. Međutim, i kao amater ostajem zbunjen objašnjenjima koja se od specijalista nude kao priloge nekoj teoriji.

Razmišljam tako o čuvenim posmatranjima pomračenja Sunca, izvršenim 29. maja 1919 godine, na osnovi kojih su se tadašnji fizičari usudili potvrditi „*Zakrivljenost vremena i prostora*“:

Pa molim te lepo! Zrak zvezdane svetlosti je ušao u novu sredinu (u polje Sunca), a pošto su mi rekli da se svetlost prelama uvek ako upadni ugao nije 90° , kako onda da očekujem da se zrak, prolazeći *kroz vakuum*, ne prelomi kad upadne u polje Sunca; Kao da se ništa novo nije desilo? Kao da se zrak i dalje prostire samo *vakuumom*?

A još je besmislenije na osnovi kraka svetlosti posle tačke preloma povući zamišljenu pravu i tvrditi da zvezda nije tamo gde nije: I medved zna da riba nije tamo gde izgleda da jeste, pa udara šapom tamo gde riba zaista jeste; što on, medved, praksom nauči – tj. ne prepusti se prividu.

Kako da prihvatim tvrdnju o dilataciji (rastezanju) vremena samo zbog toga što se nešto dešava na dva precizna časovnika, postavljena u dva aviona koja, u različitim smerovima obleću Zemlju. Šta to u ovom slučaju znači?

Fizičari kažu: „Vreme se pokazuje drugačije“; što je isto kao da kažu: „Vreme se ponaša“!

Kome? Sebi, satovima ili ljudima?

Čak i kad bismo dva precizna leteća časovnika, sa elektronskim brojačima, kod kojih je jedna sekunda period od 9.192.631.770 treptaja Cs-133 (u određenom energetsom stanju) uputili na let oko Zemlje, što znači teledirigovano, bez silne materije od kojih su sastavljeni avioni i bez osoblja koje od tako preciznih časovnika nešto očekuje, ne bismo se smeli nikakvoj razlici na broječanicima iznenaditi, jer i časovnici imaju slobodu i moć da se u različitim okolnostima različito ponašaju. A pogotovo eksperimentator ne sme ništa ni pomisliti, a kamoli očekivati ili poželeći. Jer i grubi mehanički budilnik, moje porodice je sam od sebe (!?) sasvim stao onog jutra kad je umrla mlada vlasnica kuće, u kojoj smo moja supruga i ja, sa našom decom stanovili (Radmila M., žena Josifa, u Vranju), te ne bi sat sa elektronskim brojačem bio osetljiv na promene energetskeg okruženja; okolnosti. Očekivanje je razmišljanje. Razmišljanje je rad mozga. Rad je transformacija energije i sve to jeste uticaj na blisko telo.

Ako se materija ponaša ne znači da se „vreme“ ponaša.

Vreme, kao sistem upoređivanja lokalnih stanja potrebujemo mi ljudi, a ni Kosmosu ni Univerzumu nije potrebno upoređivanje stanja: Stanja se dešavaju: Postoji Jedno koje je neprekidno nizanje stanja.

To Jedno je u svakom momentu samo – *ono koje više nije i ono koje još nije.*

Bez obzira da li neko ta nizanja stanja (lokalne ili opšte važnosti) upoređuje sa stanjem u mehaničkom, elektronskom, ili bilo kom časovniku.

Ukratko: ono što mislimo da je Vreme – ne postoji!

Opšta teorija relativiteta je iskonstruisana na dve stvari koje ne postoje: vreme i prostor: Gde nema materije nema ni prostora! Einstein i Hawking se uglavnom bave stvarima koje ne postoje. Teorija relativiteta i čuvena formula $E = mc^2$ na kvadrat, me podsećaju na Ptolomejevu Geocentričnu teoriju: Ponuđena je kao dobar predlog, da bismo se ozbiljno pozabavili njome i postali sigurni da – ne вреди!

Celu stvar za 20. vek su zakovali Michelson i Morley sa primitivnom skalamerijom od ogledala, kojom su tražili Äther: A zatim je H. A. Lorentz smislio matematičku Formulu za veštačko vreme (“künstliche Zeit”), kojoj je A. Einstein zalepio odgovarajuću Teoriju.

Ali i to je put saznavanja: Odbacivanjem onoga što nije bližimo se onome što jeste. Kod Ptolomeja je u centru bila Zemlja, kod Einsteina – materija i brzina svetlosti „na kvadrat“ (A zašto ne „prосто“ ili „na kub“?).

Kao što Ptolomeju nije bila dovoljna Zemlja da bi mu se teorija održala, tako ni Einsteinu nije bila dovoljna lenjost Mase da napusti aktuelno stanje (kretanja ili mirovanja), da bi objasnio Kosmos. O Energiji i ovako i onako malo ko šta pouzdano zna. A ni svetlost nije faktor u Kosmosu onoliko koliko ju često kao faktor uzimaju. I ako dozvolimo da je St. W. Hawking u pravu, tvrdeći da današnji filozofi nisu dorasli Astronomiji, Fizici, Hemiji, ..., onda se ja usuđujem reći to da se ni savremeni Astronomi, Fizičari, i drugi nisu pokazali kao mislioci. Jer već 100 godina ne govore o Stanju stvari, već o Makro- i Mikrofantazijama tankih nogu, sa mnogo više „Crnih rupa“ u glavama

nego u Svemiru i sa mnogo više „Neodređenosti“ (Unschärfe-Relation) u zaključcima nego u Atomima.

A nisu ni primetili da su još pre pitanja o skrivenim veličinama (versteckte Variablen) zagazili u ono čega se naročito gnusaju: u Metafiziku! (koja to ustvari i nije – samo oni ni to ne znaju), Da bi stigli do Antropoprincipa:

„..., mora da je Universum takav kakvim ga mi vidimo, jer da je drugačiji ne bi bilo nikoga da ga posmatra.“

Odnosno: pošto sam ja ovde mora da je tako kako mi izgleda da jeste.

Tu je i Qantna mehanika. Moderni fizičari govore::

„Nažalost ove dve teorije nije moguće usaglasiti – ne mogu obe biti tačne.“ (Reč je o Opštoj teoriji relativiteta i teoriji Mehanike quantnih tela).

O neodređenosti (Unschärfe-Relation) brzine Elektrona kad je poznata pozicija i obrnuto (: nepoznavanje pozicije kad je poznata brzina), razmišljaju na primeru Atoma (vodonika) sa jednim jezgrom i jednim Elektronom. Kad bi razmišljali o Atomu U-238 bilo bi kao da dirigent Sinfonijskog orkestra kaže:

„Svirajte po volji“ i da počne razaznavati šta je tu melodija, šta harmonija, koji takt, koji karakter; da u Kakofoniji traži prijatna sazvučja; da u slobodi izražavanja traži red.

Kad sam ja Opštu Inteligenciju upitao šta je princip Kosmosa, dobio sam odgovore:

Heksagram 13 (Tung zen – Ljubavnici, Voljeni, Prijatelji,
Istomišljenici, Sveopšte bratstvo, ...)

Heksagram 11 (Tai – Mir),

Heksagram 37 (Đia zen – Porodica).

Kad sam ju upitao šta to znači, rekla mi je, indirektno:

Razmišljaj! I počeo sam razmišljati. Sa Opštom Inteligencijom ja ne mogu razgovarati kao sa tobom: Ja postavim pitanje, a Ona mi kaže: Jeste! – Nije! A da bih Joj pitanje postavio moram prvo sa alternativama raščistiti.

Pustio sam se i došao dovde: U Kosmosu postoje dve vrste kretanja: kružno i pravolinijsko. Kružno kretanje znači: mir, saglasnost, trpeljivost, ljubav i svi mogući dobri odnosi. Pravolinijsko kretanje znači: eksplozija! Zlo, sukob i svi mogući loši odnosi.

Pošto u Kosmosu preovlađuje kružno kretanje sva ona tri heksagrama imaju smisla i usput govore o tome da je Kosmos večan. Jer da je bilo nekakvog početka i Velikog praska *još uvek bi sve letelo i širilo se – pravolinijski.*

Pitao sam Ju: je li ovo tačno? Rekla mi je: Da!

A ona teorija o tome da je Univerzum expandirajući?

Prvo: Kosmos i Univerzum su dve stvari.

Kosmos je jednodelan kao okvir materije; Prostor i ona u njemu, a Univerzum je nešto imaginarno od tri dela:

- a) Kosmos,
- b) Skup ideja i
- c) Ništa.

Ili obrnuto uzeto. Ali sva tri su elementi Univerzuma.

Dakle ako sad razgovaramo o Hublovoj teoriji da se Galaksije udaljuju jedna od druge i to tako da je svaka tačka Kosmosa centar Kosmosa, pa se bliže Galaksije od „centra“ udaljuju brzinom od oko 5.000 km/sec, a one udaljanije i (koliko je zasad registrovano) oko 220.000km/sec onda moram reći da je to teorija za pišanje od smeha.

Šta sad ako prihvatimo tvrdnju da je Kosmos beskonačan?

Prof. Rudolf Kippernhahn kaže:

„Onda mora biti tako da se neke Galaksije udaljuju od nas brzinom većom od brzine svetlosti (300.000 km/sec). I nikad ih nećemo videti.“

Albert Einstein je rekao da u Kosmosu ništa ne može putovati brže od svetlosti, a St. W. Hawking i njegovi su to prihvatili.

Pa šta onda sa „Big Bang“ teorijom?

Pa ništa.

To je detinjasta teorija. Međutim, ja nisam u stanju ni Rubickovu kocku da ti objasnim, te da bih ti mogao objasniti kretanja velikih nebeskih tela i grupa velikih nebeskih tela.

Ja samo znam da St. W. Hawking i njegovi još nisu objasnili šta je to gravitacija.

Šta onda još nije jasno?

Koje su obaveze, a koje su mogućnosti nas kao umnih bića.

Zar smo nekome ili nečemu nešto obavezni, dužni?

Mi smo zaista slobodni, a mi smo i nešto kao stoka na otvorenom polju, gde se ne muze mleko, ne striže vuna, ne skupljaju jaja, ili šta još stoka i perad daje, nego – proizvode misli.

Ako Astrošpekulanti u Antropoprincipu na osnovi Stanja stvari zaključuju neizbežnost Početka stvari i Razvoj događaja (Nizanje stanja), ja dozvoljavam sebi još lakše da na osnovi postojanja Fonda znanja (koji je prema znanju pojedinačnog čoveka u toj srazmeri u kojoj je masa Kosmosa prema masi čovekovog mozga), zaključim da smo mi samo mravi te Kosmičke Inteligencije; ali mravi i sebi, a ne samo Njoj.

Znanje je Smisao ovog Univerzuma, a nisu Smisao ovog Univerzuma milosrđe ili dobrota. Milosrdan i dobronameran može biti i neki idiot, ali to u Univerzumu nije potpuno saglasje – kompatibilnost. U Univerzumu je Smisao dodirnut mudrošću i pravim znanjem. Šta je pravo znanje?

Milosrđe i dobrota ne podrazumevaju mudrost i znanje, a u mudrosti milosrđe i dobrota jesu sadržani – podrazumevaju se.

Jer ti nikad nećeš sresti zbilja mudrog čoveka da je sebičan i zao. Ko je sebičan i zlonameran, prema bilo kome, jeste prostak i budala, bez obzira koliko informacija u svojoj glavi ima i bez obzira iza koje ideologije ili religije se krije, bez obzira u ime čega šta i koga uništava.

Ovde moram pomenuti mnoge koji su se varali i mnoge koji se još varaju misleći da su Sveznajućem „veštice“ (po Inkviziciji) i „nevernici“ (po militantnim vernicima) nekakva pretnja i da On nije u stanju sâm na kraj sa njima izaći, te oni uzimaju stvar u svoje ruke i hoće Svemogućeg zaštititi. Mešaju se u Njegove poslove, zaboravljajući da je On strpljiv i da dopušta nekome da iskusi sve oblike zablude, da bi posle u veri bio postojaniji: ako ikad vernik i postane. Kao što je Saulus postao njegov žestoki ministar. Što je Svemogućem svejedno: niko nije vernik Njemu nego je vernik sebi. A Saulus se kao Paulus „prao“ sebi, a ne Njemu: Ubijene ne oživljava pokajanje ubice.

A Svemogući je zadovoljan i sa ono malo njih koji se po prvoj prirodi svojih bića, što na konačno znači – Njegovom voljom, ili slučajem, koji je On takođe, u veri nađu. Jer i to je pitanje Njegove milosti: biti sposoban razumeti. A da je Svemogući hteo da su svi ljudi u veri, svima bi dao pamet da razumu.

Ne zove Svemogući ubice Njemu u pomoć, nego ubice uvek imaju izgovor za svoja nedela: Ne uspostavlja On mir nasiljem ili ugrađivanjem straha u slabi um nekoga, niti očekuje veru od Stvarima nedoraslog deteta; koje je nekome samo dete „ne-vernika“. Dakle Svemogućem je svejedno koliko je vernika (u Njega): Dovoljan je i jedan da bi mogućnost postala stvarnost. Niti će zlonamernici Univerzum uništiti (samo dobronamerne na budnost i pamet izoštravaju), niti Sveznajućem treba ljudska pamet, nago ju je dao nama za naše dobro. Ali ne voli nepravdu u besmislenost; a besmislenost je zbog nesporazuma i ideoloških razlika čoveka ubiti.

Ako uništiš jednog čoveka, nisi u interesu KOnstelacije. Ako kao masovni ubica štetiš Njenim interesima, desiće se slučaj ili namera (a Ona je i slučaj i namera) da ti budeš uništen.

Ako neko po volji nekoga ili po potrebi Univerzuma treba biti uništen, to se reši tako da na prekookeanski brod naiđe brdo leda, ili da odgovorno osoblje na Feribotu ne zatvori glavna vrata, ili bilo kako još se dogode kakve „nesreće“.

Nasilnicima je izgovor da su „veštice“ i „nevernici“ Đavolova vojska. Kao da je Đavo dorastao protivnik Svemogućem. Čuvari Monoteizma bi najviše učinili ako bi ubili Đavola; koji sigurno nije u deci, nije u pacifistima, nije u dobronameranicima,...

Ni među ljudima nema dva cara jednog carstva, a Konstelacija zna bolje od ljudi kad je zlo nepravda, kad je kazna, kad je školsko gradivo, kad je kontrabalast, te zna kad je zlo za trpljenje, a kad je za brisanje. I ako Konstelacija želi da neko pogine ona to sâm uredi, ne opterećujući nikoga od nas ubistvom. I nije na ljudima da sude.

One koji žure da presuđuju pre Vrhovnog sudije pitam: Koliko zaista imaju poveranja u Njega i u Poslednji sud, i koliko zaista veruju da niko neće Njegovoj pravdi izmaći?

Pošto je Svemogućem svejedno šta razmišljamo (tako dugo dok se ne počnemo ubijati), a po Smislu je da trajemo, samo od nas zavisi da li ćemo odnos sa Materijom urediti tako da i mi imamo neke koristi.

Jednako pravo na mišljenje je ne nametati svoja uverenja silom; Fairplaing je – ne misionirati!

Pusti svakog da nauči od svoga oca i od svoje majke, od svoga rođa i od svoga naroda, pa ako posumnja u to što je od njih naučio, neka svojom snagom nađe sebi odgovore.

Tako je najpravednije i ne izaziva sukobe.

Svako će lakše svom rodu i narodu predočiti Ideju koju je svojim umom dosegao (jer, u suštini, to je onda Ideja njegovog rođa i njegovog naroda), nego što će svome rodu ili narodu nametnuti Ideju koja je dosegnuta na drugim osnovama, drugih grupa ljudi, drugih stepena znanja ili gluposti, potreba.

Kad su Kinezi postali zreli za Lao – Tzea on se rodio,

Kad su Jevreji prerasli jednu situaciju rodio im se Isus.

Kad je Arapima zatrebao Muhammad – stupio je na scenu.

Karl Marx i duša (koje nema)

Kao što sam rekao, postoje samo dva dela Sveta Ideja: jedan je Logika, a drugi je Fantazija.

U svetu Logike je nešto moguće, a mi pokušavamo shvatiti kako je to moguće; ponešto je u svetu Logike nemoguće, a mi ljudi pokušavamo shvatiti zašto je nemoguće.

U svetu Fantazije – sve je moguće; ali mi nikada nećemo shvatiti zašto je tamo sve moguće, jer mi nismo u stanju da sasvim izađemo iz sveta Logike. I to je dobro. I, svakako, u svetu Fantazije je sve moguće, ali samo onome koji fantazira. Ostali i ostalo pripadaju svetu Logike.

Ja sam netaalentovan da se snađem u svetu Fantazije. Uobražavam da sam talentovan za Logiku. Takođe, pokušavam da prepoznam šta je neko iz sveta Fantazije ubacio u svet Logike.

Ako mi se učini da je nešto iz Fantazije ubačeno u svet Logike, pokušavam svim silama da ga iz Logike isteram, ali (pošteno) i svim silama da ga u Logici zadržim (takođe pošteno). Pa da vidim – da li mi se samo čini da jeste ili stvarno jeste iz Fantazije. Ako je ovdašnjje, a ovdašnjim nazivam svet Logike, malo mu treba da bi ovde ostalo.

Problem je, opet, među ljudima: neki se lako čak i za nož hvataju, ako nešto iz Fantazije, njima milo, neko okvalifikuje kao bajkama za naivne.

Militantni vernici ne dozvoljavaju ni da staviš išta njihovo pod znak pitanja, a kamoli da negiraš. Međutim, kad bi se samo

upitali: Šta je sećanje?, našli bi se odmah jednom nogom u stvarnosti koju izbegavaju, jer im je milije da *uobražavaju* da ono što žele da jeste – jeste, nego da *budu sigurni* da ono što žele da jeste – nije.

* * *

Sećanje je skup svih ranije proizvedenih misli, koje mogu postati predmet novog razmišljanja.

To dalje znači: zaboravljeno možemo nazvati neupotrebljivim sećanjem; ako se zaboravljeno još uopšte negde u mozgu nalazi, ili bilo gde u Kosmosu, da bi moglo biti aktivirano u nekom nenormalnom stanju čoveka (pod hipnozom, u nekakvom transu – namerno ili slučajno dostignutom, pod drogama, alkoholom, ...); ali – zaboravljeno je zaista sasvim neupotrebljivo u stanju *svesnosti*: Zaboravljeno se ne može *planski* (namerno) uzeti kao predmet novog razmišljanja.

Od upotrebljivog sećanja nešto je relativno nekorisno i nazivamo ga jednostavno – sećanjem (naprimer sećanje na lanjski sneg), a nešto je relativno korisno (naprimer: $2 + 2 = 4$) i nazivamo ga – znanjem.

Dakle, ako smo razjasnili da je sećanje univerzalan skup, a da je znanje podskup skupa, možemo reći i ovako:

Sećanje je *nekorisno i korisno mnoštvo podataka* (u mozgu zadržanih), a znanje je – *korisno sećanje*.

Misao je aktuelna aktivnost mozga; bez obzira da li je reč samo o prijemu i zapisu podatka ili je reč o obradi novog podatka, što se čini pomoću znanja – pomoću ranije proizvedenih misli; ili je reč o zaključku, koji smo izvukli upotrebom samo već ranije proizvedenih misli.

Podatak dobijen nekim čulom ne izgleda odmah kao misao, iako to jeste:

Primetiti prvi put u životu prvu (bilo koju) boju jeste goli zapis (za kratko ili za dugo) i nema naročitu važnost ni moć, da bi

bilo predmet razmišljanja, ali posle prvi put primećenog plavog (na primer) primetiti prvi put zeleno dovodi dotle da sećanje o plavom postaje misao o nečem drugačijem od zelenog i sećanje na plavo jeste sada znanje o plavom i misao o plavom – zahvaljujući primećenom zelenom.

Inače, instinkt ne pripada čovekovom ličnom znanju, jer nije deo njegovog *stečenog*. Instinkt je nesvesno korišćenje znanja vrste; koje se nalazi u posedu Opšte Inteligencije.

Ako svemu dodamo ono što Biolozi i Biogenetičari danas o mozgu znaju, nešto takvo kakvim mi misao zamišljamo – jeste vrlo teško shvatiti, jer: za sâm izvor nadražaja i inicijatora moždane aktivnosti ne možemo reći da je misao, a misao nije ni ona razlika od 0,01V koja se Oscilografom na Nervnom vlaknu da izmeriti, kad se Nervno vlakno (Axon) nadražajem pobudi: (Prof. Dr. rer. nat. Manfred Keil: 5.2.3. das Aktionspotential; u knjizi „BIOLOGIE“ - herausgegeben von Prof. Dr. Werner Buselmaier; Bechtermünz Verlag, Augsburg 1997.); a misao nije ni ono što u moždanoj ćeliji posle procesa razmišljanja ostane: Frederic Vester – „Denken, Lernen, Vergessen“ – dtv, München 1978.

„Mi možemo iz toga zaključiti da su opažaji u stanju u jednoj moždanoj ćeliji RNA (Ribonukleinsku kiselinu) tako urediti, da sećanje na jedan takav signal ostaje materijom osiguran“.

Prema tome: razmišljanje je proces obrade i registracije podataka. A misao je, posle obrade i registracije podatka, stvarni uzročnik tog novonastalog stanja u sećanju.“

Ali ovo je ovako kad je reč o mislima dugotrajnog sećanja; a kad je u pitanju misao kratkotrajnog sećanja ili san, u mozgu ne ostaje stanje uređenih kiselina u nekoj moždanoj ćeliji, koje bi trajalo kao materijalni korespondent proizvoda operacije razmišljanja: Kao učinak rada mozga, misao je u tom slučaju izražena elektroimpulsima: Ne nastaje promena u sećanju; ne

nastaje promena koja bi značila: sećanje sa uvećanim brojem zabeleženih podataka.

Dakle razmišljanje kao radni proces mozga postoji, misli kao rezultati, proizvodi razmišljanja takođe postoje, a sećanje je skup misli koje ostaju, svaka sa svojim znakom, u tkivu mozga. Ali, nije dovoljno reći: misao je proizvod mozga.

Kakav proizvod?

Razmišljanje je analitička aktivnost mozga, a to u suštini znači: obrada novih ili starih podataka, a **Misao jeste aktuelni proizvod analitičkih aktivnosti mozga**, a ona u suštini vodi na – zaključak ili zapovest nekom delu tela.

Dakle, razmišljanje je proces proizvodnje, a misao je proizvod.

Učenje je pokušaj zadržavanja misli u sećanju.

Organi čula su, ustvari, nešto kao istureni mozak. Kao straža ili izvidnica nekog – generala:

„Stražarite i izviđajte, pa mi pošaljite podatke da bih video šta je za nas od važnosti i šta mi valja odlučiti!“

Mozak živog čoveka je radno sposoban. Ali kad je „rad“ tema razgovora ili razmišljanja, neizbežan je Karl Marx, jer od njega niko od ljudi bolji poznavalac te teme nije bio.

Karl Marx:

„Ne obazirući se na vrstu produktivne aktivnosti niti na korisnost rada, ostaje da je rad potrošnja, izdavanje čovečje radne snage.“

„Pod radnom snagom ili radnim bogatstvom podrazumevamo skup telesnih i umnih sposobnosti, koje egzistiraju u živom čoveku i koje on stavlja u pokret kadgod proizvodi upotrebnu vrednost bilo koje vrste.“

„Upotrebna vrednost neke stvari je njena korisnost, svojstvo da zadovolji bilo koju potrebu čoveka.“

U svemu što je K. M. rekao važna je i odredba proizvodne snage rada.

Karl Marx:

„Pod uvećanjem proizvodne snage rada razumemo ovde promenu u radnom procesu uopšte, kojom se skraćuje društveno potrebno radno vreme za proizvodnju neke robe; jedan manji iznos rada tako stiče snagu da proizvede veći iznos upotrebne vrednosti, ...

... Uvećanje proizvodne snage rada zahteva promenu u tehničkim i društvenim uslovima radnog procesa, promenu u samom proizvodnom biću dakle.“

Radna snaga mozga je rad mozga snagom stečenom po prirodi stvari, rođenjem i rastom tela (mozga) (koje se završava u prvim mesecima života) i/ili rastom znanja. O radnoj snazi (sposobnosti), bilo koga ili bilo čega, prvo pitanje je:

da li postoji?

Odgovor je: u mozgu živog i zdravog čoveka – da. U lešu – ne!

Drugo pitanje za radnu snagu je – **kolika je?**

Odgovor je: velika, mala ili nikakva.

Pitanje za mozak živog čoveka je: šta radno sposoban može (u) raditi?

Zavisí takode i od proizvodne snage rada. U ovom slučaju to je ona operativna snaga mozga koju mozak poveća učenjem (bilo koje vrste).

Za proizvodnu snagu rada mozga je pitanje: **kakva je?**

Odgovor je: prosta ili uvećana.

Devojka na igranci obavi rad nogama (odigra igru) i ne proizvede ništa, a devojka u koritu punom grožđa obavi rad nogama

(izmulja grožđe) i napravi sok (vino). Rad srca se zove: pumpanje. Tu nema proizvoda rada, ali ima radnog učinka.

Rad mozga se zove: razmišljanje. Tu ima radnog učinka, ali – ima i proizvoda rada – misli (kao upotrebne vrednosti).

U ovom trenutku nas *ne interesuje* rad bez proizvoda.

Dakle, kad je reč o mozgu – imamo:

1. njegovu radno-proizvodnu sposobnost (ili nesposobnost),
2. njegovu radnu snagu, (veliku, malu ili nikakvu), proizvodnu snagu njegovog rada (prostu ili uvećanu) njegov rad (primećivanje, razmišljanje i zaključivanje) proizvode njegovog rada (misao, zaključak, sećanje i znanje).

Radno sposoban mozak je u stanju da od čula prima podatke, ali od njegove radne snage i proizvodne snage njegovog rada zavisi učinak, rezultat rada, vrednost i veličina proizvoda – vrednost misli, zaključaka, sećanja i znanja.

Radno – proizvodna sposobnost mozga uopšte jeste – **um!**

Kad je um zabavljen sobom samim jeste – um *kao* **duh.**

Kad je um zabavljen svetom neutralno ili u interesu zajednice jeste – um *kao* **razum.**

Kad je um zabavljen svetom u interesu čoveka kojem pripada jeste – um *kao* **duša.**

Dakle, jedan je um i tri su polja njegovog delovanja. Pričajmo o Duhu, Razumu i Duši, ali – ne zaboravimo da ustvari ne postoje, već postoje vrste aktivnosti uma.

A po svemu od Karla Marxa: misao je proizvod mozga koji traje (u moždanoj ćeliji zabeležen) ili – nestaje.

Od misli koje ostaju u zabeležene u mozgu imamo jedan poseban proizvod rada mozga: zbirni proizvod koji je celog života na poboljšavajućoj ili pogoršavajućoj (moralno gledano) dorađi: sećanje!

Da li će neka misao ostati u mozgu kao „duborez“ određuje *namera*: dugotrajno razmišljanje o stvari (učenje, ponavljanje); kad se pojavi bilo kakav interes za objektom razmišljanja, ili – *slučajnost*: kad neki novi nadražaj ili novi uvid (na osnovi znanja koje imamo, ili nemamo) stvori takav utisak ili udar na misleće biće da se u mozgu „ukopa“ (svojom pozitivnom ili negativnom prirodom) kao – nezaboravno!

Kvalitet sećanja je, kao što se da shvatiti, usmeren u startu snagom uma – radno-proizvodnom sposobnošću mozga.

A to je ona snaga koja se dobije rođenjem:

Snagom uma jedno sećanje počne bivati znanje ili zabluda: neke stvari razumemo ili ne razumemo, prihvatamo ili ne prihvatamo, i počnemo se ponašati ovako ili onako, ..., smisleno ili besmisleno.

Kad je um krajnje smiren, kad se mozak ne bavi ničim – mnogi nazovi majstori (ko zna čega) pričaju o duhu kao o jedinki, zasebnom biću; a kad je um krajnje opterećen, kad se mozak bavi stvarima u interesu celog telesnog sistema, kojeg je deo, oni isti nazovi majstori pričaju o duši kao o jedinki, zasebnom biću.

A kažem – ne radi se tu o dve stvari, nego se radi o jednom na različitim poslovima.

Naravno, niko i ništa ne može otići na mesto kojeg nema, niti može otići ako je nesposoban da ode: Ako je umu moguće da se na sebe spusti, onda je on uvek tu i kao platforma i kao letač; ako je umu moguće da se svojim čovekom bavi onda su tu i um i čovek.

Ali: kažem da je um u duhu onda kad je mozak sam sa sobom, a ne kažem da nema duha kad je um u duši.

Kažem da je um u duši onda kad je mozak na svom čoveku ili oko svog čoveka, a ne kažem da nema duše kad je um u duhu. Postoji samo mozak koji radi na sebi ili za telo kojemu služi – ili miruje.

I kažem – ne postoje osećanja tamo neke duše, nego postoje stanja u mozgu – stanja uma.

Ono što nazivamo **osećanjima** jesu *stanja uma izazvana novim okolnostima, a dovršena sposobnošću, ili nesposobnošću uma, da nove okolnosti prihvati ili razume.*

Naravno, um kao kontrolor i upravnik celog sistema, ne može sve nove okolnosti prihvatiti kao nevažne za sistem – telo čoveka: Ako dođe do takve promene u okolini da nešto može celog čoveka uništiti i mozak, kojem je zadatak da takve stvari primeti, tu promenu u okolini doista i primeti, onda počne raditi, razmišljati, tako da padne u stanje koje mi sigurno nećemo nazvati oduševljenjem, već – strahom.

Dakle: mi znamo, otprilike, koje stanje u mozgu nazivamo strahom i potrebno je samo da ostanemo kod toga da je reč o stanju u mozgu, a ne da je reč o osećanju tamo nekakve duše koje nema.

Nazivajmo mi sva umna stanja osećanjima – nemam ništa protiv toga, ali ne zaboravi da su to samo stanja u umu.

Ali, ima ovde još nešto:

Osećanje je stanje u mozgu na osnovi novih okolnosti, koje nekad jesu promena zaista samo u spoljašnjem – u okolini, a nekad znače samo novi uvid na osnovi već postojećih informacija. I ako priznamo da su приметljive promene stanja u životinjama, onda moramo priznati da i životinje imaju znanje, odnosno u stanju su da se postave prema situaciji.

Bar onda kada to znači promena prema spoljašnjem, a ne baš novi uvid. (Filozofija.)

Čovečji mozak se razvio toliko da se počeo baviti poslovima izvan svojih obaveza kontrolora i upravnika sistema; počeo se baviti za svoj interes i stvarima o kojima ne može izvesno znati; jer nema podataka koji bi mu čulima stigli kao izvesnost, nego neke stvari može samo pojmiti, a o nekima stva-

rima može samo slutiti, o nekim stvarima nagađati, a o nekim stvarima konstruisati.

Mozak čoveka je ili opterećen ili neopterećen.

Um u duhu i duši se isključuju: um je ptica koja miruje ili leti; jednom je dole, a jednom je gore. I ne može biti da je i gore kad je dole, ili obrnuto: da je i dole kad je gore?

To je nemoguće – da je um i u duhu i u duši odednom.

Dakle: kao što je čovek čovek i kad stoji i kad trči, ali jednom je posmatrač, a jednom trkač, tako je i um – um; bilo da je zabavljen samim sobom ili čovekom i oko čoveka.

Dakle, ne postoji duh kao nešto samosvojno i trajno, niti razum kao nešto samosvojno i trajno, niti duša kao nešto samosvojno i trajno. To je već Buddha, pre dve i po hiljade godina, rekao i tu se slažem sa Tibetancima. Ali ljudi ne mogu to sasvim da prihvate, jer, ne znajući šta još osim toga jeste, a slušajući samo on što Buddha kaže da nije – padaju u očaj. Žele reprizu: konkretan život posle ovog života, pa izmišljaju dušu, koja se, kao, može u ovaj svet vratiti; jer i magarci znaju da telo ne može.

Kad čovek spava, onda je um nesvestan sebe i kao uma i kao duše, a kad je budan može biti da je celog čovekovog života samo kao duša; jer umu je vrlo teško da se ne bavi čovekom, ili okolinom u čovekovom interesu.

Što znači: mozak čoveka je snažniji nego što je to celom telu potrebno; cela ova belosvetska beda znači samo to da umovi nisu u stanju da budu aktivni kao duh i razum, već su svi uglavnom kao duše – muka vrste koja umišlja da je umno uređenija nego što jeste.

Ako čovek upadne u okolnosti opasne po njegov život mozak će stupiti u osnovnu službu zaštite celog stvorenja, a neće reći: „Ja sam duša i svejedno mi je šta će biti sa telom koje me nosi“.

Ali kad se čovek nalazi u dokolici, um, nezaposlen, počne vršljati po onome što je već bilo predmet njegove obrade.

To može izgledati kao da elementi sećanja i znanja preuzmu

komandu i tumaraju besciljno, ali ustvari besposleni um počne da žvaće već prežvakane stvari, ili da zamišlja stvari koje imaju slabe izgledе na ostvarenje; tj. počne – fantazirati.

* * *

Ako stane generator – prestane i proizvodnja energije. Ako umre čovek umiri se utroba i ohladi se mozak: prestane transformacija hemijske energije hrane u bioelektričnu energiju mozga čoveka. Nema proizvođača sa njegovim radno–proizvodnim sposobnostima; nema mozga ni kao organa za razmišljanje, ni kao skladišta već proizvedenih misli: Samom čoveku njegovo sećanje i znanje jesu na raspolaganju samo dotle dok ih može nositi – imati. A to je samo dotle dok mu mozak funkcioniše – dakle u živom telu. Kad umre njegovo znanje i sećanje bez novog nosioca ne mogu trajati, a za njega mrtvog su – definitivno nevažni. Ovde upozoravam: misli *ne traju* ni u živom čoveku, a kamoli u mrtvom, a sećanje je teret živog mozga, a ne trule moždane mase.

Zamislimo jedan kamion-cisternu.

Izduvne gasove motora tog kamiona odvodimo u njegovu cisternu i imamo – dirizabl; naravno, ako taj kamion-cisterna poleti zato što se u cisterni nakupilo dovoljno izduvnih gasova. Celo to vozilo jeste – čovek, motor je mozak, cisterna sa izduvnim gasovima jeste sećanje (korisno i nekorisno). Kad to čudo poleti i tamo neka duša će stići u onaj svet. A to sa letećim kamionom je još i moguće: Sa dušom je sve još teže: Imamo um; čim stupi u akciju, dakle kad mozak počne koristiti svoje potencijale, bilo šta da sretne ili obradi – ostavi to u sebi privremeno ili trajno, i više nikad ne može proizvoditi nešto, a da već proizvedeno i upamćeno nije aktivirao. Kao kad bi bilo da motor kamiona ne može proizvoditi nove gasove dok ne aktivira proizvedene, a znamo da u motor ulazi samo mešavina novog i čistog – ništa staro.

To je duša – um kao proizvodna sposobnost mozga, a zbog onoga što je već proizveo – *neslobodan* u proizvodnji novoga. Duša – određena i uslovljena svime što ona nije; Postoji mozak – to duša nije, postoji radno-proizvodna sposobnost mozga – to duša nije, postoje stari proizvodi mozga – to duša nije, postoje novi proizvodi mozga – to duša nije, Duša – kao zabluda; a ne da je sve ostalo zabluda, a samo duša da je stvarnost, kako neki blebetaju.

Zbog toga i postoji čitava ova zbrka od tzv. ezoterije, jer za seme ljudskog bića postavljaju nešto što je samo nesposobnost mozga da bude miran kad nije koristan.

Čovečje telo može imati listu prijatnosti i neprijatnosti: jedno zdravlje i bezbroj bolesti, lekovite ruke mile osobe i ceo svet kao pretnju, a čovekovom netelesnom biću je sve to njegov nemirni um; duša jeste mirisno cveće i izmet – kako kad.

Nemirni um je tvorac nerazumnih poteza.

Tzv. duša napravi od celog čoveka budalu ili žrtvu, a ne um u duhu ili u razumu.

(Um kao) duša odluči o samoubistvu; ne znajući da i ona strada sa telom, koje joj se ne sviđa; ili joj ne obezbeđuje radosti.

Ako neko računa ljubav u duševno stanje, neka zna ovo: Ljubav je pamet, mir, a ne uzbuđenje; Ljubav nije oduševljenje.

Gde je oduševljenje tu je i interes u blizini, a ljubav i interes ne idu zajedno.

Iz pameti možeš i dalje voleti ženu koja te je ostavila, ili, ne dao ti Bog, neprijatelja; a ne iz velikodušnosti ili milosrđa.

Kao što iz pameti smeš odbeglu ženu ignorisati, a neprijatalju vratiti istom merom; a ne iz nadmenosti tamo ili slepe osvete ovamo.

Duša, dakle, kao uslovljeni, zavisni i zavedeni um jeste samo to: uslovljeni, zavisni i zavedeni um – i ništa više.

To je um na polju interesovanja izvan njega samog i izvan njegovih službi telu.

Međutim, kad je sâm sa sobom, ne baveći se onim što je već poslao u skladište, ne pravi probleme. Um na sebi ima samo svest o sebi i ne da neće, nego ne može ni razmišljati o sebi. Kao što ruka ne može sebe udarati, nego miruje ili udara nešto drugo. Spolja ga mi možemo definisati kao radno-prizvodnu sposobnost mozga i zamisliti kao da um sâm sebe pita koješta: Ko sam ja? Šta sam ja?

Ali to je već samo um kao razum.

Na sebi samom on nema šta da radi; niti je u stanju na sebi samom šta raditi. To stanje je cilj meditacije.

Duh – je stanje u svakom čoveku jednako: osim te svesnosti o sebi nema ničega više da bi se tzv. duhovi mogli upoređivati.

Po tome su svi oni jednaki kao stanja uma na sebi.

Um u akciji – razum – pretpostavlja razlike u potencijalima mozgova, što su tamo kod Marxa bile *proizvodne snage rada*, da kažem ovde pojedinačne; da ih ne bismo pomešali sa opštim dometima grupe, društva, naroda, a koje je G. W. F. Hegel nazivao duhom naroda, iako uvećana Proizvodna snaga rada jednog naroda jeste samo tamo neko stanje u materijalno-proizvodnom biću naroda, a nema nikakve veze sa tamo nekim Duhom naroda. Zaista u duhu ti potencijali stvarno ne odlučuju ništa: duh je svesnost uma o sebi, a toga ima – ili nema, a na koliko moćnom sebi je um miran – jeste nevažno.

Duh je um na sebi sâmom, određen sobom sâmim; sâm um svestan sebe samo kao egzistencije;

Neko ko za sebe može misliti samo – „Ja“.

Kad je um zabavljen celim čovekom i bilo kako **za čoveka** kojem pripada, uz pomoć onoga što je čulima i potencijalom mozga u mozgu zadržano pa na osnovama potencijala i

uskладиštenog koordinira, upravlja, diriguje – jeste nešto od ona druga dva – ali nije više duh.

Da li ste čuli da još negde **već proizvedeno** utiče na karakter novih proizvoda, punopravno kao i (sa svojim moćima) proizvođač tog već proizvedenog? Niste!

Niti ćete čuti – osim u duši!

Zna se šta je rad, šta je sirovina, šta je poluproizvod, šta je proizvod, šta je upotrebna vrednost, šta je roba.

Sa svim tim u duši je sve prilično mutno:

Šta može ovde moćni proizvođač bez starih proizvoda?

Šta može um bez sećanja i znanja, kad počne delovati u interesu čoveka kojem pripada?

Ništa.

Ali on neće da miruje: on kopa po starom; koje je sada i sirovina i poluproizvod i potrošni materijal; i proizvodi novo, uglavnom beskorisno.

A šta je sa umom u snu?

U snovima jednog čoveka, sve od moći i proizvoda mozga može biti aktivno, jednako kao i u budnom stanju čoveka. Naravno, kad je neko pitanje od velike važnosti za čoveka, još uspešnije u snu nego u budnom stanju. Jer onda mozak trezveno radi za interes tela koje ga nosi.

* * *

Čim tobožnji ezoteričari ne znaju šta tačno i kako tačno, ovde ili tamo negde, kažu neustrašivo: energija!

Iako nisu u stanju ni da ju definišu kao skup svojstava materije. Ako je Isus Hristos bio Božji sin, onda je Richard Feynman bio Božje praunuče, a ako Richard Feynman kaže:

„Važno je sebi razjasniti da mi u fizici danas nemamo pojma šta ustvari energija jeste“ –

možete mu verovati više nego bilo kome drugom na ovome svetu i mirno se prepustiti njegovom znanju; čak i onda kad on, eto, kaže da je reč o nepoznavanju (nečega).

Feynman pre već citiranog kaže:

„Drugo, energija pretpostavlja jednu sumu različitih oblika i za svaki oblik postoji njegova sopstvena formula (račun). Radi se o sledećim oblicima energije:

privlačna, kinetička, toplotna, elastična, električna, hemijska, energija zračenja, jezgra i mase.

Ako sastavimo jednu zajedničku formulu (računicu) za sve ove pojedinačne oblike energije, ukupna suma energije se ne menja, osim što čovek nešto od energije ovamo doda, a tamo negde nešto od energije oduzme.“

Dakle: R. Feynman kaže da postoji devet oblika nečega što ne znamo šta je, a ne kaže da su misao, sećanje i znanje neke forme energije.

Dalje: Neko ili nešto ima nekakvu energiju, a nikad nećemo čuti da nekakva energija poseduje nekoga ili nešto.

Zatim: pošto energija omogućava rad, odnosno radom se energija „troši“ to ustvari teče ovako: Energija iz sistema za varenje hrane odlazi u mozak, omogućuje rad mozga – razmišljanje; Ni ovde nema još reči o tome da je misao energija: misao je samo proizvod rada – pri kojem se energija „troši“.

Šta ovde znači to: „troši“?

Energija ne može biti potrošena, može samo biti transformisana, može se pojaviti u nekoj od devet (ili koliko) formi.

Ako više nije hemijska energija hrane, koja je kratkotrajno bila električna energija mozga, onda je postala hemijska energija u Ribonikleinskim kiselinama, složenim u korespondente proizvoda razmišljanja:

Razmišljanje je radni proces u mozgu i proces transformisanja hemijske energije u električnu, a proizvod ili rezultat svega je misao, (konkretno izražen rad – kao i ukucavanje eksera u tara-

bu) hemijski zapisana u moždanoj ćeliji. Zaliha završenih misli (zakucanih eksera u tarabu) je sećanje – znanje.

Čim je misao „ukucana“ – ima svoju šifru, znak, i u mozgu ona ostaje kao taj znak. Kadgod mozak u razmišljanje pozove taj znak, dešifruje ga kao misao, umesto koje je u mozgu ostao.

Mozak je organ koji je tokom celog života *pod nekim električnim naponom*; da suma stvorenih podataka ne bi postala izgubljena: bez hrane i sistema za varenje mozak bi uvenuo, kao što biljka u pustinji uvene bez vode.

Ako misao u momentu nastajanja ne bude još negde u Kosmosu, dakle *i izvan čoveka u kojem se stvara*, registrovana i nekakvom šifrom zadržana, sve što od nje još traje jeste ono što mozak, koji ju je proizveo, kao njen znak (RNA slogom) nosi. Onda kad je jedna misao već proizvedena imamo stanje do nove misli, koja daje promenu i novo stanje. Sećanje i znanje nisu promena, nego jesu stanje, jednom ovakvo, a drugi put onakvo.

Održavanje sume sećanja i znanja kao proizvoda i istovremeno proizvodne snage rada mozga zahteva samo neki minimum (bioelektrične i biohemijske) energije, da bi skladište sa svojom sumom podataka stajalo na raspolaganju, za priliku kad mozgu nešto iz sećanja zatreba.

Sećanje nije energija koja može sama od sebe stupiti u akciju, pokret: Ne zamara čoveka nerad, nego ga zamara rad.

Ne zamara čoveka skup podataka (sećanje), nego čoveka zamara prisećanje, razmišljanje. Bibliotekara ne zamara biblioteka, nego ga zamara traženje knjiga u biblioteci.

Prema tome: ako je energija snaga koja omogućuje razmišljanje, sećanje kao skup proizvedenih misli nije energija, jer ono ne može ništa izvršiti; niti je sećanje – rad; jer je samo lager, skladište, biblioteka koja mirovanjem ne potrebuje energiju.

O transformaciji energije možemo pričati kad je razmišljanje u toku (kao prisećanje), ali sećanje je skladište korespondentnih slogova kiselina u moždanim ćelijama.

O školskim drugovima i drugaricama ne razmišljam svakog dana. I mozgu ne treba nešto posebno više energije, osim da ostane u funkciji, u službi, da bude živ, da bi školski drugari ostali nezaboravljeni, da bi boravili u sećanju. Ali mozgu treba dodatne energije, ako počnem o njima razmišljati.

Prema tome, ako je sam proces proizvodjenja misli transformacija energije, onda je razgovor kome ili čemu i kog oblika ona tokom razmišljanja ostaje, ili odlazi, ali kad se razmišljanje završi nema više govora o njenoj transformaciji:

Sećanje čoveka je stvarno samo arhiv koji nestaje sa nosiocem; jer je sećanje čoveka samo hemijsko stanje stvari u moždanim ćelijama; kao što je hemijsko stanje stvari i jedan mišić čoveka, ili jedna moždana ćelija (koja hemijski sklop (jedne misli) nosi). Niko i ništa ga iz čoveka ne može izneti tek onda kad on umire. To se završava *ili u momentu stvaranja misli, ili nikad*.

A ona energija koju on umirući otpušta odlazi nečim ili nekom drugom, kao toplota, hladnoća, hemijska energija hrane biljka-
ma,... Sećanje, kao hemijsko stanje stvari, truljenjem ljudskog tela pripadne ponovo Zemlji i to je ono što je kralj Solomon rekao:

„Iz praha Zemlje si nastao u prah Zemlje ćeš otići“.

I gde je tu, u svemu rečenom, duša? Ne postoji, pa ju s toga nigde ne možemo ni naći. Odnosno postoji u onom delu sveta ideja koji se zove – Fantazija.

E, tražite vi dušu tamo. Ja ostajem ovde.

Tako na kraju mogu dopuniti onu Feynmanovu listu od devet vrsta energija sa desetom:

Misao je porcija energije sa identitetom. Kao hemijski zapis stoji u čoveku dok ne umre, a kao elektromagnetski zapis Ostaje Zemlji dokle god je ovakva kakva je.

Trajko koji je sâm sebi dao ime

Onog oktobarskog dana je napolju bilo prilično hladno; sigurno ne preko 5°C. Meni je ipak bilo prijatnije, nego nekom ko je samo stajao; radio sam. Slagao sam iscepana drva, kretao se tamo–amo i beše mi čak i vrućina. Avgusta i septembra sam iscepana drva ostavio onako kako su pala posle cepanja, da se osuše, a zadnja dva dana septembra ih ubacio u šupu. Ono i nije šupa u pravom smislu reči, nego pomoćna zgrada za deo imanja na kom se nalazi; nekih 300 metara daleko od stambene zgrade. Hteo sam i ovaj deo imanja da dovedem potpuno u red. Cepanice sam bio mogao samo složiti pod strehu i ostaviti, jer je na tavanu glavne kuće bilo nacepanih drva bar za deset kubnih metara, ali sam ih, cepanice i nekraćene oblice oko pomoćne kućice, sporta radi, rukom istesterisao i onda iscepao.

Stajao sam na pragu ulaza u kućicu i osvrtao se malo na ono što sam baš lepo sredio unutra, pa na pljusak ispod kog sam morao proći da bih stigao do kuće. To je bila razdaljina na kojoj bi kiša sigurno probila svako odelo do kože. Međutim, nisam imao razloga da žurim. U krajnjoj varijanti sam mogao uzeti poklopac nekog plastičnog bureta i stići tamo na verandu relativno suv. Dakle nije se radilo o tome da sam tu stajao vezan meteorološkom situacijom, nego sam zaista još uživao pogledajući na obavljen posao i hladeći se nakon rada. Izneo sam bio stolicu na sklapanje-rasklapanje i seo pod nastrešnicu.

Da me je neko video da onda tamo sedim, a ne znajući da se odmaram, hladim i uživam – pomislio bi da nisam čitav. Međutim, ko me je onda mogao tamo videti? Ne samo zato što nikog u celom kraju nije moglo biti napolju a da nije zemljotres ili da mu kuća ne gori, nego ni zato što u krugu od 2-3 kilometara niko ne živi. A prolaznika-pešaka ima samo leti; i to gore po putu. Imanje na kom sam se nalazio je jedino između Ober i Niederdorfa; baš na sredini puta. Sela su na razmaku od 4-5 kilometara; Heidenu je bliži Niederdorf. Imanje sam dobio na potpuno korišćenje za jednu mnogo malu sumu Franaka. Ipak ga ja nisam hteo koristiti kao poljoprivredno zemljište: Mislio sam da na njemu boravim samo kad se želim odvojiti od medija i grada. A to bi bivalo kad bih osetio da imam napisati nešto voluminozno po broju stranica, ili kad bih nešto učio. Kao što sam se onda obračunavao sa Gramatikom nemačkog.

Na onom imanju sam pre leta 2007. bio samo dva-tri puta u poseti, sa jednom od vlasnica imanja, a u leto 2007. tri nedelje na moju inicijativu. Vlasnice kuće su dve sestre H. Mlađa B. E. me je ona dva-tri puta bila povelala da joj pomognem nešto urediti, ili preneti – zaista se više ne sećam o čemu se radilo – a u leto 2007. sam tamo bio sâm. Ona dva-tri puta je B. E. bivala vrlo nervozna situacijom u kući i pomoćnim zgradama; jednom štalom pod krovom glavne zgrade i onom gorepomenutom kućicom na severo-zapadnom delu imanja.

Dok je porodica njenih roditelja bila još mlada, tj. pre oko četrdeset godina, živeli su tamo. Majka je bila učiteljica, otac protestantski sveštenik i čisto iz ljubavi za okolinu i poštovanja prema tradiciji imanje su držali kao da žive samo od njega; odnosno imali su nekoliko krava i kokošaka, malu baštu i voćnjak,... Ribizle i dunje oko kuće i danas stoje tamo.

Onda je otac prebačen na službu u jedan Kanton na sasvim drugom kraju Konfederacije, a imanje je ostalo da jednog dana bude sređeno; očišćeno.

Onog leta 2007. je sve izgledalo kao da je neko sa imanja pobegao: alati više razbacani nego sortirani, pôd štale pokriven okamenjenom balegom, oko deset kubnih metara cepanih drva samo bačenih na tavan nad štalom, da jednom budu složena, a tavan je služio i kao skladište sena, ogroman slog dasaka dužine šest metara, na mnogo mesta kalemi bodljikave žice za ogradu, kalemi tankih žica za povrtarstvo, sudovi za topljenje katrana, rolne ter-papira, trule daske i oblice, kojekakvi štapovi za pasulj, boraniju, grašak i paradajz, cigle, ...

Prosto rečeno: Haos.

Kad sam ja sve ono prvog puta video nisam mogao pobeći od zaključka da je gazda bio ili traljav ili mnogo zauzet službom svom narodu, pa nije imao vremena da sve drži kako treba.

Mada ima i ljudi kojima je nered normalna stvar.

Elem, B. E. mi je bila rekla da je njoj i setri želja da kuću prodaju, ali da je problem u tome što vlast onog Kantona ne dozvoljava da imanje kupi neko ko se ne bavi stočarstvom ili zemljoradnjom, a ondašnji seljani imaju svoja imanja i ne interesuje ih imanje porodice H. kolikogod da je lepo.

Imanje je veliko, po mojoj proceni neka četiri-pet hektara veliko; možda i više; ja se ne razumem u geometriju. Ulaz u glavnu zgradu je na 921 m iznad mora. Nekih 100 metara iznad kuće je put kojim se može proći iz Oberdorfa u Niederdorf, a od njega se odvaja putić koji vodi samo do pred glavnu kuću imanja H.

Ali to nisi ni blizu glavne odlike imanja. Veći deo imanja je pod travom. Ali značajno velika borova šuma se nalazila na severo-zapadnoj strani. Takođe jedna manja preko glavne livade, a ka severu. Na samom kraju veće šume imanja se nalazi jedan mali vodopad, do njega dosad nikad nisam otišao jer nisam ima volju da tačno vidim gde izvire voda: samo sam znao da je onaj put iznad šume imanja H. i da nikakva voda ne teče ispod puta Oberdorf-Niederdorf. Odnosno – nema mosta tu na

putu. Pred ulazom u štalu koja je pod krovom glavne kuće je jedno drveno korito, nad kojim je jedno crno gumeno crevo iz kojeg ističe pijaća voda. Uz ivicu pašnjaka ka istoku su četiri velika stabla boskop-jabuka. Ulaz u kuću gleda na sever. Kad se čovek okrene ka severu, a da na nebu nema oblaka, vidi u daljini Bodensee.

S obe strane onog puteljka koji sa glavnog puta dolazi do kuće je takođe površina pod travom, ali mnogo manja nego ona ka istoku. Ona kućica u kojoj sam radio onog oktobarskog dana, kog je popodne padala jaka kiša, je takođe okružena velikim travnjakom. Na sva tri travnjaka leti jedan seljak iz Trogena napasa svoje krave. Ne plaća kiriju, ali je u obavezi da travu kosi i seno odnosi svojoj kući. Uslov mu je takođe da trave ne kosi pre nego što im prođu prva cvetanja.

Kad je B. E. početkom avgusta 2007. meni rekla da bi ona i sestra prodale kuću za 50 hiljada Franaka, ja sam se rastužio da onakvo blago od livada i šuma ode budzašto. Posle nekoliko dana sam je sreo u Solothurnu i pitao da li bi mi dala ključ od one kuće i slobodu da sredim unutrašnjost i okolinu.

Pitala me je za koje novce ću da radim.

Rekao sam joj da nisu važni novci za moj rad, nego da ću se kajati celog života ako kuću ne sredim i nesređenu pustim da ode nekom u bescenje. Ustvari sam joj rekao da njihovo imanje niko pametan ne bi prodao, jer se ne zna kakva vremena dolaze. Odnosno, narod i čovek bez zemlje i vode nemaju budućnost.

Ona mi je dala novce za povratnu voznu kartu i za rezerve hrane. Bio sam tamo samo tri nedelje. Radio sam kad mi se radilo i koliko mi se radilo; kao svoje i po volji i po bio-ritmu. Ustajao bih oko 10 ujutro, skuvao nešto za ručak i večeru i oko podne počinjao da čistim i sređujem. Uglavnom sam radio do 23 časa, ponekad i do jedan noću; Nikog nije bilo u blizini da zove policiju zbog nekog ko remeti noćni mir.

Kad mi je nakon dve nedelje nestalo hrane telefinirao sam joj da preko pošte pošalje na moje ime još 50 Franaka. Sišao sam do pošte i podigao 100.-; toliko je bila poslala. Kupio sam nove rezerve hrane, popeo se na imanje i finiširao operaciju čišćenja. I dan-danas imam listu onih sati rada tamo. Nisam ih upisao više od 150; Nije mi uvek bilo jasno šta da joj računam u čisti rad, a šta u organizaciju rada, pa sam pisao samo ono vreme kog su moji mišići bili u naporu. U sređenu kuću je septembra prvo ušla starija sestra i javila mlađoj da je kuća neverovatno lepo sređena:

„Samo je suviše revnosno čistio.“

Odnosno starijoj setri je bilo žao šta sam iz neznanja šta se htelo zadržati spalio i stare dnevne i nedeljne novine. Ali, ... B.E. je stigla tek oktobra meseca da ode i vidi šta sam ja uradio u avgustu. Išla je tamo sa svojim starijim sinom. Posle mi je pričala da je njen sin odmah tamo rekao da je sramota ostaviti da ja obračunam onako malo novaca za onaj rad, koji mi je ona bila dala čim sam joj bio raportirao da sam posao završio; a da nije ni videla šta sam bio uradio. Posle njene posete sređenom imanju dala mi je do kraja one godine, za kojekakve moje stvari, još ukupno šest puta više.

Onda se javila jedna žena iz Heidena da kupi kuću za one pare koje je bila čula kao cenu: 50 000.- B.E. joj je rekla da sad ne daje ni za milion. Tako sam ja ono sređivanje uvrstio u nevjredniji fizički posao mog života.

Onda su mi sestre u leto 2011. same ponudile da celu trospratnu kuću i imanje unajmim za simboličnih 400.- Franaka.

Još su pitale: „Da ti nije to mnogo?“

Posle sam čuo da su im dve osobe nudile da na imanju žive za po 1.100.- mesečno i da kuću održavaju, ali su sestre rekle da na imanje neće da puste nikog osim mene, jer im treba neko ko će da gleda kuću s ljubavlju. Ja sam sestrama H. rekao da sam ja poslovno i svojim maštanjima još vezan za grad i da njihovo imanje mogu unajmiti samo do decembra 2012, a onda da sve

prepistimo Barbari Elsi Wassmer, mojoj prijateljici Nemici, a ja da kuću održavam i dalje tako što bih u nju odlazio kad bi mi B. E. W. javila da treba nešto uraditi i popraviti.

Dakle, sedeo sam pod strehom pomoćne zgrade i konačno gledao samo na tamno nebo. Primetim onda jedan automobil gore na putu. Kretao se ka Heidenu. Međutim, sa glavnog puta je skrenuo na putić koji vodi na „moju“ kuću. Nisam pomislio da moram ići gore, jer nikog nisam očekivao. Ušao sam u kućicu da uzmem dvogled i vidim o čemu se radi. Automobil je stao pred kuću i iz njega je izašla jedna, videlo se u odnosu na automobil, neobično visoka žena, u haljini koju su kiša i vetar odmah zalepili uz njeno telo.

Video sam jasno da je žena trudna. Onda je čučnula pored automobila i ubrzo zatim sela na zemlju. Ja sam izračunao da ni od kakve koristi ne bih bio ni da sam mogu preleteti jarugu i onih trista metara, pa sam mobilnim pozvao broj 144.

„Da?“

„Molim da uputite kola hitne pomoći...“ – objasnio sam gde.

Ja nisam bio prešao ni pola proplanka, a automobil hitne pomoći se već spuštao ka mojoj kući.

Pomislio sam da je žena već ranije telefonirala službi Hitne pomoći i krenula sama ka porodilištu.

Šta sam mogao drugo zaključiti?

Kad sam stigao do automobila proverio sam da li je zaključan.

Nije bio. Ključ za start je bio na mestu, ali ja ne znam ni da zaključam automobil, a kamoli da ga vozim i – sve sam ostavio onako kako je i žena ostavila.

Jedino što sam posle razmišljao jeste bilo to da li sam u obavezi da ostanem ovde dok se porodilja vrati ili sam slobodan da odem u Solothurn kad mi se prohte. Posle nedelje dana sam otputovao.

Na kraju oktobra sam opet pošao tamo u Apenzel da na imanju H. pre nego što padne sneg pokupim jabuke: Koliko mrzim Golden delicious toliko volim Boskop.

Kad sam izbio na imanje stazom kroz donju šumu nisam mogao verovati svojim očima: Onaj automobil je još stajao tamo.

Neverovatno.

Šta da radim? Koga šta da pitam? Kome šta da javim?

Da sad silazim u Obereg do policije ne bih ni za koju zdravu osobu, ali čim niko nije došao po automobil, onda nešto nije izašlo na dobro sa onom porodiljom.

Meni automobil ne treba ni da u njega nasađujem kokoške.

A ovako dobar primerak se ne ostavlja tek tako u nedođiji.

Znači da nešto ne valja u celoj priči.

Tu sam se bio malo pokajao što sam onda oputovao. Ali po mojoj prirodi sam na neki način bio i prisiljen na to: Ja nemam volju da u tako nekoj situaciji mnogo pričam sa nekim; bude šta bude i gotovo. Sve u normalni življenje. Onda nije niko stradao i kakva je to tema da se žena porodi izvan kuće ili bolnice? Nije moja stvar ni da sretnem nju koja je automobil doterala, ili nekog drugog ko bi po automobil u njenom interesu došao, a ona nedelja dana mog čekanja, da se ona vrati ili dođe s nekim, je bila sasvim u granicama uljudnosti i čovečnosti.

Pre nego što je pao mrak pokupio sam ne mnogo ulupane jabuke sa livade i obrao one sa nižih grana i stajskim kolicima ih oterao u hodnik između stambenog dela kuće i štale.

Nisam hteo da zagrevam kuću jer je to posao od nekoliko sati.

Velika kaljeva peć u dnevnoj sobi na prvom spratu se mora postepeno, satima zagrevati, da ne bi keramika popucala ako bi se pregrejala. To je i bio jedan od razloga što mi se nikako nije sviđala ideja da na imanju boravim tokom zime. To je ipak posao za strpljive domaćice, koje to rade usput: Sutra nazad u moj grad.

Ali ako sutra siđem sa rancem jabuka do policijske stanice, pa se bude pokazalo da se moram vraćati na imanje, onda ću jabuke morati ponuditi policajcima, jer da ih vučem sat vremena nazad uz brdo ne bih ni da su zlatne; Unajmio bih helikopter i – gotov pos`o. Da ponesem dokumente koji se, pretpostavljao

sam, nalaze u automobilu je takođe glupo. Moram ih posle vratiti nazad.

Da pogledam dokumente pa zapišem podatke – nisam lud: ne želim ništa znati ni o njoj ni o automobilu. Idem kući i kad čovek nema ništa na saveseti ne boji se ničije poštene policije. A Švajcarska policija je kulturna i uvidna. Ako se stvar ne reši kako ja mislim da je već trebala biti rešena – neka me traže i – naći će me. Njima to ne pada teško. A ionako nemaju mnogo posla. Tj. ne žure nigde i sve reše za kratko vreme. Da niko nije doša po automobil ni tražio mene može takođe značiti da je sve u redu i da je svima sve jasno, ali se nikom ne žuri.

Ipak sam u Oberegg sišao bez ranca sa jabukama. Kad sam u policijskoj stanici objasnio koji sam i zašto sam došao čovek mi je rekao da o tome ništa ne zna i da mu treba vreme da se raspita. Rekao sam mu da je bio 4. oktobar. I on je preko službe Hitne pomoći saznao nešto o slučaju. Kad je sve stavio na papir počeo je gledati na podatke, pa na mene, pa opet na podatke koje je dobio, pa na mene. Onda me je uppitao:

„Izvinjavam se što pitam, ali – da li je sa Vama sve u redu?“

„Sto od sto.“ – rekao sam veselo.

„Iz porodilišta su mi rekli ime porodilje koju su onog dana uzeli na imanju koje o kom mi vi govorite: Malina Đurčik i ime oca novorođenčeta.“

„Da? I šta to meni koristi u ovom slučaju?“

Policajac: „Vi ste Dragoljub Popović, Srbin, rođen 1. jula 1948. u Surčinu kod Beograda.“

Ja: „Da.“

Policajac: „Gospođa Đurčik, je sve ove podatke dala kao podatke oca njenog deteta. A vi se kod mene raspitujete o vlasniku automobila koji stoji na imanju sestara H. Gospodine

Popović, u Porodilištu se čude da vi još niste otišli da vidite svoje dete i majku svog deteta.“

Ja sam tu osetio šta znači smak ličnog sveta. Policajac se zaista zabrinuo za mene i ustao je da mi pomogne. Dok me je smirivao i ispitivao da li da pozove službu Hitne pomoći ja sam pokušavao da shvatim o kakvoj se nameštaljci radi. Onda sam policajcu rekao s olakšanjem: „Da vam sad ne pokazujem svoja jaja, ali ja sam podvezan još od 1984. i ne mogu praviti decu.“

Policajac: „To mene ne interesuje. Ako sam Vam bio od pomoći da se prisetite stvari koje ste, čini mi se, zaboravili – radujem se. Ipak vam savetujem da se obratite lekarima, da bi se utvrdilo kog stupnja je senilna demencija u Vas.“

Tu sam se mogao i naljutiti na njega, ali što je čovek sa švajcarskim službenicima mirniji to su mu veće šanse da ode tamo odakle je došao. Inače se zaista vrlo lako nađe ili u istražnom zatvoru ili u nekom Domu za umobolne.

Kad sam već krenuo da izađem iz stanice pitao me je:

„Zar ne bi bilo dobro da uzmete adresu porodilišta i obidete majku i dete?“

„Imate pravo. Molim.“ – i pružio sam ruku da uzmem papir na kom je on notirao one informacije koje je skupljao za mene. Napolju sam čitao lep policajčev rukopis: Pored podataka o meni i imanju H. tražio sam sva slova o majci „mog“ deteta: Malina Đurčik, rođena 1980. u Ruskom Krsturu, Vojvodina, Srbija, državljanica Švajcarske, lekar-specijalista za unutrašnje organe. Mesto stanovanja: Luzern, Almendstrasse 22. Otac Pavel, majka Zuzana.

„Opla, – rekoh sebi – ako je lepa usvojiću i nju i „svoje“ dete. Samo – koja je to zavrzlama samnom kao ocem. Ali `ajde. Ako im ne pomogne pipanje moje kese, daću krv na analizu pa da se utvrdi da ja nisam otac deteta. Ali to samo u slučaju da mi se Malina ne dopadne. Ako mi se dopadne i hoće da živi sa ovim „ocem“ deteta onda: gde je smetnja? Ima obrazovanje, lekarka

je u svojoj državi, sigurno ima radno mesto, ..., ja volim malu decu, a uz malu decu idu i mlade majke i – nema razloga za zabrinutost. Međutim, savremene žene su nezgodne po pitanjima porodičnih odnosa: Neće da žive ni sa kim ko im popuje i ne dozvoljava da odu i dođu kući kad je njima čef, ... a ja da joj čuvam dete, a drugi da ju onodi – ne dolazi u obzir.

I – odlučim se na put za Solothurn.

Ako sam ja otac njenog deteta šta ona radi u Luzernu bez mene? I za koji krasni da se ja selim tamo? Neka me proglase senilnim, ali i to se da utvrditi; da nisam zaboravan. Ko zarezuje policajca koji na brzinu zaključa da samnom nešto nije u redu, samo zato što mu sve izgleda normalno i zdravo, a ja nezdrav. A ko kaže da ona želi dalje stanovati u Luzernu?

Rusini i Slovaci su ipak najčestitiji narodi Evrope. Međutim, Rusini iz Vojvodine ne odlaze na rad u inostranstvo. ?

Saznaću sve. Samo polako. A i oni će saznati da ja nisam otac Malininog deteta. Na stranu to što sam uštrojen, ali od 8. septembra 2008., kad sam zadnji put bio sa Mayom, pa evo već tri pune godine nisam kresnuo nijednu. Ali sad ja i nisam važan. Šta to onda ne valja sa Malinom i detetom kad su još u bolnici? I šta sam mogao nego da odem do porodilišta?

U porodilištu su me primili kao da govore: „Evo ga konačno.“ Još mi je bilo došlo da lažem da sam bio na službenom putu. Ali onda: penzioner na službenom putu?

Kad su me uveli u sobu sa porodiljama stajao sam i gledao preko kreveta. Nijednu ženu nisam nikad video. Nisam znao koja je od njih Malina. Kod porodilja koje su imale posetioce ovako stari nisu bili ni očevi mladih, novopečenih očeva.

A i po redu stvari u mojoj lozi vreme mi je da budem pradede; moja unuka je već u dvadeset prvoj. I – stajao sam tamo zbunjen. Kako je medicinska sestra, ili babica, koja me uvela u prostoriju protumačila moju zbunjenost i neodlučnost ne znam, ali me je povela do jednog kreveta. Na ramu kreveta je visila

karta sa imenom Maline Đurčik. Prelepa žena je spavala, a pored nje je ležalo budno dojenče.

Kako je bila pružena po krevetu procenio sam da je visoka barem 190 cm. Boja kože ruku i lica je bila kad bi neko u litru mleka usuo četvrt litra mango-sirupa: mlečno-zlatna. A kosa upravo obrnuto: kao kad bi neku u litru mango-sirupa usuo četvrt litra mleka: zlatno-mlečna. Milina je bila gledati je.

Neopisiva lepota! Vila na Zemlji. Onda sam pokušao da se setim šta sam ono video kroz dvogled, kad sam onda od one kućice posmatrao dolazak automobila i kretanje osobe koja ga je dovezla, pa dok sam bio ukapirao da se radi o trudnoj ženi. Ali se nisam mogao setiti da sam bio video boju kose.

Medicinska sestra mi je tiho, valjda da ne bi probudila Malinu, prinela jednu stolicu i ponudila da sednem. Ili da čekam da se Malina probudi, ili da ju ja probudim.

Kako se sestra udaljila tako mi je dojenče sasvim tiho reklo: „Platićeš mi što sam zbog tebe morao tri nedelje dugo da slušam drekavce u ovom porodilištu.“

Odmah sam se setio onog policajca u Obereggu. Da li sam ja stvarno zdrav? Pogledao sam bebu s čuđenjem i opet mi je besno, ali tiho, rekla:

„Samo se ti čudi, ali nemoj da misliš da haluciniraš. Zdrav si i nemoj da bežiš!“

Nisam ni pomislio da bežim. Ali sigurno nisam izgledao zdrav, jer su ostali posetioci počeli gledati u mene, pokazujući da su spremni da mi pomognu, samo ako bih im nekako pokazao da mi je pomoć potrebna. Ne znam šta je Malinu probudilo tek otvorila je oči, pružila mi ruku i na čistom bačvanskom rekla: „Dobro došao. Dugo te čekamo.“

Nisam znao šta da joj odgovorim. Govorila mi je tiho a ipak jasno: „Nemoj da razmišljaš, jer nisi dorastao ni tome da sad prihvatiš, a kamoli tome da shvatiš. Opusti se. Ne brini.“

Ljudi oko ostalih kreveta su primetili da je Malina ljubazna samnom pa su se od moje zbunjenosti okrenuli svojim porodičjama i porodima. Ja nisam znao ni šta da radim, te da bih znao šta da pričam, a ona je ćutala. Nisam verovao da je beba bila gladna, ali ju je privukla da ju podoji. Jeste sisa bila divna, a pod bluzom je i druga isto divno stajala, ali ja se nisam usudio da maštam, jer mi ni Malina ni dete joj nisu dali veru u to da su moje misli samo moje.

Kad je podojila dete pružila mi je opet ruku i povukla moju glavu ka njoj. Mirisala je kao da je ona beba; na mleko i cveće. Naslonila je svoj obraz na moj i na uvo mi šapnula:

„Ne boj se. Mi te volimo.“

Držala me je tako čvrsto da mi je bilo jasno da joj nisam neprijatan, a onda je i beba koja je ležala ispod nas, nad njom zagrljenih, rekla:

„Ne boj se. Mi te volimo.“

Sve što sam osećao od njih dvoje bilo je tačno ono što sam ja uvek zamišljao kao ljubav: Predaja bez interesa na dobit bilo koje vrste.

„Zašto već niste izašli odavde.“ – pitao sam.

„Zato što smo čekali da dođeš po nas. Mali je simulirao neke dečje smetnje da nas ne bi otpustili kao zdrave i oporavljene.“

Ja: „Kako da ja dođem po vas? Šta sam vam ja?“

Malina: „Nemoj da se ovde raspravljamo. Može neko pomisliti da ti nismo dragi.“

Ja: „A jeste?“

Malina: „Vidi se da jesmo.“

Ja: „A gde da vas vodim?“

Malina: „Tamo gde je moj automobil.“

Hteo sam da je pitam o mnogo stvari, ali se ljudi ni o prostom lopovluku satima ne objasne, te da se ja u porodilištu objasnim sa ženom koju nikad pre nisam video o tome šta mi je, ko mi je odakle mi je, zašto mi je? Kome treba novorođenče koje govori? Odakle takvo novorođenče. Pomislio sam samo:

„Da celog života nisam blesav sad bih sigurno poludeo.“

Pa sam joj rekao: „Tamo je sada hladno.“

A ona meni: „Tamo je sada toplo.“

I pomislio sam: „Ako ona kaže da je u onoj ledari toplo onda je toplo.

Dok nas je taxi vozio na imanje razmišljao sam. Malina mi je u jednom trenutku rekla:

„Na dobrom si putu.“

„Da.“ – odvratih.

„Ma ne u ovom automobilu, nego u razmišljanju.“

Govorili smo srpsko-hrvatski pa nas vozač nije mogao razumeti; mada – ko zna? U Švajcarskoj ima neverovatno mnogo taxi-vozača iz ex-Yugoslavije.

„Znam sasvim sigurno da te nikad nisam video, a odnekud si mi poznata. A i ovaj mali cirkuzant.“

Mali mi je tu pokazao srednji prst svoje desne ručice, a Malina ga je lako lupila po njoj i rekla mu:

„No, no! Ne budi bezobrazan prema ocu.“

Onda meni:

„Da. Rekoh ti da si na dobrom putu. Razmišljaj i dalje.“

„Malina, ...“ –

Nije mi dozvolila da dalje govorim. Stavila je svoju finu ruku na moje usne i prinela glavu mojoj:

„Nisam ja nikakva Malina. Ja sam Arna.“

Ljudi moji, ostalo mi je bilo samo da ćutim i plačem u svoj nemoći svojoj; koja me ja namah bila obuzela. Priča o Arni je-

ste duga priča. Samo da kažem da je sa Phaetona II. Ali mi nije bilo jasno u koju priču upada mali seronja:

„Ko je onda ovaj prcko?”

„To si ti sa Harmonije. Ako se budeš nešto bunio, daćemo ovde vaše krvi na analizu i svi dokumenti će reći da si mu ti otac.“

I – poverovao sam da bi medicinski dokumenti to pokazali.

„A što ti nisi došla sama, ako je već zbog nečeg sve izvedeno?”

„Došli smo oboje koje ćeš tamo voleti. Mene i sebe.“

„A zašto ste došli.“

„E, to je za miran i kontinuiran razgovor. Prićaćemo kad stignemo kući.“

Posle nekog minuta obostranog ćutanja je rekla:

„Ustvari; sve je prosto: Nisam više mogla da čekam pa sam se odlučila da dođem i povedem te odmah na Harmoniju.

Plavozračeci su predložili da povedem i ovu malu kopiju tebe, da bismo utroje prošli među tvojima na Zemlji; da bi tvoji ljudi shvatili da si otišao srećan; s divnom porodicom. Tj, da tvoji ljudi ne bi mnogo tugovali što si otišao.“

Nisam stigao ni da izrazim misao da sve ima smisla, a ona me je pitale: „Pristaješ?”

„Pa naravno. Ti si moja večna ljubav. Ovde imam još u vrh glave trideset godina starosti, a tamo trideset puta trideset hiljada godina mladosti.“

Pa upitah:

„A kako da među ljudima imenujem ovog prcka?”

„A zašto ne da se zove kao i otac mu?” – Pitala me je Arna.

Kad smo stigli kući prvo što se desilo je bilo da je mali počeo vikati svojoj majci.

„Joj, muko moja! Neću njegovo lično ime.

Do kraja boravka među Zemljanima zovite me Trajko.“

Radno leto sa čovekom kog je na smrt izujedao pas

Jednog od zadnjih dana aprila 2008. me je telefonom pozvao Ranko i rekao da na *Blicu* (preko Interneta) pogledam članak o Arsi.

I pročitao sam ono što su ondašnji reporter i redakcija „Blica“ hteli pustiti u javnost. Ili što su znali kao činjenice. Posle sam povremeno, kako je *Blic* šta puštao u javnost, čitao o suđenju čoveku koji je svog rotvajlera napujdao na Arsu.

Ko zna priču iz novina – zna, ko ne zna – od mene sada neće čuti detalje ubistva.

Ja sam dugo, kao zaista najbolji poznavalac Arsine životne šanse, bio često zaokupljen pitanjem:

„Šta je u svemu odigrala takozvana sudbina?“

I po stoti put došao do zaključka da nije sudbina sâm događaj nego je sudbina već to kakav je ko. A da Arsa nije bio onakakv kakv je bio ne bi se kretao u društvu pacova, nego bi leteo u društvu sokola i orlova. Tj. ne kaže džabe naš narod. „S kim si takav si.“ Ovo zvuči uvredljivo uspomeni na Arsu, ali ...

U Vranju sam muzicirao u raznim muzičkim grupama i tako sam preko kuma Žike i brata mu Kene upoznao u Kamenici i Arsu. Imao je i on tamo svoju muzičku grupu, ali od svih njegovih kolega nisam u sećanju bio držao ni jednog.

Tamo negde krajem 70-tih smo Desko i ja kupili u Beogradu od pevača Pet Vite, koji je ustvari bio Vitomir Petković, jedno pojačalo za vokaliste: *Sound City*. Vita nas je bio prevario, što smo Desko i ja otkrili tek u Vranju: Feler u radu pojačala je bio taj što se pojačalo moralo povremeno (dakle i tokom javnog muziciranja) preklapati na „*stand by*“; da bi se prekinulo brujanje koje je postajalo sve jače i jače. Mi smo prvo mislili da ga moramo potpuno isključivati, pa smo onda naučili da je dovoljno samo preklopiti na, kako rekoh: „*stand by*“ pa opet na „*in*“.

Kad se naš kvartet, Desko, mali Palanza, Neško Žiletov i ja rasturio, *Sound City* je ostao kod mene, jer u onakvom stanju pojačala niko od ostale trojice nije hteo da zadrži udeo u njemu. Tj. ja sam kao osnivač grupe imao njima isplatiti njihove uloge.

Kod mene u stan je došao Arsa sa još jednim njegovim kolegom iz Kamenice i, nakon što sam im objasnio šta je falinka pojačala, kupili su ga za iste novce koje smo Desko i ja bili dali Pet Viti.

Onda smo Bobanče, Novica V., Dima Banjac i ja takođe nekoliko puta svirali u Kamenici. Jednom čak i jedno matursko veče onda diplomiranih gimnazijalaca. Kena je oženjen Slavicom iz Kamenice i tako sam ja preko Kene i ostalih vranjanskih svirača bio sa Arsom u povremenim, ali dobrim odnosima.

Polovinom juna 1989. me je Arsa upitao da idem sa njim u Švajcarsku, da muziciramo na ulicama. Prvo je bio pitao Kenu, ali ga je Kena iz tada nepoznatih razloga odbio. Posle se pokazalo da bi se Kena brzo morao vratiti kući; polovinom jula je njegov i Žikin otac Blagoje pregažen na putu od VI. Hana za Vranje; prelazeći neoprezno auto-traku.

Arsa mi je onda, juna meseca `89, pričao o velikim sumama novaca koje su se dobijale za muziciranje na ulicama CH-

gradova. Meni je sve zvučalo kao bajka. Pošto su bajke stvari iz fantazije ja sam mu bio rekao da ću se smatrati sretnim ako mi mesečno bude ostajalo 300 DM. A bio sam rekao i to da pretpostavljam da su već svi tamo, kad je već došlo dotle da i ja moram ići; mislio sam zbog ekonomske situacije nas prostih radnika u Srbiji. Ja sam pre toga bio samo dva dana sa grupom Beograđana u Solunu, kod Siva Murti, i nigde više izvan YU. Mirjana i ja smo već stanovali u ulici Narodnog heroja. Arsa je boravio kod nas nekoliko dana; da pripremimo reportoar za ulicu. Uvežbali smo smo nekih petnaestak melodija, koje instrumentalnih, koje vokalnih. On je pevao prvi glas (jer mu je raspon u tenoru), a ja drugi (bariton).

U sredu 22. juna smo stajali kod vranjanskog motela i pokušavali da krenemo autostopom. U jedaneast časova nas je primio jedan mladić u kamion. Mogao nas je voziti do negde u Slavoniju, ali smo Arsa i ja svratili u Svetozarevo da u jednom udruženju muzičara dobijemo članske karte udruženja estradnih umetnika Srbije. Tada smo naivno verovali da nam to može biti od neke koristi u Švajcarskoj.

Onda nas je u automobil primio jedan odbojkaš.

Tako smo nekako stigli na granicu sa Italijom. Arsina majka je bila Italijanka iz okoline Trsta. I od nje je Arsa naučio italijanski jezik, što nam je pomoglo kroz Italiju prilikom jedne policijske kontrole i kad smo posle Milana gledali kako da uđemo u Švajcarsku, a bez pečata CH-graničnih službi u našim pasošima. Jer se sa pečatom moglo boraviti samo tri meseca u CH, a onda – napolje.

Uglavnom, u petak u jedanaest sati smo, posle sedam prevoznika, bili u Oltenu. Niko nas nije primao noću u prevozna sredstva, pa je ispalo da smo za 48 sati stigli u Olten bez noćnih vožnji. U Oltenu sam kupio voznu kartu do Liestala i otišli smo u Ziefen kod Arsinog prijatelja Ranka i žene Rankove Judith.

Kod Ranka sam ja boravio do 30. septembra, a Arsa i dalje, dok nije novembra otputovao nazad u Srbiju.

Ranko i Judith nam nisu tražili novac ni za hranu ni za spavanje. Međutim Arsa i ja smo slabo zarađivali. Vrlo slabo.

Ceo repertoar nam se sastojao od onih pesama koje smo uvežbali u Vranju, pa nam je bilo brzo dosadilo da isto izvodimo.

Arsa je bio talentovan za muziku, ljudi su voleli njegov glas, imao je osećaj za ritam i pravio vrlo lepe melodije na gitari, kad je uzimao slobodan solo, ali je vrlo sporo učio. Ustvari za naša tri meseca tamo nismo ništa novo dodali u naš program.

Onda je upoznao Isabell i upao u ozbiljnu ljubavnu vezu sa njom. Tu se u njega bila zaljubila i jedna Tanja, sa kojom nije hteo da ima telesne odnose, jer je bila mlađa od 21 godine, a u CH je tada punoletstvo nastajalo tek sa 21-om.

Naime, Švajcarske sudije nalaze lako opravdavajuća tumačenja za seksualne odnose matorih Švajcaraca sa maloletnicama, a sasvim lako otežavajuće za strance po istoj stvari.

Znam slučaj sredovečnog Turčina, već onda kad se i ovde punoletstvo počelo uvažavati sa 18 godina starosti, koji je dobio tri godine kazne zatvora, zbog seksualnih odnosa sa devojčicom od 13 godina, koja je to htela sa njim, a činila je to i sa drugima. A znam i za slučaj oslobađanja od suđenja dede i dva ujaka, koji su seksualno iskorišćavali petogodišnju unuku/ sestričinu (bratanicu; pošto se ovde kaže *Onkel* i za našeg strica, a i za našeg ujaka), a samo zato što je proces (ne znam da li istrage ili optužbe) „pogrešno vođen“.

Međutim, čim se ovakvi slučajevi pojavljuju ovde u dnevnim novinama mora se zaključiti da ni svim Švajcarcima nisu uvek ni jasna ni prihvatljiva sva suđenja i presuđivanja, ali...

Svugde ima svega i svačega i sa ljudima i od ljudi.

Elem, ja sam morao za Arsu lagati Tanju; da je on tamo ili ona-mo, kadgod nije mogao da joj dođe na sastanak.

Isabell se već bila dobro zaljubila u njega i predlagala mu je da se venčaju. Čak je pristala bila da žive u Kamenici, da saznaju novu kuću za njih dvoje. Jednom se smejala Arsinim i mojim štednjama novaca, rekavši da njena šestogodišnja ćerka, iz braka sa Španceom Juliom, ima na svom štednom računu više od 125 hiljada Franaka samo od rođendanskih i kojekakvih drugih, božićnih, uskršnjih,... poklona.

Arsa je dovodio Isabell u sobu u kojoj smo on i ja spavali u Rankovoj i Judithinoj kući. Dobro ju je tretirao. Jednom prilikom je prošao go po sobi i video sam da je vrlo opremljen iako je bio visok jedva 170: Njegov alat je bio duplo veći od mog. Tu mi je postalo jasno zašto ga lepa i inteligentna Isabell želi za svog čoveka, iako je on za nju bio filozofski i društveno prost čovek; mlad srpski seljak. Ovo, ovako iskreno od mene. Septembra je došao iz Kamenice Staniša; da malo svira i on sa nama. Staniša je prethodne dve godine takođe bio sa Arsom u CH, ali te 1989. nije mogao poći, pa je Arsa ono bio pitao Kenu, pa posle mene.

Tu sam, sa Stanišom u triju, shvatio da one sume novaca o kojima mi je Arsa pričao u Vranju nisu bile iz sveta bajki nego iz sveta realnosti. Staniša nije dozvoljavao Arsi da pravi česte cigaret-pauze, imali smo ođednom veći repertoar: sa svim onim što su Arsa i Staniša znali od pre ovde i u Kamenici, ... I jedne subote smo nas trojica na kraju dana izbrojali preko 600 (šesto) Franaka u kesi za novce; samo za taj dan na Spalenbergu.

Staniša je spavao kod nekih poznanika, a ne kod Ranka. Posle dve nedelje je otputovao u Srbiju, a Arsa i ja smo opet ostali pod Arsinim vođstvom.

Tu se onda pojavio i Isabellin bivši muž Julio. Od Arse sam čuo da je Julio bio sreo Isabell i zahtevao da mu se vrati da živi

sa njim, jer je ona pred Bogom samo njegova žena i da on neće dozvoliti da ona živi sa nekim drugim.

Julio je čak jednom bio prišao i meni. Seo je na klupu pored mene, pokazao mi fotografiju Arse i Isabell i pitao me da li znam čoveka. Rekao sam mu da ne znam, mada mi je bilo žao što ga lažem. Znao je da ga lažem, jer nas je sigurno video da sviramo zajedno na ulicama, inače ne bi baš meni prišao da me pita nešto o ljubavniku njegove odbegle supruge, ali mi nije ništa loše rekao. Jednostavno se posle nekoliko minuta udaljio. Osetio sam da mu nije lako u celoj situaciji: Ima ćerku sa Isabel, bio je zbog nečeg u zatvoru i sad ona neće da živi sa njim, ima ljubavnika i izgleda sretna.

Isabell je tu pojačala pritisak na Arsu da je ženi i da ju vodi u Kamenicu, ali je Arsin glavni izgovor meni i Ranku bio da od roditelja i Kameničana ne sme da oženi raspuštenicu sa detetom. „Da nema dete pa `ajde, ali sa detetom – ne ide.“

Ja sam tu već, preko brata Hrvata Igora iz Zagreba, uzeo pod kiriju jednu sobu u Hebelstrasse 85, bez prijave baselskim vlastima.

Isabell je odlučila da otputuje u Južnu Afriku kod brata.

Kad smo jedne večeri ona, Arsa i ja sedeli na terasi restorana na Grün 80 (*Park im Grünen*) pitala me je da joj pogledam u budućnost. I posebno o putovanju u Južnu Afriku.

Reako sam joj da ima heksagram 12, što znači da će joj se nešto loše desiti, ili da zbog nečeg neće moći da otputuje.

„Nema te sile da me spreči.“ – rekla je ona odlučno.

Za subotu smo se dogovorili da se Arsa i ja nađemo u Solothurnu; da tamo muziciramo na pazarni dan. Ja da otputujem kad hoću a on će mi se pridružiti do podneva. Čim ga nije bilo do 14 časova postao sam siguran da se nešto loše desilo. Pogotovo što sam uporno telefonirao na kuću Ranka i Judith, a niko

se nije javljao. Oko 17 časova sam dobio Ranka i rekao mi je da je Julio u petak uveče, kad je pao mrak počeo pratiti Isabel i Arsu. Kad mu se ukazala prilika u jednom šumarku je sa četrnaest rezova isekao Isabel po licu i rukama. Arsu nije dirao. Međutim Arsa nije ni pokušao da brani Isabell. Od straha. Iako je posle našeg muziciranja, da ne kažem prosjačenja, na Freie-Strasse imao kod sebe Ovation Gitaru sa koferom.

Ranko mi je ispričao da je cela porodica E. u šoku. Da je Isabellin otac u hodniku bolnice rekao Ranku i Arsi da ne pita za cenu samo da mu nađu nekog ko će ubiti Julia.

Policija je Julia uhvatila odmah iste noći koje je napao Isabel. Porodica E. nije Arsi izjavila nikavu zamerku, ali smo Ranko, Judith i ja videli Arsine muke. I ubrzo poslo Isabelinog izlaska iz bolnice otputovao je u Srbiju.

Ja sam u CH ostao do današnjih dana. U ekonomsko-politička sranja tadašnje Yu-polit-elite nisam ulagao ni dan svoje budućnosti. Dakle ni u stabilizaciju Dinara prema DM po Anti Markoviću.

2009. u jesen sam sreo Isabell u jednom lokalnom vozu između Laufena i Delemonta. Rekla mi je da živi udata u jednom selu iznad Laufena i da ima sad i sina Kaya, „koji je već u pubertetu“. Nisam joj ni reč rekao o sudbini mog kolege i njenog nesuđenog supruga Arse.

Ko mi ne veruje da je ovako bilo neka pita Ranka i Judith.

A vi iz Kamenice i onog smedervskog sela znate da je Arsa voleo da pije rakiju i da je zbog nje i sedeo onog za njega kobnog dana sa onim zlobnim komšijom.

Ne-Univerzalnost fizike

Ako na još nekoj planeti i ima svih hemijskih elemenata (92), moglo bi se očekivati da na njoj ima i živih bića. I tu nema šta da se raspravlja.

Astrofizika je takva kakva je i sa univerzalnom hemijom i sa univerzalnom fizikom.

Univerzalnost quantne fizike znači ipak to da na dve potpuno, ama baš potpuno, iste planete kakva je Zemlja ne bi ni postojali ni važili isti zakoni Astrofizike i Fizike čvrstih tela. Razlike bi napravili umovi na njima, jer sva materija Kosmosa ima sposobnost da komunicira sa umom, tj da prihvata predloge. Tako bi se na svakoj od dve Zemlje materija ponašala prema predlozima koje bi joj dali umovi na njima.

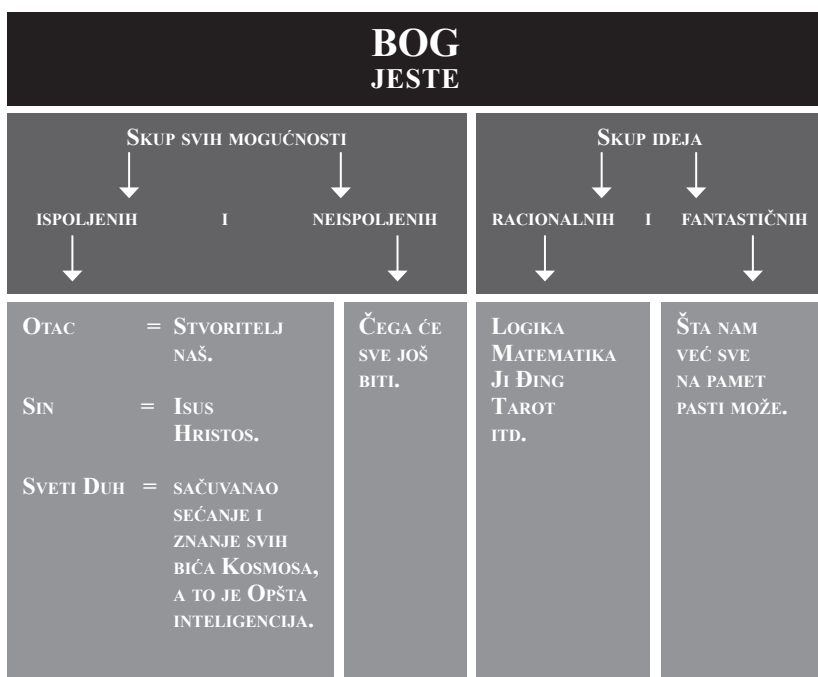
To znači da mi nikad ne smemo reći da se u Kosmosu ništa ne kreće brže od svetlosti samo zato što smo mi u to poverovali, jer je neko nekad materiji na Zemlji ispustio to kao pomisao, materija „rekla“ da nema ništa protiv toga da tako bude, prihvatila da tako bude i sačekala da bar još jedna umna jedinka planete to pomisli. Onda je neko četvrto, peto,... umno biće iste (ne naše) planete to proglasilo Univerzalnim zakonom i to posle ne može promeniti niko živ na planeti, jer materija „kaže“: „Nas troje smo se dogovorili i sad ti šesti (a milioniti sa još manjim šansama) ne možeš ništa protiv našeg dogovora.“ To znači da su sva živa stvorenja svih planeta jednako (ne)-učena do onog dana kog počnu „čačkati mečku“ pa budu „izbačena iz Raja“.

Ovo znači da je ono upozorenje Adamu i Evi da ne beru plodove sa *Drveta znanja* bilo dato zato što nisu bili sposobni da te plodove svare, nego su trebali čekati da im Onaj koji nas je po liku Njega i Njegovih stvorio objasni kako stvari stoje, odnosno šta se i kad u ovom Kosmosu može s materijom dogovoriti, a šta i kad ne može.

Sve ovo o ne-univerzalnosti fizike znači da su nam svi sledeći izumu uslovljeni situacijom koju smo sami sebi stvorili prethodnim predlozima materiji.

Ovo takođe znači da mnoge stvari nije neko od nas izmislio, nego je na njih pomislio, a ako nisu dolazile u sukob sa već dogovorenim bivale su prihvatane kao predlog i vremenom ostajalo kao pravilo; deo stanja.

Moj Bog se zove Skup svih mogućnosti

Dakle, Bog nije osoba, a *Stvoritelj* naš jeste osoba.

Univerzum je sveobuhvatniji nego Kosmos, jer

Univerzum je i bezgranično

Ništa (kroz koje se ovaj naš Kosmos prostire) i već rečeni

Skup svih mogućnosti, plus već rečeni

Skup svih ideja.

Imamo dakle: Večno Ništa
Večnu Materiju u ispoljenjima (Kosmos) i
Večni Svet ideja

Prema tome, osnovna pozicija hrišćanske religije – Trojstvo (*Otac, Sin i Sveti Duh*) nema blage veze sa stanjem stvari. Ili ima, ali samo u oblasti tzv. Fizike i tzv. Metafizike, jer pojam Boga obuhvata i Svet Ideja.

Prema tome, dakle, Hrišćani i Muslimani nemaju nikakve osnove da se prepiru, jer ni ne veličaju isto: Hrišćanstvo slavi Ograničeno, a Islam slavi Neograničeno.

Ja slavim Trpeljivost i Ljubav.
A to je još ograničenije nego Hrišćansko trojstvo.

Ali ja sam takav – ograničen na fair playing.
Ja sam Isusovac po mojoj ljubavi za Isusa Hrista, a Taoist po filozofiji. Jer Taoisti ne ignorišu *Ništa*.

* * *

U samom centru Zemlje je takozvano *unutrašnje jezgro* (od teških elemenata), sasvim tečno; gustine od 18-11,5 g/cm³ (idući od samog centra prema kori Zemlje), sa temperaturom od oko 10.000° – 6.000°C (idući od samog centra prema kori Zemlje), koja potiče od procesa radioaktivnih raspada; *spoljašnje jezgro* (žilavo-tečno) je gustine od 10,5 – 9 g/cm³, temperature od oko 6.000° – 2.000°C.

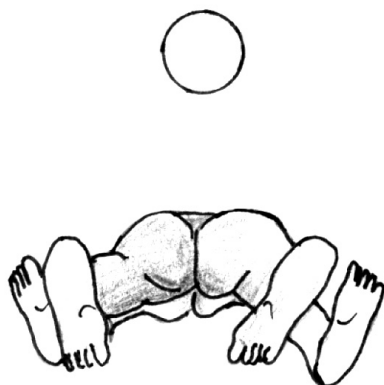
Onda dolaze: Zemljin omotač (donji + Asthenosphere + gornji), gustine od 6,7-3,3 g/cm³ i na kraju Zemljinna kora, gustine 3-2,6 g/cm³, a temperature 600° – 15°C.

Zemljin prečnik na Equatoru je 12.756 km. A prečnik jezgra Zemlje (unutrašnjeg i spoljašnjeg ukupno) je oko 6.300 km. E to jezgro Zemlje je značajno veće gustine po cm^3 od gustine omotača Zemlje.

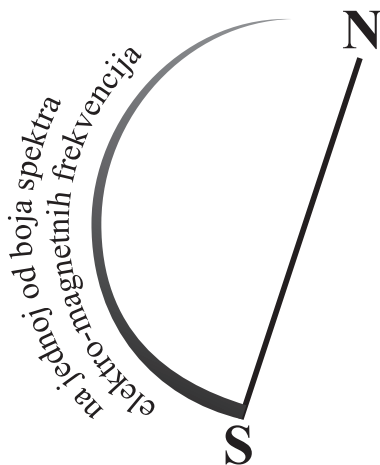
Usled rotacije Zemlje oko svoje ose – Zemljin omotač se vrti oko jezgra zemlje brže (unutrašnje jezgro Zemlje u samom centru miruje u odnosu na omotač); odnosno: Zemlja funkcioniše kao Dinamo sistem, sa jakim električnim strujama u jezgru, na osnovi kojih egzistira Elektro-Magnetno polje Zemlje.

Magnetno polje Zemlje se prostire od nekih 100 (sto) km iznad površine pa do 50.000 (pedeset hiljada) km u visinu (daljinu). Od same kore Zemlje pa do onih 100 km visine na kojoj počinje prostiranje magnetnih silnica Magnetnog polja Zemlje je nešto kao velika hala ispod velikog krova; magnetnim silnicama Zemlje zaštićena od *spoljnjih* magnetnih uticaja (Magnetnog polja Sunca; tzv Sunčevog vetra, koji se prostire čak izvan Sunčevog sistema).

U toj zamišljenoj hali se dešavaju ove stvari (što se tiče nas – ljudi): Kad spermatozoid čoveka sretne jajašce žene, kresne iskra života zbog plus i minus naboja muškarca i žene,

a odmah zatim se između Južnog i Severnog magnetnog pola Zemlje prostre Silnica života – začetoḡ ljudskog bića:

Pošto je meridijan Zemlje u dužini oko 40.008 km to se ova Silnica života, prostre brzinom svetlosti (u vremenu od oko 1/7 (jedne sedmine) sekunde. To znači (prema našim (ne)sposobnostima registrovanja takvih fenomena) – odmah.

Ova Silnica života začetoḡ ljudskog bića postane odmah, po celoj svojoj dužini, u svim bojama celog spektra elektro-magnetskih frekvencija. Znači: ona prva boja *svetlosti* energetske loptice, koja je trajala samo nekih 0,001 sec, se, razvlačenjem loptice u Silnicu, prostrla kroz sve moguće frekvencije elektro-magnetskih talasa i u svim mogućim bojama sedam elektromagnetskih talasa.

E sad, ova Silnica života ustvari jeste: ono što mi zovemo život, predstavljen na ovaj način u elektromagnetnom Omotaču Zemlje; odnosno ona stvar o kojoj, u ime Buddhe, Sogyal Rinpoche kaže: „*In Buddhismus glauben wir aber nicht an ein*

unabhängiges oder unveränderliches Wesen wie eine Seele oder ein Ich, das den Tod des Körpers überleben würde. Für die Kontinuität vom Leben zu Leben sorgt keine Wesenheit, sondern, wie wir glauben, die absolute, feinste Ebene von Bewusstsein“.

(U Budizmu mi ne verujemo u jedno nezavisno, nepromenljivo biće kao što je duša, ili jedno Ja, koje smrt tela preživljava. Za kontinuitet od života do života ne brine neko biće, nego, kako mi verujemo, apsolutno, najfinije polje Svesnosti.) Dakle: ne postoji večno živeća duša, koja ulazi u telo zametka nego postoji takozvani život bića, *novostvorena svesnost*, kojoj *startnu energiju* daju otac i majka. (Jin-Jang, žensko-muško, minus-plus.)

Ta Silnica života je kao jedan *konac od energije*, ali s obzirom na ono što se dalje novozačetom biću dešava, lakše je za vas ako jednu Silnicu života zamislite kao tanku cevčicu.

Svako živo biće, na ovoj planeti začeto, jeste tako postalo i ostalo svojom energetskom Silnicom u Sećanju Zemlje zabeleženo.

To znači da još postoje svi zapisi o svim „izumrlim“ biljnim i životinjskim vrstama. Odnosno: Arheopteriksa, naprimer, je moguće opet u realitet „na Zemlju spustiti“. Ili sabljastog tigra,...

I eto tako: Kao što misao jednog određenog čoveka ima svoj biohemijski zapis, ribonukleinskim kiselinama, u moždanoj ćeliji njegovog mozga, tako ista ta misao ostaje na Silnici života mislioca čoveka elektro-magnetnim talasima zapisana. Kao fragment Sećanja Zemlje; zauvek, ili – do daljnjeg. Zato, da bih vam to „do daljnjeg“ bolje objasnio, sam vam i rekao da je bolje da zamišljate cevčicu života, a ne konac, nit ili zrak.

Vi ste razumeli da čovek iz svog sećanja može u novo razmišljanje izvući svaki podatak koji je u mozgu ostao zabeležen biohemijski. A kako jednu misao iz Sećanja Zemlje, elektromagnetskim talasima zapisanu, može čovek (ili neko drugi) u svoje razmišljanje dovući?

Od Južnog do Severnog pola Zemlje svaka Silnica života je predstavljena kroz svih sedam talasnih dužina: Radio, Mikro, Infrarot, Svetlosna, Ultraviolet, Röntgen i Gama.

Kad se čovek rodi – u omotaču Zemlje je odmah predstavljen tom energetsom Silnicom života (koja još ne nosi nikakav zapis o novorođenom biću, osim te svesnosti koja se odnosom jednog muskarca i jedne žene stvorila i – identifikacije tog muškarca i te žene, kao roditelja novog tela i nove svesnosti; što je u suštini identifikacija novorođenog tela i novostvorene svesnosti); U zoni svetlosti; u visini Equatora, je blago izraženim čvorom predstavljena pripadnost vrsti; I otuda dolazi ono što svakom ljudskom biću pripisujemo kao poreklo od Boga: Svesnost novorođenog bića predstavljena u spektru Svetlosti na elektro-magnetskoj liniji života:

Solar-pleksus – koji u ljudskom telu znači – pupak.

Ova linija života „kresne“ na *geografskoj dužini začeca* i zauvek na toj dužini i ostane; bez obzira na to gde čovek dalje bude posle putovao ili živeo.

Dalje: kad frekvencije (dužine) elektro-magnetskih talasa merimo nekim pogodnim aparatom mi vidimo uvek samo razlike u dužinama, a razlike u amplitudama ne primećujemo: jer ni ne postoje; pošto je izvor elektro-magnetskog zračenja obično neko astronomsko telo; ili mineral, elektro-motor, ...; koji emituju jednolične signale.

Ali jedan pojam je na Silnici života predstavljen kombinacijom oscilacija; i to ne bilo gde na Silnici života, nego – zavisno od „moralne“ čistoće pojma ili misli, akcija, ... – na jednoj od sedam talasnih dužina.

Tako da jedno razmišljanje može biti zabeleženo na celoj Silnici života: glupe-zle stvari u zonama ispod svetlosti (prema Južnom polu Zemlje, dakle), a inteligentne-zle stvari u zonama iznad svetlosti (prema Severnom polu Zemlje, dakle); dobre misli u visini Equatora.

Dakle: Svesnost novorođenog bića je na njegovoj Silnici života predstavljena *Oscilacijama svesnosti u zoni Svetlosti*. I to je sve što u početku života može neko o njemu u Sećanju Zemlje „naći“.

Otuda dolazi ona priča iz Starog zaveta da su svi ljudi prvo govorili samo jednim jezikom; jer: bilo da ja kažem „otac“, ili Vater, Padre, Father, ... *isti* skup oscilacija ostaje na *istoj* talasnoj dužini moje Silnice života zapisan kao elektromagnetski korespondent tog pojma.

E sad: kad se na Silnici života pogledaju svih sedam čvorova talasnih dužina elektro-magnetskog spektra vide se, u bojama čvorova, glupost, zloba ili dobrota čoveka, kojeg ta Silnica života predstavlja; njegovo znanje ili njegova neukost. Jer svi pojmovi i sve misli vuku na jednu glavnu boju ličnosti.

Valjda vam je jasno da je jako izraženim čvorom u spektru Svetlosti predstavljen mudar čovek, a jako izraženim čvorovima (tri) prema Južnom polu glup čovek, a jako izraženim čvorovima (tri) prema Severnom polu zao čovek.. Početak skupljanja boja jednog čoveka teče odmah od onog momenta kad se spermatozoid i jajašce sretnu.

Sve Silnice života, uzete u snop, formiraju Sećanje i Znanje Zemlje.

I magnetni Omotač Zemlje štiti ovu Veliku biblioteku od negativnih uticaja magnetnih sila Sunca.

A postoje (tako ukupno uzete Silnice života) i Snopovi porodice, naroda i vrste; otuda imamo glupost-zlo pojedinca, naroda ili vrste; ako je zbirna boja Sećanja i Znanja Zemlje ispod ili iznad spektra Svetlosti.

Teško da će se ikada koji narod naći zapisan samo u spektru svetlosti; jer svugde ima budala i zlobnika; bez obzira na stupanj tehnološkog razvoja.

* * *

Prema svemu rečenom abortus jeste – ubistvo.

* * *

Stvoritelj naš i Njegovi, koje mi nazivamo Anđelima, su odlični poznavaooci ove elektronike, tako da oni mogu svaku od ovih Silnica života „izbrisati“ (a to vam je ono što je Isus nazvao stvarnom smrću), ili na osnovu jedne Silnice života novog čoveka date silnice od elemenata Zemlje stvoriti (a to vam je ono koje u Starom zavetu stoji kao: „udahnuti život“.

Te prema tome, pošto Oni znaju vibracije i boje svih elemenata i jedinjenja, nemojte se čuditi *Knjizi postanja* kad kaže da je Bog (Stvoritelj) stvorio Zemlju ovakvom kakvom je mi gledamo i znamo. Jer Oni mogu od peska Sahare napraviti sva 92 elementa Mendeljejevog periodičnog sistema.

I napravili su tačno ovoliko vode na Zemlji koliko je potrebno za život svega što na njoj živi. I napravili su Svetlost: Podigli su naše sposobnosti da registrujemo frekvencije u tom spektru. Kažem i ovo: sva inteligentna bića u Kosmosu su telima kao i mi Zemljani; i fiziološki i „na lik“. Jer je to najfunkcionalniji i najlepši sklop od svih mogućih sklopova inteligentnog živog bića.

Možda su negde samo sitniji ili krupniji i to je sve što je vidljiva razlika.

Dakle Stvoritelj može sve, ali On i Njegovi su ovu Planetu samo otkrili kao pogodnu za male korekcije stanja koja su ovde „videli“.

Ovo „videli“ znači: Oni ne moraju ovamo dolaziti; Oni odande sve ovdašnje stvari (Silnice života i našu *Opštu Inteligenciju*,

kao Sećanje i Znanje Zemlje) primaju i „čitaju“; i na njih utiču – kada to za naše dobro žele.

Kad St. W. Hawking kaže da ne bismo trebali da se trudimo oko slanja signala u Svemir, da nam ne bi došli neki napredniji koji bi nas uništili, kao što su „napredniji“ Evropljani uništili Crvenokošce, pokazuje da ne poznaje stanje stvari: Otac naš i Njegovi su odavno sa nama ali – dobronamerno.

Otac naš i Njegovi nisu tehnološki napredni divljaci, kao što su to bili oni koji su na Severnoamerički kontinent iz Evrope otišli, a koji sada sa Severnoameričkog kontinenta divljaju dalje po svetu; dakle i po Evropi sa koje potiču.

Otac naš i Njegovi nam dozvoljavaju potpunu slobodu.

Jedino što su za nas učinili je to da su nam ponešto fizikalno objasnili kroz Buddhu, ponešto „socijal-psihološki“ kroz Isusa i ponešto filozofski kroz Muhammada.

I jedino što za nas i dalje čine je da stalno odabiraju onih 28: 14 dobrih i 14 zlih u funkciji razvoja vrste.

Kako Stvoritelj odabira ovih 28 u funkciji razvoja čovečanstva? Kad se na Silnici života nekog čoveka izrazito jako pokaže naklonost prema dobru (za jednog od prvih 14) odnosno naklonost prema zlu (za jednog od 14 drugih), onda Stvoritelj u zametak odabranih roditelja pored *njihovog* energetskog naboja, koji znači život novog bića, ubaci i izraženi čvor bića koje je već živelo i pokazalo se ovakvim ili onakvim, kao *usmerenu* Naklonost novog bića.

I to je cela tajna reinkarnacije; baš kao i Buddha što je rekao: ne vraća se u novi život nikakva stara priča nekom novom zametku, nego se samo pojačava Naklonost zametka novog čoveka.

Fizikalno gledano: jedno reinkarnirano biće jeste na rođenjem stečenu Silnicu života, koja se prostre kroz ceo spektar elektromagnetskih vibracija na relaciji između Južnog i Severnog

magnetnog pola Zemlje, dodati Energetski čvor iz spektra Svetlosti, ali jednog telesno već mrtvog čoveka, ili Energetski čvor iz spektra Gama zraka, ali jednog telesno već mrtvog čoveka. Naklonost bića (pojačana Energetskim čvorom jednog upokoženog i um (produktivno-operativna sposobnost mozga) mogu jedno ljudsko biće zadržati na startnoj poziciji spektra talasnih dužina ili „odneti“ na neki drugi čvor frekvencija. Ali to se vrlo teško dešava, jer: neko je „sklopljen“ kao glup, neko kao dobar, a neko kao zao i to ostaje tako kao osnova bića. Novu okolnost u razvoju jednog ljudskog bića može doneti uticaj *Opšte Inteligencije*, ako kojim slučajem čovek u vezu s Njom stupi i – uticaj roditelja, ljudskog društva, ili još koga kao vaspitača.

Prema svemu tome, najbolja „Karma“ bi bila:

Naklonost novorođenog bića, pojačana Energetskim čvorom iz spektra Svetlosti nekog upokoženog, umno jaki roditelji, jaka i trajna veza sa Opštom Inteligencijom i dobri učitelji.

Kad Buddha kaže „dobra Karma“ to između ostalog znači i roditi se od roditelja koji vaspitanjem mogu dete „povući“ ka – Svetlosti.

Ako su prva tri uslova ispunjena, onda učitelji ne igraju presudne uloge. Jer jedan čovek sa jakom „karmom“ ka dobru, može vrlo lako sâm od sebe prevazići sve postojeće učitelje, odnosno jedan čovek sa jakom karmom ka zlu može vrlo lako sâm od sebe prevazići sve poznate zlotvore.

To što neki zovu reinkarnacijom, a ja *utelovljenjem naklonosti* ide ovako: Sastave se žena i muškarac i na Silnicu života njihovog deteta Stvoritelj ubaci Naklonost ka dobru, čoveka koji se u sećanju Zemlje nalazi kao boja Svetlosti ili neka boja zla (lenjosti, depresije, histerije, destrukcije, ...); već po Njegovoj nameri.

Ova Naklonost iz prethodnog života je *jača* od čvora svesnosti, koji se sâmim začećem pokaže (u sferi Svetla) kao pripadnost vrsti; Ova Naklonost iz prethodnog života odredi karakter bića još u startu, novog života.

Stvoritelj ne bi morao dobre upokojene u ovom dobu ponovo utelovljivati, nego tek za večni život; ali On to čini sada, jer je toliko mnogo zlih ljudi da On pokušava održavati ravnotežu između zla i dobra ubacivanjem Naklonosti (*već pokazanih*) dobrih.

Kad jedan čovek počne pričati da se seća nekog svog prethodnog života, to samo znači da je „upao“ na Silnicu života nekog pokojnika, i u stanju je svojim mozgom neke oscilacije, kao elektro-magnetske zapise misli davno upokojenog – dešifrovati – razumeti. Jer iz prethodnog života niko ništa ovamo ne doneše osim Naklonosti ka zlu ili dobru.

Inače, za one za koje se Otac odluči da ih više ne vraća među nas Zemljane, na Novoj Zemlji (baš kako kažu Jehovini Svedoci) sastavi ženu i muškarca (koji su tamo na Novu Zemlju dospeli na isti način na koji će i njihovo dete tamo nastati) i na Silnicu života njihovog deteta Stvoritelj ubaci Naklonost ka dobru, čoveka koji se u sećanju Zemlje nalazi kao boja Svetlosti. Kad se njegov telesni razvoj nađe na onoj tački na kojoj je on sebe u prvom životu najviše voleo – starenje tela prestane. Sad se tom telu, koje više ne stari, dâ na uvid cela priča i sve znanje čoveka od koga mu je Naklonost bića sa ove Zemlje.

A to je ono što nam je Isus Hristos najjavio kao Uskrsnuće. Dakle neki su već tamo, a neki će se tamo ponovo tek uteloviti za večni život. A Sudnji dan ovde ne znači da će iz grobova poustajati mrtvi, nego znači da će doći Sudnji dan za sve zlotvore koji u Sećanju i Znanju Zemlje stoje kao boje zla: – Biće izbrisani! Jer zlo neće biti više potrebno ni kao faktor u funkciji pokazivanja i testiranja Naklonosti. Niti će Stvoritelj trebati nove ljude po prvi put rođene i osveščene.

Oni koji ovde nemaju ljubav za sebe, „bôje“ svoju Silnicu života jednako tamno, kao da mrze nekog drugog. Prema tome depresija i samoubistvo u stanju depresije vode u – brisanje iz Sećanja Zemlje.

O prestanku starenja ljudskog tela je dovoljno da vam kažem da je Dr. Aleksandra Trifunović, mlada Crnogorka objavila naučni rad, u kojem je objasnila da nije tako kako se pre mislilo da starenje tela uzrokuje greške u mitohondrijama, nego je tako da greške u mitohondrijama počnu uzrokovati starenje tela. Mitohondrije su organele koje ćeliju snabdevaju energijom. Razmnožavaju se nezavisno od ciklusa ćelije.

Bio-inženjeri koji znaju kako mitohondrije od grešaka u radu čistiti, mogu bez problema zadržati jedno ljudsko telo hiljadama godina u životu. Zasada to, onima koji su ovde već živeli i zaslužili život, a ne „brisanje“, obavljaju Stvoritelji Bio-Inženjeri na Novoj Zemlji.

Ta znanja ćemo i mi ljudi jednom dostići.

A kad budemo znanstveno tako daleko otišli da možemo živeti neograničeno, zla neće biti više ni u Sećanju Zemlje ni među ljudima; jer onaj koji je toliko pametan da pobedi Smrt, jeste pametan i da pobedi zlo u sebi.

A kad se smrću čoveka ona energija, koju je dobio od oca i majke u samom trenutku začeca, (a kojoj Buddhisti daju ime svesnost, nepoznavaoći stvari – duša, a jeste zaista – život), odvoji od tela u kojem je nastala i trajala (bivala održavana unošenjem hrane) – padne kao Ne-Svesnost na svoju Silnicu života. I kao takva pripadne planeti Zemlji. Odnosno, kako sam vam rekao, traje kao: deo Sećanja planete Zemlje!

To je *deseta* vrsta energije; o kojoj R. Feynman ništa nije rekao.

I u tom momentu na Silnici života umrlog nastane situacija jednaka onoj koja nastane na ekranu neke video projekcije kad

pritisnemo dugme „STOP“! Ništa se više ne kreće, ne može se ništa više ni dodati, ni oduzeti; jer je produktor novih misli i zaključaka nestao kao produktor misli i zaključaka.

To je onda ona duša koje više – nema; i koje nije nikad ni bilo! Ko je ovde, na Zemlji bio *glup* ne može na svojoj Silnici „sresti“ drugog nego samo sebe glupog (u elektro-magnetnom zapisu).

Onaj ko je ovde bio *dobar* ne može na svojoj Silnici „sresti“ drugog nego samo sebe dobrog u elektro-magnetnom zapisu. Ko je ovde mrzeo, ljude, žene, decu, muziku, hranu, fudbal, „nevernike“, ... na istu mržnju će „pasti“ ne-svestan.

Kad se u neko novozačeto telo čovečjeg stvorenja ubaci Naklonost nekoga ko je već jednom živeo, ova novostvorena osoba *nikad* na ovoj Zemlji, svojom sadašnjom prirodom, neće „dobiti“ na znanje celu priču osobe od koje je dobila i Naklonost: Mozak običnog čoveka *nije sposoban* da dešifruje oscilacije frekvencija sa Silnice života Reinkarniranog; možda ponekad neki detalj. Zasad samo Stvoritelj naš i Njegovi to mogu; jer su tehnološki razvijeni da dešifruju sve – celog Sećanja Zemlje. *Stvoritelj naš* i Njegovi neće pretresati sve milijarde priča cele Istorije i pra-istorije Zemlje:

Boja Svetlosti: – Novi život. Sve ostale boje: – Smrt! Brisanje iz Sećanja Zemlje.

Silnice života u zoni svetlosti ostaju da trepere za novo utelovljenje, na Novoj Zemlji. Dok nas Stvoritelj ne bude sve reinkarnirao *ovde*.

Sve ostalo ispod i iznad Svetla mnogo jačim elektromagnetnim silama će biti – izbrisano. Ili od Oca i Njegovih ili od naših plemenitih.

Ko ne veruje u ovo što govorim već je na putu prema Večnom Ništa:

Ne da je neverovanje u ovo što ja govorim nešto loše po sebi, nego neverovanje u ovo vodi u propuštanje šanse za večni život.

Bio-Inženjeri ni na Novoj Zemlji „ne ulaze“ u misli Novo-Zemljana:

Važna je Naklonost, a neki nesporazumi i krize su za toleranciju. Na svim planetama naše Galaksije koje nose ista ovakva stvorenja kakvi smo mi, egzistiraju takođe polja Sećanja i Znanja. I svi zajedno činimo Mrežu Galaktičke Inteligencije. Neki astrofizičari razmišljaju o mogućem jeziku sporazumevanja sa Vanzemalcima, ali to je mala briga za one koji su u stanju da dešifruju amplitude na Silnicama života. Ako neko iz sazvežđa *Zec* misli na svog biološkog oca, ima isti zapis u elektromagnetskom polju svoje Planete kao i mi: bez obzira da li kaže: „tata“ ili „atat“.

* * *

Na kraju mi je ostalo da definišem pamet:

Pamet je stepen intelektualnog razvoja (znanje) na osnovi kog čovek nema ni namera, ni reči, ni dela nasilja.

Dela drAgoljuba M. V. P. koja će
za srpsko-hrvatsko literarno tržište
biti objavljena „rafalno“ pre Smaka
sveta:

„Raspad porodice“, roman

„Teorija sila“, roman

„Formula Univerzuma“, roman

„Ostrvo žena“, roman

„Kleinbasel Connection“, roman

„Dete Zemlje“, roman

**„Ostrvo mirodija, druge priče i
još koješta“**

„Intenzivno uživanje slobode
izražavanja mišljenja“

„Zbirka pesama“

Izdavač:
drAgoljub
Solothurn - CH

Edicija:
Aleksija Đenić

Copyright:
Dragoljub (Mirkov i Vidosavin) Popović
CH-4502 Solothurn, Postfach 1337

Pravni zastupnik:
dipl. pravnik Ivan Ivanov

Kontakt:
flyingjoymaker@bluewin.ch
www.flyingjoymaker.com

Korica:
Branislav-Bane Nedeljković, akademski slikar

Štampa:
„Plutos“ Vranje, Srbija

Tiraž:
300 primeraka

ISBN 978-3-9523860-1-9